

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JAMES PATTERSON

**BIG THE BAD
WOLF**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

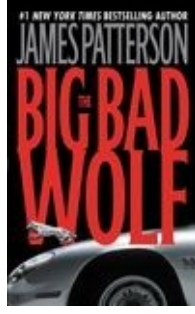
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Büyük Kötü Kurt

James Patterson

Little, Brown and Company
New York Boston Londra

[Okumaya Başlayın](#)

[Londra Köprülerinin](#)

[Önizlemesi Alex Cross'un](#)

[Önizlemesi, Koş Yazar](#)

[Hakkında](#)

[James Patterson'ın İçindekiler](#)

[Haber Bültenleri](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

ABD Telif Hakkı Yasası 1976 uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınması anlamına gelir. Kitaptan materyal kullanmak istiyorsanız (inceleme amaçları dışında), permissions@hbgusa.com adresinden yayıncı ile iletişime geçerek önceden yazılı izin almanız gerekir. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Joe Denyeau için

Önsöz

GODFATHERS

Kurt hakkında anlatılan ve polis literatürüne girdikten sonra Washington'dan New York'a, Londra'ya ve Moskova'ya hızla yayılan İNANILMAZ BİR CİNAYET HİKAYESİ VARDI. Kimse bunun gerçekten Kurt olup olmadığını bilmiyordu. Ancak hiçbir zaman resmi olarak yalanlanmadı ve Rus gangsterin hayatındaki diğer çirkin olaylarla tutarlıydı.

Hikayeye göre Kurt, yaz başında bir Pazar gecesini Florence, Colorado'daki yüksek güvenli süper-maksimum hapisaneye gitmişti. İtalyan gangster ve başıbaşı Augustino "Küçük Gus" Palumbo ile görüşmek için içeriye girmenin yolunu satın almıştı. Bu ziyaretten önce Kurt, düşüncesizliği ve bazen sabırsızlığıyla ün salmıştı. Yine , Küçük Gus Palumbo ile bu buluşmayı yaklaşık iki yıldır planlıyordu.

O ve Palumbo, New Yorklu gangsterin yedi yıldır tutuklu bulunduğu hapisanenin Güvenlik Barınma Birimi'nde bir araya geldi. Buluşmanın amacı, Doğu Yakası'ndaki Palumbo ailesini Kızıl Mafya ile birleştirecek ve böylece dünyanın en güçlü ve acımasız suç örgütlerinden birini oluşturacak bir anlaşmaya varmaktır. Daha önce böyle bir şey denenmemişti. Palumbo'nun şüpheli olduğu söyleniyordu ama sırf Rus'un Floransa hapisanesine girip giremeyeceğini ve sonra tekrar çıkmayı başarıp başaramayacağını görmek için görüşmeyi kabul etti.

Tanıştıkları andan itibaren Rus, altmış altı yaşındaki Don'a karşı saygılıydı. El sıkışırken başını hafifçe eğdi ve ününün aksine neredeyse utangaç görünüyordu.

"Fiziksel temas olmayacak," dedi muhafızların kaptanı odadaki dahili telefondan. Adı Larry Ladove'du ve toplantıyı ayarlaması için kendisine 75.000 dolar ödenmişti.

Kurt, Kaptan Ladove'u görmezden geldi. "Bu şartlar altında iyi görünüyorsun," dedi Küçük Gus'a. "Gerçekten de çok iyi."

İtalyan ince ince gülümsedi. Küçük bir vücudu vardı ama sıkı ve sertti. "Her gün, günde üç kez egzersiz yaparım. Neredeyse hiç içki içmem ve bunu isteyerek yapmam. İyi besleniyorum ve bunu da isteyerek yapmıyorum."

Kurt gülümsedi ve ardından, "Cezanızın tamamını burada geçirmeyi beklemiyormuşsunuz gibi görünüyor," dedi.

Palumbo öksürerek güldü. "Bu iyi bir bahis. Aynı anda üç müebbet hapis cezası mı? Disiplin benim doğamda var. Peki ya gelecek? Böyle şeylerden kim emin olabilir ki?"

"Kim bilebilir ki? Bir keresinde Kuzey Kutup Dairesi'ndeki bir gulagdan kaçmıştım. Moskova'da bir polise 'Ben gulagda kaldım, beni korkutabileceğinizi mi sanıyorsunuz? Burada başka ne yapıyorsunuz? Egzersiz yapmak ve Healthy Choice yemek dışında?"

"New York'ta işlerimi halletmeye çalışıyorum. Bazen koridorun sonundaki hasta bir deliyle satranç oynuyorum. Eskiden FBI'daydı."

"Kyle Craig," dedi Kurt. "Söyledikleri gibi deli olduğunu düşünüyorsun?"

"Evet, kesinlikle. Peki söyle bana *Pakhan*, önerdiğin bu ittifak nasıl işleyebilir? Bu alçakgönüllü koşullara rağmen ben disiplinli ve dikkatli plan yapan bir adamım. Bana söylenene göre, sen pervasızsın. Uygulamalı. En küçük operasyonlara bile karışıyorsun. Gasp, fuhuş. *Çalıntı arabalar mı?* Bu aramızda nasıl yürüyebilir?"

Kurt sonunda gülümsedi, sonra başını salladı. "Dediğin gibi, el becerim var. Ama pervasız değilim, hem de hiç. Her şey parayla ilgili, değil mi? Şatafat mı? Sana kimsenin bilmediği bir sır vereyim. Bu seni şaşırtacak ve belki de ne demek istediğimi kanıtlayacak."

Kurt öne doğru eğildi. Sırrını fısıldadı ve İtalyan'ın gözleri aniden korkuyla açıldı. Kurt şaşırtıcı bir çabuklukla Küçük Gus'ın kafasını yakaladı. Güçlü bir şekilde çevirdi ve gangsterin boynu gürültüyle, net bir şekilde kırıldı.

"Belki biraz dikkatsizimdir," dedi Kurt. Sonra odadaki kameraya döndü. Muhafızlardan Yüzbaşı Ladove ile konuştu. "Oh, unutmuşum, dokunmak yok."

Ertesi sabah Augustino Palumbo hücresinde ölü bulundu. Neredeyse vücudundaki her kemik kırılmıştı. Moskova yeraltı dünyasında bu sembolik cinayet türü *zamochit* olarak bilinirdi. Saldırganın tam ve mutlak hakimiyetini ifade ediyordu. Kurt cesurca artık vaftiz babası olduğunu söylüyordu.

Birinci Bölüm

"BEYAZ KIZ" DURUM

Bölüm 1

Atlanta'daki PHIPPS PLAZA alışveriş merkezi, pembe granit zeminler, bronz süslemeli merdivenler, yaldızlı Napolyon tasarımı, halojen spot ışıkları gibi parıldayan aydınlatmalarla gösterişli bir montajdı. Bir adam ve bir kadın, bir kolunun altında üç kızı için spor ayakkabılar ve ıvır zıvırla Niketown'dan çıkan hedefi - "Anne"- izliyordu.

"Çok güzel bir kız. Kurt'un onu neden sevdiğini anlıyorum. Bana Claudia Schiffer'ı hatırlatıyor," dedi erkek gözlemci. "Benzerliği görüyor musun?"

"Herkes sana Claudia Schiffer'ı hatırlatıyor, Slava. Onu kaybetme. Güzel küçük Claudia'nı kaybetme yoksa Kurt seni kahvaltıda yer."

Kaçırma ekibi, yani Çift, pahalı giyinmişti ve bu da Atlanta'nın Buckhead bölgesindeki Phipps Plaza'ya uyum sağlamalarını kolaylaştırıyordu. Sabah saat on birde Phipps çok kalabalık değildi ve bu bir sorun olabilirdi.

Hedeflerinin kendi dünyasında koşuşturup durması, küçük, sıkı bir akılsız faaliyet kozası oluşturma, Gucci, Caswell- Massey, Niketown, ardından Gapkids ve Parisian'a (kişisel alışverişçisi Gina'yı görmek için) girip çıkması, mağazaların hiçbirinde etrafındakilere en ufak bir dikkat göstermemesi yardımcı oldu. Deri ciltli bir At-a-Glance çalışarak ve hızlı, verimli, pratik bir şekilde belirlenen turlarını yaparak Gwynne için solmuş kot pantolon, Brendan için deri bir dop kiti, Meredith ve Brigid için Nike dalış saatleri satın aldı. Saçını yaptırmak için Carter-Barnes'dan randevu bile aldı.

Hedefin bir tarzı vardı ve aynı zamanda lüks mağazalarda onu bekleyen satış görevlilerine hoş bir gülümsemesi vardı. Arkasından gelenlere, hatta çekici sarışına teşekkür etmek için kendi yollarından çıkan erkeklere bile kapıları tutuyordu. "Anne", birçok lüks Amerikan banliyö kadınının sağlıklı, temiz kesim tarzında seksiydi. Ve süper model Claudia Schiffer'a benziyordu. Bu onun felaketiydi.

İşin özelliklerine göre, Bayan Elizabeth Connolly

Üç kızı vardı; Vassar'dan 87 yılında mezun olmuştu ve kendi deyimiyle "gerçek dünyada neredeyse hiçbir değeri olmayan, ama benim için paha biçilmez olan bir sanat tarihi diplomasına" sahipti. Evlenmeden önce *Washington Post* ve *Atlanta Journal-Constitution*'da muhabirlik yapıyordu. Otuz yedi yaşındaydı ama otuzundan fazla göstermiyordu. O sabah saçlarına kadife bir toka takmıştı, kısa kollu balıkçı yaka, tığ işi bir kazak ve dar kesim bir giymişti. Zeki, dindar ama bu konuda akli başında ve gerektiğinde sert biriydi, en azından teknik özelliklere göre.

Yakında sert olması gerekecekti.

Bayan Elizabeth Connolly kaçırılmak üzereydi.

Satın alınmıştı ve muhtemelen o sabah Phipps Plaza'da satılan en pahalı üründü.

Fiyat: 150,000 dolar.

Bölüm 2

LIZZIE CONNOLLY KAFASINI HAFİF HİSSETTİ ve tuhaf kan şekerinin yeniden yükselip yükselmediğini merak etti.

Trudie Styler'ın yemek kitabını almayı aklına not etti - Yağmur Ormanları Vakfı'nın kurucularından ve Sting'in eşi olan Trudie'ye hayranlık duyuyordu. Bu günü *The Exorcist* filmindeki zavallı küçük kız gibi iki büklüm değil, başı dik bir şekilde atlabileceğinden ciddi olarak şüpheliydi. Linda Blair, o aktrisin adı değil miydi? Lizzie öyle olduğundan emindi. Kimin umurundaydı ki? Önemsiz şeyler ne fark ederdi ki?

Bugün tam bir atlıkarınca olacaktı. Birincisi, Gwynnie'nin doğum günüydü ve en yakın okul arkadaşlarından on biri kız, onu erkek olmak üzere yirmi bir kişinin katılacağı parti saat birde evde yapılacaktı. Lizzie bir şişme ev kiralamıştı ve çocuklar için öğle yemeği hazırlamıştı, anneleri ya da dadılarından bahsetmeye bile gerek yoktu. Lizzie üç saatliğine bir Mister Softee dondurma kamyonu bile kiralamıştı. Ancak bu doğum günü konserlerinde kahkaha, gözyaşı, heyecan ve dökülmeler dışında ne bekleyeceğinizi asla bilemezsiniz.

Doğum günü partisinden sonra Brigid'in yüzme dersleri vardı ve Merry'nin dışıya gitmesi gerekiyordu. On dört yıllık kocası Brendan, ona mevcut ihtiyaçlarının bir "kısa listesini" bırakmıştı. Elbette her şeye ihtiyaç vardı A.S.A.P.S. yani *mümkün olan en kısa sürede, tatlım*.

Gapkids'ten Gwynnie için yapay elmaslı bir tişört aldıktan sonra geriye sadece Brendan'ın yedek dop kitini almak kalmıştı. Oh, evet, ve saç randevusu. *Ve Parisian'daki kurtarıcısı Gina Sabellico ile on dakika.*

Son aşamalarda soğukkanlılığını korudu-asla terlediğinizi görmelerine izin vermeyin

-Sonra aceleyle Phipps'teki yeraltı garajının P3 katında bir köşede güvenle sakladığı yeni Mercedes 320 steysin arabasına gitti. Teavana'da en sevdiği rooibos çayı için vakti yoktu.

Pazartesi sabahı garajda neredeyse hiç kimse yoktu, ama uzun siyah saçlı bir adama neredeyse çarpıyordu. Lizzie ona otomatik olarak gülümsedi, yeni beyazlatılmış ve parlatılmış mükemmel dişleri, sıcaklığı ve

seksilik- göstermek istemediğinde bile.

Kimseye dikkat etmiyordu - hızla yaklaşan doğum günü partisini düşünüyordu - yanından geçtiği bir kadın aniden onu göğsünden yakaladı, sanki Lizzie Atlanta Falcons futbol takımının koşucularından biriymiş de kızı Gwynne'in bir zamanlar dediği gibi "ıspanak çizgisinden" geçmeye çalışıyormuş gibi. Kadının tutuşu bir mengene gibiydi - çok güçlüydü.

"Ne yapıyorsun sen? Delirdin mi sen?" Lizzie sonunda en yüksek sesiyle çığlık attı, en sert şekilde kıvrandı, alışveriş torbalarını düşürdü, bir şeyin kırıldığını duydu. "Hey! Biri yardım etsin! *Bırakın beni!*"

Sonra ikinci bir saldırgan, BMW sweatshirt'li adam, kadının bacaklarını yakaladı ve sıkıca tuttu, aslında onu incitti, onu kadınla birlikte pis, yağlı otopark betonuna indirdi. "Tekmeleme beni, kaltak!" diye bağırdı kadının yüzüne. "Sakin beni tekmelemeye cüret etme."

Ama Lizzie tekmelemeyi ya da çığlık atmayı da bırakmadı.

"Yardım edin bana.

Biri yardım etsin! Biri yardım etsin lütfen!"

Sonra her ikisi de kadını sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi havaya kaldırdı. Adam kadına bir şeyler mırıldandı. İngilizce değildi. Orta Avrupalı olabilir. Lizzie'nin Slovakyalı bir hizmetçisi vardı. Bir bağlantı var mıydı?

Kadın saldırgan bir koluyla onu göğsünden kavradı ve boştaki eliyle tenis ve golf malzemelerini kenara iterek aceleyle steysin arabasının arkasında yer açtı.

Sonra Lizzie kabaca kendi arabasının içine itildi. Tüllü, kötü kokulu bir bez burnuna ve ağzına sertçe bastırıldı ve dişlerini acıtacak kadar sıkı tutuldu. Kan tadı aldı. *İlk kan*, diye düşündü. *Benim kanım*. Adrenalin vücuduna yayıldı ve tüm gücüyle karşı koymaya başladı. Yumrukladı ve tekmeledi. Kendini özgürlüğü için saldıran tutsak bir hayvan gibi hissediyordu.

"Sakin ol," dedi adam. "Kolay-pasulya-Japonesy . . . Elizabeth Connolly."

Elizabeth Connolly mi? Beni tanıyorlar mı? Nasıl? Neden? Burada neler oluyor? "Çok seksi bir annesin," dedi adam. "Kurt'un senden neden hoşlandığını anlıyorum."

Kurt mu? Kurt kim? Ona ne oluyordu? Wolf adında kimi tanıyordu?

Sonra kumaştan çıkan yoğun, keskin dumanlar Lizzie'yi bastırdı ve ışıkları söndü. Steysin arabasının arkasında götürüldü.

Ama sadece caddenin karşısındaki Lenox Square Alışveriş Merkezi'ne - Lizzie Connolly'nin mavi bir Dodge minibüse bindirildiği ve sonra hızla uzaklaştığı yere.

Satın alma tamamlandı.

Bölüm 3

PAZARTESİ SABAHİ erkenden, dünyanın geri kalanından ve sorunlarından bihaberdim. Hayatın böyle olması gerekiyordu, ancak nadiren bu kadar iyi sonuçlanıyor gibi görünüyordu. En azından "iyi hayat" olarak kabul edilebilecek herhangi bir şey söz konusu olduğunda sınırlı olan benim deneyimimde.

O sabah Jannie ve Damon'ı Sojourner Truth Okulu'na götürüyordum. Küçük Alex yanımda neşeyle yürüyordu. Ona "Yavru köpek," diye seslendim.

D.C. semaları parçalı bulutluydu ama arada bir güneş bulutların arasından sıyrılıp başımızı ve ensemizi ısıtıyordu. Kırk beş dakika boyunca piyano-Gershwin çalmıştım bile. Ve Nana Mama ile kahvaltı etmişim. O sabah oryantasyon derslerim için saat dokuzda Quantico'da olmam gerekiyordu ama okula yürümek için yedi buçuk gibi zamanım kalıyordu. Son zamanlarda aradığım şey de buydu, ya da ben öyle . Çocuklarımla birlikte olmak için zaman.

Yeni keşfettiğim bir şairi, Billy Collins'i okuma zamanı. Önce *Dokuz At'ını* okumuştum, şimdi de *Odanın Etrafında Tek Başına Yelken Açmak'ı*. Billy Collins imkansız çok zahmetsiz ve çok mümkün gösteriyor.

Jamilla Hughes ile her gün, çoğu zaman saatlerce konuşmak için zamanım vardı. Konuşmadığım zamanlarda da e-posta ve bazen de uzun mektuplarla yazışıyorduk. Hâlâ San Francisco'da cinayet masasında çalışıyordu ama aramızdaki mesafenin azaldığını hissediyordum. Bunu istiyordum ve onun da bunu yapmasını umuyordum.

arada çocuklar benim yetişemeyeceğim kadar hızlı değişiyorlardı, özellikle de gözlerimin önünde şekil değiştiren Küçük Alex. Onun yanında daha çok olmalıydım ve artık olabiliyordum. Benim anlaşılmam buydu. FBI'a bu yüzden katılmıştım, en azından bir kısmı buydu.

Küçük Alex şimdiden otuz beş santim ve otuz kilo olmuştu. O sabah üzerinde ince çizgili bir tulum ve Orioles şapkası vardı. Cadde boyunca sanki soldan esen bir rüzgâr onu itiyormuş gibi ilerliyordu. Her zaman yanında bulunan pelüş hayvanı, Moo adında bir inek, hafifçe sola doğru yatmasını sağlayacak bir balast oluşturunuyordu.

her zaman.

Damon farklı bir davulcuya, daha hızlı, daha ısrarlı bir ritme göre ilerliyordu. Dostum, bu çocuğu gerçekten sevdim. Moda anlayışı hariç. O sabah uzun bir jean şort, Uptowns, üzerinde Allen Iverson "The Answer" forması olan gri bir tişört giymişti. Zayıf bacaklarında şeftali tüyleri filizleniyordu ve sanki tüm vücudu ayaklarından yukarı doğru geliyordu. Büyük ayaklar, uzun bacaklar, genç bir gövde.

O sabah her şeyi fark ediyordum. Bunu yapmak için zamanım vardı.

Jannie'nin üzerinde parlak kırmızı harflerle "Aero Athletics 1987" yazılı gri bir tişört, her iki bacağına kırmızı şeritler olan eşofman altı ve kırmızı çizgili beyaz Adidas spor ayakkabıları vardı.

Bana gelince, kendimi iyi hissediyordum. Arada sırada biri beni durduruyor ve genç Muhammed Ali'ye benzediğimi söylüyordu. Bu iltifattan nasıl biliyordum, ama bunu duymak hoşuma gidiyordu.

Jannie kollarını boştaki koluma dolayarak, "Bu sabah çok sessizsin baba," dedi. "Okulda sorun mu yaşıyorsun? Oryantasyonun mu? Şimdiye kadar FBI ajanı olmak hoşuna gitti mi?"

"Ben beğendim," dedim. "Önümüzdeki iki yıl için bir deneme süresi var. Oryantasyon iyi, ama çoğu benim için tekrarlayıcı, özellikle de 'pratikler' dedikleri şeyler. Atış poligonu, silah temizleme, suçluları yakalama alıştırmaları. Bu yüzden bazı günler geç gidiyorum."

"Demek şimdiden öğretmenın gözdesi oldun," dedi ve göz kırptı.

Güldüm. "Öğretmenlerin benden ya da diğer sokak polislerinden çok etkilendiğini sanmıyorum. Sen ve Damon bu yıl nasılsınız? Karne alma zamanınız gelmedi mi?"

Damon omuz silkti. "Her şeyi başarıyoruz. Neden konu senin üzerindeyken sürekli konuyu değiştirmek istiyorsun?"

Başımı salladım. "Haklısın. Eğitimim iyi gidiyor. Seksen Quantico'da başarısız bir not olarak kabul edilir. Sınavlarımın çoğunda başarılı olmayı bekliyorum."

"Çoğu mu?" Jannie kaşlarını kaldırdı ve bana Nana Mama'nın "tedirgin" bakışlarından birini attı. "Nedir bu *"en"* meselesi? Senden *tüm* sınavlarında başarılı olmanı bekliyoruz."

"Bir süredir okula gitmiyordum."

"Mazeret yok."

Ona kendi birini söyledim. "Elimden gelenin en iyisini yapıyorum ve birinden isteyebileceğiniz tek şey de bu."

Gülümsedi. "Peki o zaman baba. Yeter ki yapabileceğinin en iyisini bir sonraki raporuna yaz."

Okuldan bir blok Jannie ve Damon'a sarıldım; böylece onları, Tanrı korusun, tüm havalı arkadaşlarının önünde utandırmamış olacaktım. Onlar da

Bana sarıldılar ve küçük kardeşlerini öptüler, sonra da koşarak gittiler. "Güle güle," dedi Küçük Alex ve Jannie ile Damon da ağabeylerine "Güle güle, güle güle!" diye seslendiler.

Küçük Alex'i aldım ve eve doğru yola çıktık; sonra yakında FBI'dan Ajan Cross için çalışmaya başlayacaktım.

"Baba," dedi Küçük Alex onu kollarımda taşıırken. Bu doğrudu.

-Baba. Cross ailesi için her şey yerli yerine oturuyordu. Bunca yıldan sonra hayatım nihayet dengeye kavuşmaya çok yaklaşmıştı. Bunun ne kadar süreceğini merak ediyordum. Umarım en azından günün geri kalanında.

Bölüm 4

Quantico'daki FBI Akademisi'nde, bazen "Club Fed" olarak da adlandırılan YENİ AJAN EĞİTİMİ zorlu, meşakkatli ve gergin bir programa dönüşüyordu. Çoğunlukla hoşuma gidiyordu ve kuşkularımı bastırmak için çaba sarf ediyordum. Ancak Büro'ya katilleri yakalamakla ünlenerek girmiştım ve şimdiden Ejderha Avcısı lakabını almıştım. Yani ironi ve şüphecilik yakında bir sorun olabilirdi.

Eğitim altı hafta önce, bir pazartesi sabahı, geniş omuzlu SSA, yani denetleyici özel ajan Dr. Kenneth Horowitz'in sınıfımızın önünde durup bir fıkra anlatmaya çalışmasıyla başlamıştı: "Dünyadaki en büyük üç yalan şunlardır: 'Tek istediğim bir öpücük', 'Çek postada' ve Ben FBI'danım ve sadece size yardım etmek için buradayım'." Sınıftaki herkes güldü, belki de şaka çok sıradan olduğu için, ama en azından Horowitz elinden geleni yapmıştı ve belki de önemli olan buydu.

FBI direktörü Ron Burns eğitim süremin sadece sekiz hafta sürmesini ayarlamıştı. Benim için başka ayrıcalıklar da yapmıştı. FBI'a giriş için azami yaş otuz yedi idi. Ben kırk iki yaşındaydım. Burns benim için yaş şartından feragat etti ve ayrıca bunun ayrımcı olduğu ve değiştirilmesi gerektiği görüşünü dile getirdi. Ron Burns'ü daha fazla gördükçe, belki de kendisi de eski bir Philadelphia sokak polisi olduğu için, onun bir tür asi olduğunu daha fazla hissediyordum. Beni FBI'a GS13 olarak getirmişti, bir sokak ajanı olarak gidebileceğim en yüksek seviye buydu. Ayrıca daha iyi bir maaş anlamına gelen danışmanlık görevi de vaat etmişti. Burns beni Büro'ya almak istemişti ve aldı da. İşi halletmek için ihtiyacım olan her türlü makul kaynağa sahip olabileceğimi söyledi. Henüz onunla konuşmamıştım ama Washington Polis Departmanı'ndan iki dedektif isteyebileceğimi düşündüm: John Sampson ve Jerome Thurman.

Burns'ün sustuğu tek şey, şu anda çalışmakta olduğum Quantico, Gordon Nooney adında kıdemli bir ajan. Nooney Ajan Eğitimi'ni yönetiyordu. Daha önce bir profilciydi ve FBI ajanı olmadan önce

New Hampshire'da bir hapisane psikoloğuydu. Onu en iyi ihtimalle bir fasulye sayacı olarak buluyordum.

O sabah Nooney, anormal psikoloji dersim için geldiğimde orada bekliyordu, psikopatik davranışı anlamak üzerine bir saat elli dakika, D.C. polis teşkilatında yaklaşık on beş yıldır yapamadığım bir şey.

Havada silah sesleri vardı, muhtemelen yakındaki deniz üssünden geliyordu. "D.C.'den gelen trafik nasıldı?" Nooney sordu. Sorunun arkasındaki iğneyi fark etmemiştim: Eğitimdeki diğer ajanlar Quantico'da uyurken benim geceleri eve gitmeme izin veriliyordu.

"Sorun değil," dedim. "Doksan beşte akan trafikte kırk beş dakika. Fazladan bolca zaman bıraktım."

Nooney, "Büro bireyler için kuralları çiğnemesiyle tanınmaz," dedi. Sonra da kaşlarını çatmaya çok yakın, sıkı ve ince bir gülümseme takındı. "Elbette, siz Alex Cross'sunuz."

"Minnettarım," dedim. Öylece bıraktım.

Nooney idareye doğru yürürken, "Umarım bu zahmete değer," diye mırıldandı. Başımı salladım ve sempozyum tarzı bir odada yapılan derse girdim.

Dr. Horowitz'in bu günkü dersi benim için ilginçti. Beyin taramalarını kullanarak psikopatlar üzerinde orijinal bir araştırma yapmış olan Profesör Robert Hare'in çalışmalarına odaklandım. Hare'in çalışmalarına göre, sağlıklı insanlara "nötr" ve "duygusal" kelimeler gösterildiğinde, *kanser* veya *ölüm* gibi duygusal kelimelere şiddetli tepki veriyorlar. Psikopatlar ise kelimeleri eşit olarak algılamaktadır. "Seni seviyorum" gibi bir cümle bir psikopat için "Biraz kahve içeceğim" cümlesinden daha fazla bir anlam ifade etmez. Belki daha az. Hare'in veri analizine göre, psikopatları ıslah etme girişimleri onları yalnızca daha manipülatif hale getiriyor. Bu kesinlikle bir bakış açısıydı.

Malzemenin bir kısmına aşına olmama rağmen, kendimi Hare'in psikopatik kişilik ve davranış "özelliklerini" not alırken buldum. Bunlardan kırk tane vardı. Bunları yazarken, kendimi çoğunun doğru olduğu konusunda hemfikir buldum.

Glibness ve yüzeysel çekicilik

Sürekli uyarılma ihtiyacı / can sıkıntısına yatkınlık

Herhangi bir pişmanlık veya suçluluk duygusunun olmaması

Sığ duygusal tepki Tamamen

empati eksikliği . . .

Özellikle iki psikopatı hatırlıyordum: Gary Soneji ve Kyle

Craig. İkisinin kırk "özellikten" kaçını paylaştığını merak ettim ve *G.S.* ve *K.C.* 'yi uygun olanların yanına koymaya başladım.

Sonra omzuma bir dokunuş hissettim. Dr. Horowitz'e arkamı döndüm.

"Kıdemli Ajan Nooney sizi hemen ofisinde görmek istiyor," dedi
Yönetici asistanı, hemen arkasından geleceğime güvenerek oradan ayrıldı.

Öyleydim.

Artık FBI'daydım.

Bölüm 5

Kıdemli Ajan GORDON NOONEY, Yönetim binasındaki küçük, sıkışık ofisinde bekliyordu. Üzgün olduğu belliydi, bu da istediğim etkiyi yarattı: Dersten önce konuşmamızdan bu yana geçen sürede neyi yanlış yapmış olabileceğimi merak ettim.

Neden bu kadar kızgın olduğunu anlamam uzun sürmedi. "İçin zahmet etme. Bir dakika içinde buradan çıkacaksınız. Az önce müdürün ofisindeki Tony Woods'tan son derece sıra dışı bir telefon aldım. Baltimore'da bir 'durum' varmış. Görünüşe göre müdür *seni* orada istiyor. Eğitim derslerinizden öncelikli olacak."

Nooney geniş omuzlarını silkti. Arkasındaki pencereden sık ormanları ve birkaç ajanın koşu yaptığı Hoover Yolu'nu görebiliyordum. "Burada neden eğitime ihtiyacınız olsun ki, Dr. Cross? Casanova'yı Kuzey Carolina'da yakaladınız. Kyle Craig'i yakalayan adam sensin. Filmlerdeki Clarice Starling gibisin. Sen zaten bir yıldızsın."

Cevap vermeden önce derin bir nefes aldım. "Benim bununla hiçbir ilgim yok. Casanova'yı ya da Kyle Craig'i yakaladığım için özür dilemeyeceğim."

Nooney bana doğru bir el salladı. "Neden özür dileyesin ki? Bugünkü derslerden muafsin. HRT'de seni bekleyen bir helikopter var. Rehine Kurtarma Ekibi'nin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Nerede olduğunu biliyorum."

Sınıf dağıldı, diye düşünüyordum helikopter pistine doğru koşarken. Atış poligonunda ateşlenen silahların *çatırtılarını* duyabiliyordum. Sonra helikoptere bindim ve kemerimi bağladım. Yirmi dakikadan az bir süre sonra Bell helikopteri Baltimore'a iniş yaptı. Nooney ile görüşmemi hâlâ atlatamamıştım. Bu görevi benim istemediğimi anlamış mıydı? *Neden* Baltimore'da olduğumu bile bilmiyordum.

Koyu mavi bir sedan içinde iki ajan beni bekliyordu. İçlerinden biri, Jim Heekin, hemen kontrolü ele aldı ve bana da yerimi gösterdi. El sıkışırken "Siz FNG olmalısınız," dedi.

Harflerin ne anlama geldiğini bilmiyordum, bu yüzden arabaya bindiğimizde Heekin'e ne anlama geldiklerini sordum.

Gülümsedi ve ortağı da gülümsedi. "Lanet olası yeni adam," dedi. "Şu ana kadar sahip olduğumuz şey kötü bir anlaşma. Ve çok sıcak," dedi Heekin. "City of

Baltimore cinayet masası dedektifi de işin içinde. Muhtemelen bu yüzden seni burada istediler. Kendi evinde saklanıyor. Yakın ailesinin çoğu onunla birlikte. İntihara mı, cinayete mi yoksa her ikisine de mi meyilli bilmiyoruz ama görünüşe göre ailesini rehin almış. Geçen yıl Güney Jersey'de bir polis memurunun yarattığı duruma benziyor. Bu polis memurunun ailesi babasının doğum günü partisi için bir araya gelmişti. Ne doğum günü partisi ama."

"Evde onunla birlikte kaç kişi olduğunu biliyor muyuz?" Ben sordum.

Heekin başını salladı. "En iyi tahminle, birkaç çocuk da dahil olmak üzere en az bir düzine. Dedektif hiçbir aile üyesiyle konuşmamıza izin vermiyor ve sorularımıza cevap vermiyor. Mahalledeki insanların çoğu da bizi burada istemiyor."

"Adı ne?" Kendi kendime birkaç not alırken sordum. Bir rehine pazarlığına dahil olmak üzere olduğuma inanamıyordum. Bana hâlâ mantıklı gelmiyordu ve sonra *geldi*.

"Adı Dennis Coulter."

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. "Dennis Coulter'ı tanıyorum. Onunla bir cinayet davasında çalışmıştım. Bir zamanlar Obrycki'de bir kile yengeç paylaşmıştık."

"Biliyoruz," dedi Ajan Heekin. "Sizi sordu."

Bölüm 6

DEDEKTİF COULTER BENİ İSTEMİŞTİ. Bu da böyle? Bu kadar yakın olduğumuzu bilmiyordum. Çünkü değildik. Onunla sadece birkaç kez karşılaşmıştım. Dosttık, ama tam olarak arkadaş değildik. Peki Dennis Coulter neden beni burada istiyordu?

Bir süre önce Dennis Coulter ile birlikte Washington ve Baltimore'da ve aradaki her yerde ticareti birbirine bağlamaya ve kontrol etmeye çalışan uyuşturucu tacirlerine yönelik bir soruşturmada çalışmıştım. Coulter'i sert, çok bencil ama işinde iyi biri olarak bulmuştum. Büyük bir Eubie Blake hayranı olduğunu ve Blake'in Baltimore'lu olduğunu hatırladım.

Coulter ve rehinerler, Baltimore'un kuzeydoğusundaki Lauraville'de, Ailsa Caddesi üzerinde gri ahşap kiremitli bir Colonial olan evin içinde bir yerde toplanmışlardı. Pencerelerdeki jaluziler sıkıca kapatılmıştı. Ön kapının ardında neler olup bittiğini kimse tahmin edemezdi. Üç taş basamakla çıkılan verandada sallanan bir sandalye ve ahşap bir planör oturuyordu. Ev yakın zamanda boyanmıştı, bu da bana Coulter'in muhtemelen hayatında bela beklemediğini düşündürdü. Peki ne olmuştu?

SWAT ekibi üyeleri de dahil olmak üzere birkaç düzine Baltimore polisi evin etrafını sarmıştı. Silahlar çekilmiş ve bazı durumlarda pencerelere ve ön kapıya doğrultulmuştu. Baltimore polis helikopteri Foxtrot müdahale etti.

İyi değil.

Benim zaten bir fikrim vardı. "Başlangıç olarak herkesin silahlarını indirmesine ne dersiniz?" Baltimore Polisi'nden saha komutanına sordum. "Kimseye ateş etmedi, değil mi?"

Saha komutanı ve SWAT ekibi lideri kısa bir süre görüşükten sonra çevredeki silahlar indirildi, en azından benim görebildiklerim. Bu arada Foxtrot helikopterlerinden biri evin yakınında uçmaya devam ediyordu.

Tekrar komutana döndüm. Ona yanımda ihtiyacım vardı. "Teşekkür ,

Teğmen. Onunla konuştunuz mu?"

Bir kruvazörün arkasına çömelmiş bir adamı işaret etti. "Bu şeref Dedektif Fescue'ya ait. Yaklaşık bir saattir Coulter ile konuşuyor."

Dedektif Fescue'nun yanına gidip kendimi tanıtmaya çalıştım. "Mick Fescue," dedi ama benimle tanıştığına pek sevinmişe benzemiyordu. "Geleceğinizi duydum. Burada iyiyiz."

"Bu izinsiz giriş benim fikrim değil," dedim ona. "D.C.'deki görevimden yeni ayrıldım. Kimsenin yoluna çıkmak istemiyorum."

"Öyleyse yapma," dedi Fescue. Bir zamanlar top oynamış gibi görünen ince, sıırım gibi bir adamdı. Öyle hareket ediyordu.

Elimi çeneme sürttüm. "Beni *neden* çağırdığı hakkında bir fikrin var mı? Onu o kadar iyi tanımıyorum."

Fescue'nun gözleri eve doğru kaydı. "İç İşleri tarafından tuzağa düşürüldüğünü söylüyor. Baltimore Polisi'yle bağlantılı kimseye güvenmiyor. Yakın zamanda FBI'a geçtiğini biliyordu."

"Ona burada olduğumu söyler misin? Ama şu anda brifing aldığımı da söyle. Onunla konuşmadan önce sesinin nasıl çıktığını duymak istiyorum."

Fescue başıyla onayladıktan sonra evi aradı. Telefon açılana kadar birkaç kez çaldı.

"Ajan Cross az önce geldi, Dennis. Şu anda brifing alıyor," dedi Fescue.

"Cehennem gibi. Onu kancaya takın. Beni burada ateş etmek zorunda bırakmayın. Gerçek bir sorun yaratmaya yaklaşıyorum. *Hemen* yakalayın onu!"

Fescue telefonu bana uzattı ve ben de konuştum. "Dennis, ben Alex Cross. Buradayım. Önce bilgilendirilmek istedim."

"Bu gerçekten Alex Cross mu?" Coulter şaşırılmış bir sesle sordu.

"Evet, benim. Çok fazla detay bilmiyorum. İç İşleri tarafından tuzağa düşürüldüğünüzü söylemeniz dışında."

"Ben sadece *söylemiyorum*, bana tuzak . Nedenini de söyleyebilirim. Size bilgi vereyim.

Bu şekilde duyarsınız."

"Pekâlâ," dedim ona. "Şu ana kadar senin tarafındayım. Seni tanıyorum, Dennis. Baltimore İç İşleri'ni tanımıyorum."

Coulter sözümü kesti. "*Beni dinlemeni* istiyorum. Konuşma. Sadece beni dinle."

", " dedim. "Dinliyorum."

Baltimore polis aracının arkasında yere oturdum ve sözde bir düzine aile üyesini rehin tutan silahlı adamı dinlemeye hazırlandım. *Tanrım*, yine işimin başındaydım.

"Beni öldürmek istiyorlar," diye başladı Dennis Coulter. "Baltimore Polisi'nin hedefinde ben varım."

Bölüm 7

POP!

Sıçradım. Birisi bir kutu gazozu açmış ve onunla omzuma vurmuştu.

Kafamı kaldırdığımda Quantico'daki Rehine Kurtarma Ekibi'nin başındaki Ned Mahoney'den başkasının bana kafeinsiz bir diyet kola uzattığını gördüm. Oryantasyon sırasında ondan birkaç ders almıştım. İşini biliyordu, en azından sınıfta.

"Benim özel cehennemime hoş geldiniz," dedim. "Bu arada benim burada ne işim var?"

Mahoney göz kırptı ve çöktü.

"Yükselen bir yıldızsın, ya da belki yükselen bir yıldız. Ne yapacağını biliyorsun. Onu konuşturun. Konuşturmaya devam et," dedi Mahoney. "Bu işte gerçekten iyi olduğunu duyduk."

"Peki burada ne yapıyorsun?" Ben sordum.

"Ne düşünüyorsun? İzliyorum, tekniğini inceliyorum. Sen yönetmenin oğlusun, değil mi? Senin yetenekli olduğunu düşünüyor."

Sodadan bir yudum aldım, sonra soğuk kutuyu alnıma bastırdım. FNG için FBI'a girişin cehennemi.

"Dennis, seni kim öldürmek istiyor?" Tekrar cep telefonuyla konuştum. "Burada neler olup bittiği hakkında bana anlatabileceğin her şeyi anlat. Ailen hakkında da bir şeyler sormam gerek. Orada herkes iyi mi?"

Coulter sinirlendi. "Hey! Saçma sapan pazarlık zırvalarıyla vakit kaybetmeyelim. İdam edilmek üzereyim. Olay bu. Hata yapmayın. Etrafına bak dostum. Bu bir infaz."

Coulter'i göremiyordum ama onu hatırlıyordum. En fazla beş-sekiz yaşında, keçi sakallı, kalçalı, her zaman ukalaca şakalar yapan, çok sert biriydi. Sonuç olarak, küçük bir adam kompleksi. Hikayesini anlatmaya başladı, olayların kendi tarafını ve ne yazık ki anlattıklarından ne anlam çıkarmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Coultera göre Baltimore Polis Departmanı'ndaki dedektifler büyük uyuşturucu rüşvetlerine karışmıştı. Kaç tane olduğunu o bile bilmiyordu ama sayı yüksekti. Dödüğü çalmıştı.

Sonrasında bildiği tek şey, evinin polisler tarafından kuşatılmış olduğuydu.

Sonra Coulter bombayı patlattı. "Ben de komisyon alıyordum. Biri beni İçişlerine ihbar etti. Ortaklarımdan biri."

"Bir ortak bunu neden yapsın ki?"

Güldü. "Çünkü açgözlülük yaptım. Pastadan daha büyük bir pay almak istedim.

Ortaklarımı kısıkvırak sanıyordum. Onlar bu şekilde görmediler." "Onları nasıl kısıkvırak yakaladın?"

"Ortaklarıma elimde *kayıtların* kopyaları olduğunu, kime *ne* ödendiğini söyledim.

Birkaç yıllık kayıtlar."

Şimdi bir yerlere varıyorduk. "Öyle mi?" Ben sordum. Coulter tereddüt etti. Neden acaba? Ya biliyordu ya da .

"*Olabilir*," dedi sonunda. "Öyle olduğumu düşünüyorlar. Bu yüzden şimdi beni öldürecekler. Bugün benim için geliyorlardı. . . . Bu evden canlı çıkmamam gerekiyor."

O konuşmaya devam ederken evdeki diğer sesleri veya sesleri dinlemeye çalışıyordum. Hiçbir şey duymadım. *İçeride hâlâ hayatta olan başka biri var mıydı? Coulter ailesine ne yapmıştı? Ne kadar çaresizdi?*

Ned Mahoney'e baktım ve omuzlarımı silktim. Coulter'in doğruyu söylediğinden ya da kafayı yemiş sokak polisi olduğundan gerçekten emin değildim. Mahoney de şüpheli görünüyordu. Yüzünde *bana sorma* bakışı vardı. Rehberlik için başka bir yere gitmem gerekiyordu.

"Peki şimdi ne yapacağız?" Coulter'a sordum.

Bir kahkaha attı. "Bir fikrin olduğunu umuyordum. Senin çok zeki olman gerekiyordu, değil mi?"

Herkes bunu söyleyip duruyor.

Bölüm 8

BALTIMORE'DAKİ DURUM sonraki birkaç saat boyunca daha iyiye gitmedi. Aksine daha da kötüleşti. Komşuların verandalarına çıkıp devam eden çatışmayı izlemelerini engellemek imkansızdı. Ardından Baltimore Polisi, çoğu aynı zamanda Culter'ların arkadaşları olan Culter'ların komşularını tahliye etmeye başladı. Yakındaki Garrett Heights ilkokulunda geçici bir sığınak kurulmuştu. Bu durum herkese Dedektif Coulter'ın evinde muhtemelen çocukların mahsur kaldığını hatırlattı. *Ailesi. Tanrım!*

Etrafıma bakındım ve SWAT ve Quantico'dan Rehine Kurtarma Ekibi de dahil olmak üzere çok sayıda Baltimore polisi gördüğümde dehşet içinde başımı salladım. Çılgın gözlü bir seyirci sürüsü barikatların dışında itişip kakışıyordu, bazıları polislerin vurulmasını istiyordu - herhangi bir polis de olabilirdi.

Ayağa kalktım ve temkinli bir şekilde acil kurtarma aracının arkasında bekleyen bir grup memura doğru ilerledim. Federallerin müdahalesinden hoşlanmadıklarını söylememe gerek yoktu. Ben de o sırada D.C. polis gücü. Geldiğimde kısa bir süre konuştuğum Yüzbaşı Stockton James Sheehan'a seslendim. "Ne düşünüyorsunuz? Bununla nereye varabiliriz?"

"Kimsenin çıkmasına izin vermeyi kabul etti mi?" Sheehan sordu. "İlk soru bu."

Başımı salladım. "Ailesi hakkında bile konuşmuyor. Evde olduklarını ne doğruluyor ne de reddediyor."

Sheehan, "Peki, neden ?" diye sordu.

Coulter tarafından bana söylenenlerin bir kısmını paylaştım ama hepsini değil. Nasıl paylaşabilirdim ki? Baltimore polislerinin büyük çaplı bir uyuşturucu işine karıştığına yemin ettiğini ve daha da kötüsü, onları suçlayacak kayıtlara sahip olduğunu söylemedim.

Stockton Sheehan dinledi ve sonra şu öneride bulundu: "Ya rehinelerden bazılarını bırakır ya da içeri girip onu yakalamamız gerekir. Silahla vurmayacak.

kendi ailesi."

"Yapacağını söylüyor. Tehdit bu."

Sheehan başını salladı. "Risk almaya hazırım. Hava karardığında içeri gireceğiz. Bunun bizim kararımız olması gerektiğini biliyorsun."

Kabul etsem de etmesem de başımı salladım ve diğerlerinin yanından uzaklaştım. Yarım saat daha hava aydınlık olacakmış gibi görünüyordu. Karanlık çöktüğünde neler olacağını düşünmek bile istemiyordum.

Coulter'ı tekrar aradım. açtı.

"Bir fikrim var," dedim ona. "Bence bu senin en iyi şansın." Coulter'e söylemedim ama bunun onun tek şansı olduğunu da düşündüm.

"O zaman bana ne düşündüğünü söyle,"

dedi. Dennis Coulter'a planımı anlattım. . . .

On dakika sonra Yüzbaşı Sheehan yüzüme "şimdiye kadar muhatap olduğu tüm FBI pisliklerinden daha kötü" olduğumu haykırıyordu. Sanırım hızlı öğrenen biriydim. Belki de Quantico'da kaçırdığım oryantasyon derslerine bile ihtiyacım yoktu. Zaten "FBI pisliklerinin kralı" olmuştum. Bu da Baltimore polisinin Dedektif Coulter'la olan durumu yatıştırma planımı onaylamadığını söylemenin bir yoluydu.

Mahoney'nin bile şüpheleri vardı. Yüzbaşı Sheehan'ın tepkisini kendisine söylediğimde, "Sanırım sosyal ve politik doğruluk konusunda pek iyi değilsiniz," diye yorum yaptı.

"Öyle olduğumu sanıyordum; sanırım değilim. Umarım bu işe yarar. İşe yarasa iyi olur. Sanırım onu öldürmek istiyorlar Ned."

"Evet. Ben de öyle. Ben de öyle. Bence doğru kararı veriyoruz." "*Biz mi?*" Ben sordum.

Mahoney başını salladı. "Bu işte seninleyim, podjo. Cesaret yoksa, zafer de yok. Bu bir Büro işi."

Dakikalar sonra Mahoney ve ben Baltimore polislerinin isteksizce evden geri çekilmesini izledik. Sheehan'a etrafta tek bir mavi üniforma ya da SWAT tulumu görmek istemediğimi söylemiştim. Yüzbaşının kabul edilebilir riskler konusunda kendi fikri vardı, benim de kendi fikrim. Eğer eve saldırırlarsa, birilerinin öleceği kesindi. Benim fikrim başarısız olursa, en azından kimse yaralanmayacaktı. Ya da en azından benden başka kimse.

Coulter ile tekrar telefonda konuştum. "Baltimore polisi görüş alanından çıktı," dedim ona. "*Dışarı çıkmanı istiyorum, Dennis. Bunu şimdi yap. Az önce olanları düşünmeye fırsat bulamadan.*"

Önce cevap vermedi, sonra "Etrafa bakıyorum. Tek gereken gece dürbünü olan bir keskin nişancı."

Haklı olduğunu biliyordum. Önemli değildi. Tek bir şansımız vardı.

"Rehinelerinizle birlikte dışarı çıkın," dedim ona. "Sizinle ön tarafta buluşacağım."

kendim adım atarım."

Başka bir şey söylemedi ve onu kaybettiğimden oldukça emindim. Evin ön kapısına odaklandım ve burada ölen insanları düşünmemeye çalıştım. *Hadi, Coulter. Kafanı kullan. Alabileceğin en iyi anlaşma bu.*

Sonunda tekrar konuştu. "Bundan emin misin? Çünkü ben . Bence sen delirmiş olabilirsin."

"Eminim."

", dışarı çıkıyorum," dedi. Sonra ekledi, "Bu senin suçun."

Mahoney'e döndüm. "Verandaya çıkar üzerine koruyucu bir yecek giydirelim. Etrafını adamlarımızla saralım. Ne derlerse desinler Baltimore Polisi yanına yaklaşmasın. Bunu yapabilir miyiz?"

"Pirinç toplar." Mahoney sırttı. "Hadi yapalım, en azından deneyelim."

"Seni dışarı çıkarayım, Dennis. Böylesi daha güvenli," dedim hücreye doğru. "Şimdi sana geliyorum."

Ama Coulter'ın kendi planı vardı. *Tanrım, çoktan ön verandasına çıkmıştı.* İki elini de başının üzerine kaldırmıştı. Açıkça silahsızdı. Cehennem gibi savunmasız.

Silah sesleri duyacağımdan ve onun bir yığın halinde düşeceğinden korktum. İleri doğru koşturaya başladım.

Sonra yarım düzine HRT görevlisi Coulter'ı zarar görmekten korumak için üzerine çullandı. Onu bekleyen bir minibüse götürdüler.

"Onu kamyonun içinde yakaladık. Şüpheli güvende," HRT'den gelen raporu duydum. "Onu buradan çıkarıyoruz."

Eve doğru geri döndüm. Peki ya aile? Onlar neredeydi? Hikayesini uydurmuş muydu? *Tanrım, Dennis Coulter ne yapmıştı?*

Sonra ailenin tek sıra halinde evden çıktığını gördüm. İnanılmaz bir manzaraydı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Beyaz gömlekli, siyah pantolonlu ve pantolon askılı yaşlı bir adam. Uçuşan pembe bir elbise ve yüksek topuklu ayakkabılar giymiş yaşlı bir kadın. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Beyaz parti elbiseleri giymiş iki küçük kız. El ele tutuşmuş orta yaşlı bir çift kadın. Yirmili yaşlarda üç erkek, her biri ellerini kaldırmış. İki küçük bebeği olan bir kadın.

Yetişkinlerden birkaçı karton kutular taşıyordu.

İçlerinde ne olduğunu bildiğimi düşündüm. Evet, biliyordum. *Kayıtlar, kanıtlar, deliller.*

Dedektif Dennis Coulter her şeye rağmen doğruyu söylüyordu. Ailesi ona inanmıştı. Onun hayatını kurtarmışlardı.

Ned Mahoney'nin sırtımı sertçe sıvazladığını hissettim. "İyi . Gerçekten iyi işti." Güldüm ve dedim ki, "Bir FNG için. Bu bir testti, değil mi?"

"Gerçekten söyleyemem. Ama eğer , başardın."

Bölüm 9

TEST MI? *Tanrım. Baltimore'a bu yüzden mi gönderildim? Umarım değildir.*

O gece eve geç gittim, çok geç. Kimsenin beni görmeyeceğine sevinmişim, özellikle de Nana'nın. Şu anda onun ruhumu delip geçen onaylamayan bakışlarıyla başa çıkamazdım. Bir biraya ihtiyacım vardı ve sonra yatağa gitmek istiyordum. Mümkünse uyumak.

Kimseyi uyandırmak istemediğim için sessizce evin içine girdim. Bir yerlerden gelen küçük bir elektrik uğultusu dışında ses yoktu. Yukarı çıkar çıkmaz Jamilla'yı aramayı planlıyordum. Onu vebalı gibi özlüyordum. Kedi Rosie yanımdan geçip bacağıma sürtündü. "Merhaba Kırmızı," diye fısıldadım. "Bugün iyi iş çıkardım."

Sonra bir çığlık duydum.

Küçük Alex'in odasına doğru aceleyle merdivenleri çıktım. Ayaktaydı ve ağlamak için kendini zorluyordu. Ninenin ya da diğer çocuklardan birinin kalkıp onunla ilgilenmek zorunda kalmasını istemiyordum. Ayrıca, oğlumu sabahtan beri görmemiştim ve ona sarılmak istiyordum. Onun küçük yüzünü özlemiştim.

Odasına baktığımda oturuyordu ve benim geldiğimi görünce şaşırmış gibiydi. Sonra gülümsedi ve ellerini çırpı. *Oh, oğlum! Babacığın iş başında. Babam evdeki en büyük enayi.*

"Ne yapıyorsun, Pup? Geç oldu," dedim.

Alex'in yatağı kendi yaptığım alçak bir yükseltici. Düşmesini engellemek için her iki yanında koruyucu parmaklıklar var.

Yanına kaydım. "Kenara çekil ve babana biraz yer aç," diye fısıldadım ve başının üstünü öptüm. Babamın beni öptüğünü hiç hatırlamıyorum, bu yüzden her fırsatta Alex'i öpüyorum. Aynı şey Damon ve Jannie için de geçerli, yaşlandıkça ve daha az bilge oldukça ne kadar şikâyet ederlerse etsinler.

"Yorgunum küçük adam," dedim uzanırken. "Peki ya sen? Zor bir gün müydü, Puppy?"

Şilte ile parmaklıklar arasındaki boşluktan şişesini aldım. İçmeye başladı ve sonra bana yaklaştı. Şişesini kaptı.

doldurulmuş inek, Moo, ve dakikalar içinde tekrar uykuya daldı.

Çok hoş. Büyüleyici. Sevdığım o tatlı bebek kokusu. Onun yumuşak nefesi, bebek nefesi.

O gece ikimiz güzel bir gece geçirdik.

Bölüm 10

ÇİFT birkaç günlüğüne New York'ta saklanıyordu. Aşağı Manhattan'da. Orada kaybolmak, haritadan silinmek çok kolaydı. Ve New York, istedikleri her , istedikleri zaman elde edebilecekleri bir şehirdi. Çift sert seks istiyordu. En azından başlangıç için. Otuz altı saatten fazla bir süre boyunca işverenlerinin ulaşamayacağı bir yerde kalmışlardı. Bağlantı kurdukları adam, Sterling, nihayet Batı Yirmi Üçüncü Cadde'deki Chelsea Oteli'nin bir odasındaki cep telefonundan onlara ulaştı. Pencerenin dışında bir tabela vardı: OTEL CHELSEA L şeklinde. Dikey OTEL beyaz yatay CHELSEA kırmızı. New York'un ünlü simgelerinden biriydi. "Bir buçuk gündür sana ulaşmaya çalışıyorum," dedi Sterling. "Yapma. asla cep telefonunu kapatma. Bunu son bir uyarı olarak kabul et."

Zoya adındaki kadın esnedi ve telefona parmağını uzattı. Boştaki eliyle *Doğu Batıyı Yiyor* adlı CD'yi müzik çalara yerleştirdi. Rock müzik sert ve yüksek sesle çalmaya . "Meşguldük, sevgilim. *Hâlâ* meşgulüz. Ne halt istiyorsun? Bizim için daha fazla paran mı var? Para konuşur."

"Müziğin sesini kısın lütfen. *Lütfen*. Birinin kaşıntısı var. Adam çok zengin. İşin içinde *çok* para var."

"Dediğim gibi hayatım, şu anda meşgulüz. Onun dışında meşgulüz. Öğle yemeği için dışarıdayız. Ne kadar büyük bir kaşıntı?"

"Geçen seferkinin aynısı. Çok büyük bir kaşıntı. Kurt'un kişisel bir arkadaşı." Zoya Kurt'tan söz edilince irkildi. "Bana ayrıntıları, ayrıntıları ver.

Zamanımızı boşa harcamayın."

"Her zaman yaptığımız gibi yapacağız, *sevgilim*. Her seferinde bulmacanın bir parçası.

Ne kadar sürede yola çıkabilirsin? Otuz dakikaya ne dersin?"

"Burada tamamlamamız gereken bir şey var. Dört saat diyelim. Birinin sahip olduğu bu *ihitiyaç*, bu kaşıntı - ne tür bir kaşıntı?"

"Bir birim, kadın. Ve New York'tan çok uzakta değil. Önce yol tarifini vereyim. Sonra birimle ilgili ayrıntıları. Dört saatiniz var."

Zoya bir koltuğa uzanmış olan ortağına baktı. Slava

Onun konuşmasını dinlerken boş boş bir penis tasmaını parmaklıyordu. Pencereden bir tatlıcıya, bir terzi dükkânına, bir saatlik bir fotoğrafa bakıyordu. Tipik NYC manzarası.

Zoya, "Biz işi hallederiz," dedi. "Wolfa söyle, arkadaşına ihtiyacı olan şeyi getireceğiz. Hiç sorun değil." Sonra da telefonu Sterling'in yüzüne kapattı. Çünkü yapabiliirdi.

Ortağına omuz silkti. Sonra Zoya otel odasının öbür ucundaki, çelikten dekoratif bir başlığı olan orta boy yatağı baktı. Genç sarışın bir adam orada yatıyordu. Çıplaktı ve ağzı tıkalıydı, elleri yatakta yaklaşık bir ayak arayla yerleştirilmiş dikey çubuklara kelepçelenmişti.

Zoya sarışına, "Şanslısın," dedi. "Oynamak için sadece dört saatin kaldı, bebeğim. Sadece dört saat daha."

Sonra Slava konuştu. "Daha az olmasını dileyeceksin. Hiç Rusça bir kelime duydun *mu-zamochit*? Hayır. Sana *zamochit*'i göstereceğim. Dört saatlik bir iş. Ben bunu Kurt'tan öğrendim. Şimdi sen benden öğren. *Zamochit*. Vücudundaki tüm kemikleri kırmak anlamına geliyor."

Zoya çocuğa göz kırptı. "Dört saat. *Zamochit*. Önümüzdeki birkaç saati sonsuza kadar yanında götüreceksin. Bunu asla unutma, sevgilim."

Bölüm 11

SABAH uyandığımda, Küçük Alex yanımda huzur içinde uyuyordu, başı göğsümdeydi. Bir öpücük daha kondurmadan duramadım. Ve bir tane daha. Sonra oğlumun yanında uzanırken kendimi Dedektif Dennis Coulter ve ailesini düşünürken buldum. O evden birlikte çıktıklarında duygusal olarak çok etkilenmişim. Ailesi Coulter'ın hayatını kurtarmıştı ve ben aile olaylarına bayılırdım.

Quantico'ya gitmeden önce her zaman "Büro" olarak anılan Hoover Binası'nda durmam istenmişti. Müdür Baltimore'da olanlar hakkında benimle görüşmek istiyordu. Ne bekleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ziyaret konusunda endişeliydim. Belki de o sabah Nana'nın kahvesini içmemeliydim.

Hoover Binası'nın tuhaf ve doğaüstü çirkinlikte bir yapı olduğu konusunda onu gören hemen herkes hemfikirdir. Pennsylvania Bulvarı, Dokuzuncu, Onuncu ve E Caddeleri arasında bütün bir bloğu kaplıyor. Hakkında söyleyebileceğim en güzel şey "kale gibi" olduğudur. İçerisi ise daha da kötü. Büro, kütüphane sessizliğinde ve depo kasvetinde. Uzun koridorlar şifalı beyaz renkte parlıyor.

Müdürün katına adımımı atar atmaz, zaten oldukça sevdiğim Tony Woods adında çok becerikli bir adam olan yönetici asistanı tarafından karşılandım.

"Bu sabah nasıl Tony?" Ben sordum.

"Baltimore'da olanlar hoşuna gitti," diye yanıtladı Tony. "Majesteleri oldukça iyi bir ruh hali içinde. Değişiklik olsun diye."

"Baltimore bir test miydi?" Asistanla ne kadar ileri gidebileceğimden emin olmadığım için sordum.

"Oh, bu senin final sınavındı. Ama , *her şey* bir sınavdır."

Müdürün nispeten küçük konferans odasına götürüldüm. Burns zaten orada oturmuş beni bekliyordu. Elindeki portakal suyu bardağını sahte bir selamla havaya kaldırdı. "İşte geldi!" Gülümsedi. "Herkesin seni tanıdığından emin oluyorum."

Bal'more'da harika bir iş çıkardın. Tam da seni görmek istediğim gibi ."

"Kimse vurulmadı," dedim.

"İşi başardın Alex. HRT çok etkilendi. Ben de öyle."

Oturdum ve kendime kahve doldurdum. Burns'ün "buyurun" dediğini ve formalite olmadığını biliyordum. "Benim için büyük planların olduğu için mi bu haberi yayıyorsun?" diye sordum.

Burns her zamanki komplocu tavrıyla güldü. "Kesinlikle, Alex. Benim işimi almanı istiyorum."

Şimdi gülme sırası bendeydi. "Hayır, teşekkür ederim." Kahveyi yudumladım, koyu kahverengiydi, biraz acıydı ama lezzetliydi - neredeyse Nana Mama'nınki kadar iyiydi. Belki de Washington'daki en iyinin yarısı kadar iyiydi. "Daha acil planlarınızı benimle paylaşmak ister misiniz?" diye sordum.

Burns yine güldü. Bu sabah keyfi *yerindeydi*. "Ben sadece Büro'nun basit ve etkili bir şekilde çalışmasını istiyorum, hepsi bu. Ben New York bürosunu yönetirken de böyleydi. Size neye inanmadığımı söyleyeyim: bürokratlara ve kovboylara. Büro'da her ikisinden de çok fazla var. Özellikle de ilkinden. Sokakta sokak zekası istiyorum, Alex. Ya da belki sadece *zeka* istiyorumdur. Dün bir şans yakaladın, ama muhtemelen bunu bu şekilde görmedin. Senin için politika yoktu, sadece işi yapmanın doğru yolu vardı."

"Ya işe yaramasaydı?" Kahvemi Büro'nun amblemiyle süslenmiş bir bardak altlığına koyarken sordum.

"O zaman şu anda burada olmazdın ve biz de böyle konuşuyor olmazdık. Cidden, seni uyarmak istediğim bir şey var. Size çok açık gelebilir ama durum sandığınızdan çok daha kötü. Büro'daki iyi adamları kötülerden her zaman ayırt edemezsiniz. Kimse söyleyemez. Ben denedim ve bu neredeyse imkansız."

Ne ima ettiğini düşündüm - ki bunun bir kısmı Burns'ün benim zayıf yönlerimden birinin insanların içindeki iyiliği aramak olduğunu zaten bildiğiydi. Bunun bazen bir zayıflık olduğunu anlıyordum ama değişmeyecektim ya da belki de değişemeyecektim.

"Sen iyi bir adam mısın?" Ona sordum.

"Elbette öyleyim," dedi Burns, kendisine *The West Wing*'de bir başrol kazandırabilecek sağlıklı bir sırtısla. "Bana güvenebilirsin Alex. Her zaman. Kesinlikle. Tıpkı birkaç yıl önce Kyle Craig'e güvendiğin gibi."

Tanrım, tüylerimi diken diken ediyordu. Belki de yönetmen dünyayı kendi istediği gibi görmemi sağlamaya çalışıyordu: *Kimseye güvenme. Sınıfın başına git.*

Bölüm 12

On birimi biraz geçe Quantico'ya doğru yola çıkmıştım. Baltimore'daki "finalimden" sonra bile "Stres Yönetimi ve Kolluk Kuvvetleri" konulu bir dersim vardı. Önemli istatistiği zaten biliyordum: *FBI ajanlarının kendilerini öldürme olasılığı, görev sırasında öldürülme olasılığından beş kat daha fazlaydı.*

Arabayı sürerken beynimde bir Billy Collins şiiri dolaşıyordu: "Evde Silah Bulundurmamamın Bir Başka Nedeni." Güzel konsept, iyi şiir, kötü alamet.

Cep telefonum çaldı ve müdürün ofisinden Tony Woods'un sesini duydum. Planlarda bir değişiklik olmuştu. Woods bana müdürden doğrudan Ronald Reagan Washington Ulusal Havaalanı'na gitmem için emir verdi. Bir uçak beni bekliyordu.

Tanrım! Şimdiden başka bir davanın içindeydim; yine okulu asmam emredilmişti. Olaylar benim bile beklediğimden daha hızlı geliyordu ve bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğundan emin değildim.

"Kıdemli Ajan Nooney benim müdürün tek kişilik uçan ekibi olduğumu biliyor mu?" Woods'a sordum. *Bana bildiğini söyle. Quantico'da daha fazla belaya ihtiyacım yok.*

Woods, "Nereye gittiğinizi ona hemen bildireceğiz," diye söz verdi. "Bununla bizzat ben ilgileneceğim. Atlanta'ya gidin ve orada bulduklarınızdan bizi haberdar edin. Uçakta size bilgi verilecek. Bu bir adam kaçırma vakası." Ama Tony Woods'un telefonda bana söyleyeceği tek şey buydu.

Büro çoğunlukla Reagan Washington National'dan uçuyor. Üzerinde hiçbir tanımlayıcı işaret bulunmayan, ten rengi bir Cessna Citation Ultra'ya bindim. Cessna sekiz kişilikti ama tek yolcu bendim.

Pilot kalkıştan önce "Önemli biri olmalısınız," dedi. "Ben önemli değilim. İnan bana, ben hiç kimseyim."

Pilot sadece güldü. "Kemerini bağla o zaman, hiç kimse."

Müdürün ofisinden bir telefonun benden önce geldiği çok açıktı. İşte ben buradaydım, bana bir kıdemli ajan gibi davranılıyordu. Müdürün

Sorun giderici mi?

Kalkıştan hemen önce başka bir ajan uçağa atladı. Koridorda karşıma ve kendisini Washington'dan Wyatt Walsh olarak tanıttı. O da müdürün "uçan ekibinin" bir parçası mıydı? Belki de ortağımdı?

"Atlanta'da ne oldu?" Ben sordum. "Hizmetlerimizi gerektirecek kadar önemli ya da önemsiz olan şey nedir?"

"Kimse sana söylemedi mi?" Ayrıntıları bilmediğim için şaşırılmış görünüyordu.

"Yarım saatten kısa bir süre önce müdürün ofisinden bir telefon aldım. Buraya gelmem söylendi. Uçakta bilgilendirileceğimi söylediler."

Walsh iki ciltlik dava notlarını kucağıma bıraktı. "Atlanta'nın Buckhead bölgesinde bir kaçırılma olayı olmuş. Otuzlu yaşlarında bir kadın. Beyaz, varlıklı bir kadın. Bir yargıcın karısı, bu da olayı federal yapıyor. Daha da önemlisi, *kadın ilk değil.*"

Bölüm 13

HER ŞEY BİR ANDA acele moduna girmişti. İndikten sonra beni bir minibüse bindirip Buckhead'deki Phipps Plaza alışveriş merkezine götürdüler.

Peachtree'deki otoparka girdiğimizde, orada bir şeylerin çok yanlış gittiğini fark ettim. Ana mağazaların önünden geçtik: Saks Fifth Avenue ve Lord & Taylor. Neredeyse boştular. Ajan Walsh bana kurban Bayan Elizabeth Connolly'nin Parisian adlı başka bir büyük mağazanın yakınındaki yeraltı otoparkında kaçırıldığını söyledi.

Tüm park alanı bir suç mahalliydi, ama özellikle de Bayan Connolly'nin kaçırıldığı 3. kat. Garajın her katı mor ve altın rengi bir parşömen deseniyle işaretlenmişti ama şimdi parşömenlerin üzerine suç mahalli bandı çekilmişti. Büro'nun Kanıt Müdahale Ekibi oradaydı. Bu inanılmaz hareketlilik, yerel polis teşkilatlarının bu işi son derece ciddiye aldığını gösteriyordu. Walsh'un sözleri kafamın içinde uçuşuyordu: *O ilk değil.*

Bu bana biraz ironik gelmişti ama yerel polisle konuşurken Büro'nun saha ofisindeki ajanlardan daha rahattım. Oraya gittim ve Atlanta Polisi'nden Pedi ve Ciaccio adında iki dedektifle konuştum.

Onlara "Yolunuza çıkmamaya çalışacağım" dedim ve ekledim: "Eskiden Washington Polis Departmanında görevliydim."

"Satıldı, ha?" dedi Ciaccio ve bir kahkaha attı. Bunun bir şaka olması gerekiyordu ama içinde acı verecek kadar gerçek vardı. Gözlerinde hafif bir donukluk vardı.

Pedi konuştu. Ortağından yaklaşık on yaş büyük görünüyordu. İkisi de çekiciydi. "FBI neden bu davayla ilgileniyor?"

Onlara sadece anlatmam gerektiğini düşündüğüm kadarını anlattım, her şeyi değil. "Buna benzeyen başka kaçırılmalar ya da en azından kaybolmalar da oldu. Beyaz kadınlar, banliyö bölgeleri. Olası bağlantıları araştırmak için buradayız. Ve tabii ki bu bir yargıcın karısı."

Pedi, "Atlanta'daki geçmiş kayıplardan mı bahsediyoruz?"

metro bölgesi?"

Başımı salladım. "Hayır, bildiğim kadarıyla yok. Diğer kayıplar Teksas, Massachusetts, Florida ve Arkansas'ta."

"Fidyeler işin içinde mi?" Pedi devam etti.

"Teksas'taki bir davada, evet. Bunun dışında para talep edilmedi. Şu ana kadar kadın bulunamadı."

"Sadece beyaz kadınlar mı?" Dedektif Ciaccio birkaç not alırken sordu.

"Bildığımız kadarıyla, evet. Ve hepsi de oldukça varlıklı. Ama hiçbir fidyeler. Ve size anlattıklarımın hiçbirisi basına yansımıyor." Otoparkın etrafına bakındım. "Şu ana kadar elimizde ne var? Bana biraz yardım et."

Ciaccio Pedi'ye baktı. "Joshua?" diye sordu.

Pedi omuz silkti. "Pekâlâ, Irene."

"Elimizde bir şey var. Kaçırma olayı sırasında park halindeki arabalardan birinde birkaç çocuk varmış. Suçun ilk kısmına tanık olmamışlar."

Joshua Pedi, "Başka işlerle meşguldüler," dedi.

"Ama bir çığlık duyduklarında başlarını kaldırdılar ve Elizabeth Connolly'yi gördüler. *İki* fidyeci, görünüşe göre bu işte oldukça iyiler. Bir erkek ve bir kadın. Genç aşıklarımızı görmemişler çünkü bir minibüsün arkasındaymışlar."

"Ve başları aşağıda mıydı?" Ben sordum. "Yoksa meşguller miydi?"

"O da var. Ama hava almaya çıktıklarında, otuzlu yaşlarında ve iyi giyimli oldukları söylenen bir adam ve kadın görmüşler. Bayan Connolly'yi tutuyorlardı. Onu çok hızlı indirmişler. Onu kendi arabasının arkasına atmışlar. Sonra da arabasına binip gitmişler."

"Çocuklar neden yardım etmek için minibüsten inmedi?"

Ciaccio başını salladı. "Olayın çok hızlı gerçekleştiğini ve korktuklarını söylediler. Onlara 'gerçek dışı' görünmüş. Sanırım okul saatlerinde bir minibüsün arkasında oynadıklarının bilinmesinden de tedirgin oldular. İkisi de Buckhead'de yerel bir hazırlık okuluna gidiyorlar. Derslere girmiyorlardı."

Onu bir ekibin aldığını düşündüm ve bunun bizim için büyük bir şans olduğunu anladım. Yolda okuduklarıma göre, diğer kaçırma olaylarının hiçbirinde bir ekip görülmemişti. *Bir erkek ve bir kadın ekibi mi?* Bu ilginçti. Tuhaf ve beklenmedik.

"Şimdi bizim için bir soruya cevap vermek ister misin?" Dedektif

Pedi sordu. "Eğer yapabilirsem. Ateş et."

Ortağına baktı. bakışlarından Joshua ve Irene'in bir süre bir arabanın arka koltuğunda vakit geçirmiş olabilecekleri hissine kapıldım. "Bunun Sandra Friedlander davasıyla ilgili olabileceğini duyduk. Bu doğru mu? Bu

Washington'da iki yıldır çözülemeyen bir olay var mı?"

Dedektife baktım ve başımı salladım. "Bildiğim kadarıyla hayır," dedim. "Sandra Friedlander'dan bahseden ilk kişi sizsiniz."

Ki bu tam olarak doğru değildi. Washington'dan gelirken okuduğum gizli FBI raporlarında adı geçiyordu. *Sandra Friedlander ve yedi kişi daha.*

Bölüm 14

BAŞIM UĞULDUYORDU. Hem de kötü bir şekilde. Dava notlarını aceleyle okuduğumda, şu anda Amerika Birleşik Devletleri'nde kayıp olarak listelenen 220'den fazla kadın olduğunu ve kaybolanlardan en az Büro tarafından "beyaz köle halkaları" ile ilişkilendirildiğini biliyordum. İşin kötü tarafı da buydu. Yirmili ve otuzlu yaşlardaki beyaz kadınlar belli çevrelerde çok rağbet görüyordu. Satışlar Orta Doğu'ya ya da Japonya'ya yapılıyorsa fiyatlar fahiş olabilirdi.

Atlanta birkaç yıl önce başka tür bir seks kölesi skandalının merkezi olmuştu. Bu skandal, ABD'ye kaçırılan ve daha sonra Georgia ve Carolinas'ta fuhuşa zorlanan Asyalı ve Meksikalı kadınları içeriyordu. Bu vakanın, son birkaç yıl içinde yüzlerce kadının kaybolduğu Meksika'nın Juanita kentiyle de olası bir bağlantısı vardı.

Yargıç Brendan Connolly'nin Buckhead'in Tuxedo Park bölgesinde, vali konağının yakınındaki evine vardığımda aklımdan bu tatsızlıklar geçiyordu. Connolly'nin evi 1840'lardan kalma bir Georgia plantasyon evinin kopyasıydı ve yaklaşık iki dönümlük bir arazide yer alıyordu. Dairesel araba yoluna bir Porsche Boxster park edilmişti. Her şey yerli yerinde mükemmel görünüyordu.

Ön kapıyı hâlâ okul kıyafetleri içinde olan genç bir kız açtı. Kazağındaki yama bana Pace Akademisi'ne gittiğini söylüyordu. Kendisini Brigid Connolly olarak tanıttı ve dışlarındaki telleri görebiliyordum. Brigid hakkında Büro'nun aile hakkındaki notlarında bir şeyler okumuştum. Evin fuayesi zarifti, özenle yapılmış bir avize ve son derece cilalı dışbudak parke zemin vardı.

Ana girişteki bir kapıdan, birkaç İngiliz suluboya tablosunun hemen yanından dışarı bakan iki genç kız -sadece başları- gördüm. Connolly'lerin üç kızı da güzeldi. Brigid on iki, Meredith on bir ve Gwynne altı yaşındaydı. Notlarıma göre, küçük kızlar Lovett Okulu'na gidiyordu.

"Ben FBI'dan Alex Cross," dedim Brigid'e. Yaşına göre son derece özgüvenli görünüyordu, özellikle de bu kriz sırasında. "Sanırım baban beni bekliyor."

"Babam birazdan aşağıda olacak efendim," dedi bana. Sonra küçük kız kardeşlerine döndü ve azarladı, "Babanızı duyduunuz. Uslu durun. İkiniz de."

"Kimseyi ısırmayacağım," dedim koridorun aşağısından hâlâ beni dikizleyen kızlara.

Meredith kıpkırmızı oldu. "Oh, özür dileriz. Bu seninle ilgili değil."

"Anlıyorum," dedim. Sonunda gülümsediler ve Meredith'in de diş telleri olduğunu gördüm. Çok şirin kızlar, çok tatlılar.

Yukarıdan bir ses duydum. "Ajan Cross?" *Ajan mı?* Bu sese henüz alışmamıştım.

Yargıç Brendan Connolly aşağı inerken ön merdivenden yukarı baktım. Üzerinde çizgili mavi bir gömlek, koyu mavi bir pantolon ve siyah makosen ayakkabılar vardı. Zinde ve formda görünüyordu ama sanki günlerdir uyumamış gibi yorgundu. FBI raporlarından kırk dört yaşında olduğunu, Georgia Tech ve Vanderbilt Hukuk Fakültesi'nde okuduğunu biliyordum.

"Peki hangisi?" diye sordu, sonra gülümsemeye zorladı, "Isırıyor musun, ısırıyor musun?"

Elini sıktım. "Ben sadece hak eden insanları ısırırım," dedim. "Alex Cross."

Brendan Connolly, yerden tavana kadar kitaplarla dolu olduğunu görebildiğim büyük bir kütüphaneye doğru başıyla işaret etti. Bebek kuyruklu piyanosu için de yer vardı. Bazı Billy Joel şarkılarının notalarını fark ettim. Odanın köşesinde yapılmamış bir divan vardı.

"Ajan Cross ve benim işimiz bittikten sonra akşam yemeği hazırlayacağım," dedi kızlara. "Bu gece kimseyi zehirlememeye çalışacağım ama yardımınıza ihtiyacım var hanımlar."

"Evet, baba," diye koro halinde söylediler. Babalarına tapıyor gibiydiler. Sürgülü meşe kapıları çekti ve ikimiz içeride kapalı kaldık.

"Bu çok *kötü*. Çok zor." Derin bir nefes verdi. "Onlar için bir cephe tutmaya çalışıyorum. Onlar dünyanın en iyi kızları." Yargıç Connolly kitaplarla kaplı odayı işaret etti. "Burası Lizzie'nin evdeki en sevdiği yer. Çok iyi piyano çalar. Kızlar da öyle. İkimiz de kitapkoliğiz ama o özellikle bu odada kitap okumayı çok severdi."

Pas rengi deri kaplı bir kulüp koltuğuna oturdu. "Atlanta'ya geldiğiniz için minnettarım. Zor davalarda çok iyi olduğunuzu duydum. Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

Onun karşısındaki pas rengi deri kanepeye oturdum. Arkasındaki duvarda Parthenon, Chartres, piramitlerin fotoğrafları ve Chastain Horse Park'tan bir onur plaketi vardı. "Bayan Connolly'yi bulmak için çalışan pek çok insan var ve pek çok yola başvuracaklar. Ama ben

aileniz hakkında çok fazla detaya girmeyeceğim. Yerel dedektifler oraya gidebilir."

"Teşekkür ederim," dedi yargıç. "Bu sorulara şu anda cevap vermek yıkıcı. Tekrar tekrar sormak. Hayal bile edemezsiniz."

Başımı salladım. "Karınıza uygunsuz bir şekilde ilgi duymuş olabilecek herhangi bir yerel erkek, hatta kadın tanıyor musunuz? Uzun süreli bir aşk, potansiyel bir saplantı? Girmek istediğim tek özel alan bu. Sonra, size sıra dışı gelen küçük şeyler. Karınızı izleyen birini fark ettiniz mi? Son zamanlarda etrafta normalden daha fazla gördüğünüz yüzler var mı? Teslimatçılar? Federal Express ya da diğer servisler? Herhangi bir şekilde şüpheli olan komşular? İş arkadaşları? Hatta Bayan Connolly hakkında fantezi kurmuş olabilecek arkadaşlar?"

Brendan Connolly başını salladı. "Nereye istediğini anlıyorum."

Gözlerinin içine baktım. "Karınla son zamanlarda hiç kavga ettiniz mi?" diye sordum. "Kavga edip etmediğinizi bilmem gerek. O zaman yolumuza devam edebiliriz."

Brendan Connolly'nin gözlerinin kenarlarında aniden ıslaklık belirdi. "Lizzie'yle Washington'da tanıştım, o *Post*'tayken ben de Tate Schilling adlı bir hukuk firmasında çalışıyordum. İlk görüşte aşktı. Neredeyse hiç kavga etmezdik, neredeyse hiç sesimizi yükseltmezdik. Bu hala geçerli. Ajan Cross, karımı seviyorum. Kızları da öyle. Lütfen onu eve getirmemize yardım edin. Lizzie'yi bulmak zorundasınız."

Bölüm 15

MODERN ZAMANIN MAFYA BABASI. Şu anda Amerika'da yaşayan ve Kurt olarak bilinen kırk yedi yaşında bir Rus. Silah satışı, gasp ve uyuşturucudan bankacılık ve risk sermayesi gibi yasal işlere kadar her şeyle ilgilenen, korkusuz ve eli iş tutan biri olduğu söyleniyor. Kimse onun gerçek kimliğini, Amerikan adını ya da nerede yaşadığını bilmiyor gibiydi. *Zekice. Görünmez.* FBI'dan güvende. Ve onu arayan diğer herkesten.

Rus organize suç örgütü Kızıl Mafya'nın en acımasız hücre liderlerinden biri olmak için KGB'den geçiş yaptığında yirmili yaşlarındaydı. Adaşı Sibiry kurdu yetenekli bir avcıydı ama aynı zamanda acımasızca avlanırdı. Sibiry kurdu hızlı bir koşucuydu ve kendisinden çok daha ağır hayvanları alt edebilirdi ama aynı zamanda kanı ve kemikleri için de avlanırdı. İnsan Kurt da avlanan bir avcıydı - polisin nerede avlanacağını bilmemesi dışında.

Görünmez. Tasarım olarak. Aslında, göz önünde saklanıyordu. Ilık bir akşamda, Wolf adındaki adam Florida, Fort Lauderdale'de deniz kıyısındaki 20.000 metrekarelik evinde büyük bir parti veriyordu. *Maxim* ve *Stun* ile rekabet edecek olan *Instinct* adlı yeni erkek dergisinin lansmanı yapılıyordu.

Lauderdale'de Kurt, aslen Tel Avivli zengin bir işadamı olan Ari Manning olarak biliniyordu. Diğer şehirlerde başka isimleri de vardı. Birçok isim, birçok şehir.

Şimdi yirmi kadar misafirin 61 inçlik Runco da dahil olmak üzere birkaç televizyonda futbol maçı izlediği çalışma odasından geçiyordu. Birkaç futbol fanatigi istatistik veri tabanı olan bir bilgisayarın başına eğilmişti. Yakındaki bir masanın üzerinde bir buz bloğunun içinde bir şişe Stolichnaya duruyordu. Buz içindeki votka, izin verdiği tek gerçek Rus dokunuşuydu.

Bir metre iki santim boyundaki bu Kurt, 240 kiloyu taşıyabiliyor ve yine de büyük ve çok güçlü bir hayvan gibi hareket edebiliyordu. Misafirlerinin arasında dolaşır, her zaman gülümser ve şakalaşırdı, odadaki hiç kimsenin neden anlamadığını bilirdi.

Bu sözde arkadaşların, iş ortaklarının ya da sosyal tanıdıkların hiçbirinin onun kim olduğuna dair bir fikri yoktu.

Onu Ari olarak tanıyorlardı, Sorokin Paşa olarak değil ve kesinlikle Kurt olarak da değil. Sierra Leone'den aldığı kilolarca yasadışı elmas, Asya'dan getirdiği tonlarca eroin, Kolombiyalılara sattığı silahlar ve hatta jetler ya da Suudiler ve Japonlar tarafından satın alınan beyaz kadınlar hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Güney Florida'da hem sosyal hem de iş hayatında başına buyruk biri olarak ün salmıştı. Bu gece 150'den fazla konuk vardı ama o bu sayının iki katı için yiyecek ve içecek sipariş etmişti. New York'taki Le Cirque 2000'den bir şef ve San Francisco'dan bir suşi aşçısı getirtmişti. Sunucuları amigo kızlar gibi giyinmiş ve üstsüzdü, ki bunu arsız bir şaka olarak düşünmüştü, rahatsız edeceği kesindi. Partinin meşhur sürpriz tatlısı Viyana'dan uçakla getirilen Sacher tortes idi. Herkesin Ari'yi sevmesine şaşmamalı. Ya da ondan nefret etmesine.

Miami Dolphins'in eski bir profesyonel koşucusuna şakacı bir şekilde sarıldı ve Florida tütün anlaşmasından on milyonlarca dolar kazanan bir avukatla konuştu - Vali Jeb Bush hakkında hikayeler paylaştı. Sonra kalabalığa doğru ilerledi. Doğru ve yanlış insanlar arasında görünmek için evine gelen çok sayıda yalaka ve fırsatçı vardı: kendini beğenmiş, şımarık, bencil ve en kötüsü de ılık bulaşık suyu kadar sıkıcı.

Kapalı yüzme havuzunun kenarından iki katından daha büyük bir açık havuza doğru yürüdü. Konuklarıyla sohbet etti ve bir özel okul hayır kurumuna cömert bir bağışta bulundu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, birinin karısı ona asıldı. Eyaletteki en önemli otelin sahibiyle, Mercedes satıcısı bir patronla ve avcılıktan "arkadaşı" olan bir holdingin başkanıyla ciddi sohbetler yaptı.

Bu sahtekârların hepsinden, özellikle de daha yaşlı olanlardan nefret ediyordu. Hiçbiri hayatları boyunca gerçek bir risk almamıştı. Yine de milyonlar, hatta milyarlar kazanmışlardı ve kendilerini bir bok sanıyorlardı.

Ve sonra, bir saat kadar sonra ilk kez Elizabeth Connolly'yi düşündü. Onun tatlı, çok seksi Lizzie'sini. Claudia Schiffer'a benziyordu ve Alman modelin görüntüsünün Moskova'daki yüzlerce reklam panosunda yer aldığı günleri sevgiyle hatırladı. Claudia'yı arzulamıştı -tüm Rus erkekleri arzulamıştı- ve şimdi onun benzerini elinde tutuyordu.

Neden mi? *Çünkü yapabiliyordu.* Onu ve hayatındaki her şeyi yönlendiren felsefe buydu.

Tam da bu nedenle onu burada, Fort Lauderdale'deki büyük evinde tutuyordu.

Bölüm 16

LIZZIE CONNOLLY bu korkunç şeylerin geldiğine İNANAMIYORDU. Hâlâ mümkün görünmüyordu. Mümkün *değildi*. Ve yine de, işte buradaydı. Bir rehine!

Tutulduğu ev insanlarla doluydu. Dolu! Sanki bir parti varmış gibi geliyordu. Parti mi? Bu ne cüret?

Onu kaçıran deli kendinden bu kadar emin miydi? Bu kadar küstah mıydı? Bu kadar yüz­süz mü? Bu mümkün müydü? Elbette mümkündü. Ona bir gangster, gangsterlerin kralı, belki de gelmiş geçmiş en büyük gangster olduğunu söyleyerek övünmüştü. Sağ elinin arkasında, omuzlarında, sırtında, sağ işaret parmağının etrafında ve ayrıca özel bölgelerinde, testislerinde ve penisinde iğrenç dövme­ler vardı.

Lizzie evde bir parti olduğunu kesinlikle duyabiliyordu. Konuşmaları bile seçebiliyordu: Aspen'e yapılacak bir gezi hakkında ufak tefek konuşmalar; bir dadı ile yerel bir anne arasında olduğu söylenen bir ilişki; Gwynne gibi altı yaşında bir çocuğun havuzda ölümü; futbol hikayeleri; Atlanta'da daha önce duyduğu iki sunak çocuğu ve bir Siyam kedisi hakkında bir şaka.

Kimdi bu insanlar? Nerede tutuluyordu? *Neredeyim ben, lanet olsun?*

Lizzie çıldırmamak için çok uğraşıyordu ama bu neredeyse imkânsızdı. Tüm bu insanlar, onların anlamsız konuşmaları.

Bağlandığı, ağzının tıklandığı ve muhtemelen bir katil olan deli bir adam tarafından rehin tutulduğu yere çok yakındılar.

Lizzie dinledikçe gözyaşları nihayet yanaklarından aşağı süzölmeye başladı. Sesleri, yakınlıkları, gülüşmeleri, hepsi ondan sadece birkaç adım ötedeydi.

Ben buradayım! Buradayım! Kahretsin, yardım et bana.

Lütfen yardım . Buradayım!

Karanlıktaydı. Hiçbir şey göremiyordu.

İnsanlar, yani parti, kalın ahşap bir kapının diğer tarafındaydı. Yarı dolap olan küçük bir odada kilitliydi; uzun süredir burada tutuluyordu.

günler. Tuvalet molalarına izin veriliyor ama başka bir şey yok.

İple sıkıca bağlanmış. Bantla
bağlanmış.

Bu yüzden yardım isteyemedi. Lizzie çılgılık atamıyordu, kafasının içi hariç.

Lütfen bana yardım edin.

Lütfen biri yardım etsin!

Ben buradayım!

Buradayım! Ölmek

istemiyorum.

Çünkü ona *kesin* olarak söylediği tek şey : *Onu öldürecekti.*

Bölüm 17

Ama kimse Lizzie Connolly'yi duyamıyordu. Parti devam etti ve daha büyük, daha gürültülü, daha abartılı, daha kaba bir hal aldı. Gece boyunca on bir kez, limuzinler Fort Lauderdale'deki büyük sahil evine varlıklı konukları bıraktı. Sonra limuzinler ayrıldı. Yolcularını beklemeyeceklerdi. Kimse fark etmedi, en azından kimse belli etmedi.

Ve aynı konuklar o gece gelmedikleri arabalarla ayrıldıklarında kimse dikkat etmedi. Çok pahalı arabalar, dünyanın en iyileri, hepsi çalıntı.

Bir NFL koçucusu, boyasından ahşabına, derisinden süslemesine, hatta kokpitteki çapraz Rs'lerin konumuna kadar "sipariş üzerine yapılmış" 363.000 \$ değerindeki koyu bordo Rolls-Royce Corniche Cabrio ile yola çıktı.

Beyaz bir rap yıldızı, sıfırdan yüze on saniyenin altında çıkabilen 228.000 dolar fiyatlı su mavisi bir Aston Martin Vanquish ile yola çıktı.

Otomobillerin en pahalısı, martı kanadı kapıları, köpekbalığı görünümü ve 550 beygir gücüyle Amerikan yapımı Saleen S7 idi.

Toplamda on bir adet çok pahalı, çok *çalıntı* otomobil evdeki alıcılara teslim edildi.

Gümüş renkli Pagani Zonda'nın fiyatı 370.000 dolar. İtalyan yapımı yarışçının motoru havladı, uludu, kükredi.

Gümüş ve turuncu renkli, 620 beygir gücünde Spyker C8 Double 12. Bronz bir Bentley Azure Mulliner cabrio - 376.000 dolara sizin.

Bir Ferrari 575 Maranello - 215,000 dolar. Bir Porsche GT2.

İki Lamborghini Murcielago-sarı altın-her biri 270.000\$, tüm Lamborghini'ler gibi ünlü bir boğanın adını taşıyor.

Bir Hummer H1 - belki diğer arabalar kadar ateşli değildi ama *hiçbir şey* yoluna çıkamazdı.

Çalınan araçların toplam değeri üç milyonun üzerindeydi; satışlar ise ikinin biraz altında .

Bu da Viyana'dan gelen Sacher torte'lerinin parasını fazlasıyla karşıladı.
Ayrıca Kurt hızlı ve güzel arabaların hayranıydı... hızlı ve güzel olan *her şeyin*.

Bölüm 18

Ertesi gün başkente geri döndüm ve o günkü işimi bitirmiş olarak akşam altıda evdeydim. Böyle zamanlarda belki de hayatımı geri aldığımı hissediyordum. Belki de Büro'ya katılarak doğru şeyi yapmıştım. Belki de . . . Eski siyah Porsche'den indiğimde verandada Jannie'yi gördüm. Kemanını, "uzun yaylarını" çalışıyordu. Bir sonraki Midori olmak istiyordu. Çalması etkileyiciydi, en azından benim için. Jannie bir şey istediğinde, onun peşinden giderdi.

"Juzek'i bu kadar mükemmel tutan genç ve güzel bayan kim?" Çimenlere tırmanırken seslendim.

Jannie bana doğru baktı, hiçbir şey söylemedi, sanki sırrı sadece o biliyormuş gibi bilerek gülümsedi. Nana ve ben onun Suzuki eğitim yöntemini içeren çalışmalarına katıldık. Yöntemi ikimizi de kapsayacak şekilde biraz değiştirmiştik. Ebeveynler uygulamanın bir parçasıydı ve bunun meyvelerini topluyor gibiydik. Suzuki yönteminde rekabetten ve bunun olumsuz etkilerinden kaçınmak için büyük özen gösteriliyordu. Ebeveynlere sayısız kaset dinlemeleri ve derslere katılmaları söylendi. Derslerin çoğuna kendim gittim. Nana diğerlerini üstlendi. Bu şekilde, "ev öğretmeni" olarak ikili bir rol üstlendik.

"Bu çok güzel. Eve dönmek için ne harika bir ses," dedim Jannie'ye. Gülümsemesi o gün işte yaşadığım her şeye değirdi.

Sonunda konuştu. "Vahşi canavarı yatıştırmak için," dedi. Keman bir kolunun altında, yay aşağıda, Jannie eğildi ve sonra tekrar çalmaya başladı.

Verandanın basamaklarına oturdum ve dinledim. Sadece ikimiz, batan güneş ve müzik. *Canavar sakinleşmişti.*

Antrenmanını bitirdikten sonra hafif bir akşam yemeği yedik ve ardından Büyük Fuaye'deki ücretsiz programlardan biri için aceleyle Kennedy Center'a gittik. Bu gece "Liszt ve Virtüözite" vardı. Ama bekleyin, dahası da vardı. Yarın gece Capital Y'deki yeni tırmanma duvarına saldırmayı planladık. Sonra Damon'la birlikte Eternal Darkness'ı içeren bir video oyunu fantezisi olacaktı: Sanity's Requiem ve Warcraft III: Reign of Chaos.

Böyle devam edebileceğimizi umuyordum. Video oyunları bile. Artık doğru yoldaydım ve bu hoşuma gidiyordu. Nana ve çocuklar da öyle.

Saat on buçuk civarında, günü doğru bir şekilde tamamlamak için Jamilla'yı telefonla aradım. Değişiklik olsun diye uygun bir saatte evdeydi. "Selam," dedi sesimi .

"Sana da selam. Konuşabilir miyiz? Bu iyi bir zaman mı?"

"Sizin için birkaç dakika ayırabilirim. Umarım evden arıyorsunuzdur. Öyle mi?"

"Altı civarından beri buradayım. Kennedy Center'da bir aile gecesi düzenledik. Büyük başarıydı."

"Kıskandım."

Onun neler yaptığından, sonra çocuklarla geçirdiğim büyük geceden ve son olarak da Büro'daki hayatımdan ve zamanımdan konuştuk. Ama yaklaşık on beş dakika sonra Jamilla'nın gitmesi gerektiğini hissettim. Bu gece için bir planı olup olmadığını sormadım. İsterse bana söylerdi.

"Seni San Francisco'da çok özledim," dedim ve öylece bıraktım. Bunun gibi görünmemesini umuyordum. Çünkü Jam'i gerçekten önemsiyordum. O her zaman aklımdaydı.

"Gitmem gerek Alex. Hoşça kal,"

dedi. "Güle güle."

Jamilla kaçmak zorundaydı. Ve sonunda durmaya çalışıyordum.

Bölüm 19

ERTESİ SABAH Connolly'nin kaçırılması ve bu kaçırma olayının son on iki aydaki diğer olaylarla bağlantılı olma ihtimali hakkında bir kilit kişi toplantısına katılmam söylendi. Dava "önemli" seviyeye yükseltilmişti ve kod adı "Beyaz Kız" dı.

Atlanta'ya bir FBI Hızlı Başlangıç Ekibi gönderilmişti bile. Phipps Plaza alışveriş merkezinin uydu fotoğrafları, UNSUBS'ın Connolly steysin vagonuyla uzaklaşmadan önce oraya ulaşmak için kullandığı motorlu aracı tespit edebileceğimiz umuduyla sipariş edilmişti.

Washington'daki Büro'da penceresiz bir "büyük dava" odasında yaklaşık iki düzine ajan vardı. Oraya vardığımda Washington'un davanın "başlangıç ofisi" olacağını öğrendim, bu da davanın Müdür Burns için önemli olduğu anlamına geliyordu. Kriminal Soruşturma Bölümü onun için bir brifing kitabı hazırlamıştı bile. FBI için önemli olan giriş noktası, *federal* bir yargıcın eşinin kaybolmuş olmasıydı.

HRT'den Ned Mahoney yanıma oturdu ve sadece dışa dönük değil arkadaş canlısı görünüyordu. Bana göz kırparak "Hey, yıldız." dedi. Siyah tulum giymiş, siyah saçlı, ufak tefek bir kadın diğer yanıma oturdu. Kendisini Monnie Donnelley olarak tanıttı ve bana bu davayla ilgilenen Şiddet Suçları analisti olduğunu söyledi. Olağanüstü hızlı, çok enerjik, neredeyse çok fazla konuşuyordu.

"Sanırım birlikte çalışacağız," dedi ve elimi sıktı. "Senin hakkında zaten iyi şeyler duydum. Özgeçmişinizi biliyorum. Ben de yüksek lisans için Hopkins'e gittim. Buna ne dersin?"

"Monnie bizim en iyimiz ve en zekimiz," diye araya girdi Mahoney. "Ve bu çok hafif bir ifade."

Monnie Donnelley, "Çok haklı," diye onayladı. "Herkes duyurun. Lütfen. Gizli bir silah olmaktan bıktım."

Amirim Gordon Nooney'nin en az elli ajanın bulunduğu odada olmadığını fark ettim. Sonra Beyaz Kız toplantısı başladı.

Walter Zelras adında kıdemli bir ajan önde durdu ve slaytları göstermeye başladı. Profesyoneldi ama çok kuruydu. Sanki FBI yerine IBM ya da Chase Manhattan Bank'a katılmışım gibi hissediyordum. Monnie fısıldadı, "Merak etme, daha da kötüleşecek. Sadece ısınıyor."

Zelras'ın bana uzun zaman önce Hopkins'te çalıştığım bir profesörü hatırlatan ağır bir konuşma sesi vardı. Hem Zelras hem de eski profesörüm her şeye eşit ağırlık veriyor, sundukları materyal konusunda asla heyecanlı ya da rahatsız görünmüyorlardı. Zelras'ın konusu Connolly'nin kaçırılmasının geçtiğimiz aylarda gerçekleşen başka olaylarla olan bağlantısıydı, bu yüzden büyüleyici olmalıydı.

"Gerrold Gottlieb," diye fısıldadı Monnie Donnelley yine. Gülümsedim, neredeyse kahkahalarla gülecektim. Gottlieb, Hopkins'te durmadan konuşan bir profesördü.

Zelras, "Lüks, çekici beyaz kadınlar," diyordu, "geçtiğimiz yıl istatistiksel normun üç katından biraz daha fazla bir oranda ortadan kayboldu. Bu durum hem Amerika'da hem de Doğu Avrupa'da geçerli. Yaklaşık üç ay önce satışa çıkarılan kadınları gösteren gerçek bir katalog dağıtacağım. Ne yazık ki katalogun izini, onu üreten kişiye kadar süremedik. Bir Miami bağlantısı vardı ama hiçbir yere gitmedi."

Katalog bana ulaştığında siyah beyaz olduğunu gördüm, sayfalar muhtemelen internetten basılmıştı. Hızlıca göz gezdirdim. On yedi kadının çıplak fotoğrafları, göğüs ve bel ölçüleri, saçlarının "gerçek" rengi ve gözlerinin rengi gibi ayrıntılarla birlikte gösteriliyordu. Kadınların Candy, Sable, Foxy, Madonna ve Ripe gibi beklenmedik takma adları vardı. Fiyatlar 3.500 ila 150.000 dolar arasında değişiyordu. Kadınların hiçbiri hakkında daha fazla biyografik bilgi ve kişilikleri hakkında hiçbir şey yoktu.

"Interpol ile 'beyaz köle' ticareti olabileceğinden şüphelendiğimiz bir konu üzerinde yakın bir şekilde çalışıyoruz. Bilginize, 'beyaz köle' özellikle fuhuş amacıyla alınıp satılan kadınları ifade eder. Bugünlerde kadınlar genellikle Asyalı, Meksikalı ve Güney Amerikalı, Doğu Avrupa hariç beyaz değil. Ayrıca şu anda köleliğin tarihte hiç olmadığı kadar küreselleşmiş ve teknolojikleşmiş olduğunu da unutmamalısınız. Asya'daki bazı ülkeler, özellikle Japonya ve Hindistan'da kadınların ve çocukların satılmasına yummaktadır.

"Son birkaç yılda beyaz kadınlar, özellikle de sarışınlar için bir pazar açıldı. Bu kadınlar birkaç yüz ila beş haneli rakamlar arasında değişen ve muhtemelen daha yüksek fiyatlara satılıyor. Dediğim gibi, önemli bir pazar Japonya. Bir diğeri de tabii ki Orta Doğu. Suudiler en büyük alıcılar. İster inanın ister inanmayın, Irak ve İran'da bile bir pazar var. Bu noktada sorunuz var mı?"

Çoğunluğu iyi olan birkaç tane vardı, bu da bana bir araya getirilmiş bilgili bir grup olduğunu gösterdi.

FNG olarak isteksiz olsam da sonunda bir soru sordum. "Neden Elizabeth Connolly'nin diğerleriyle bağlantılı olduğunu düşünüyoruz?" Elimle odanın etrafını işaret ettim. "Yani, *bu* bağlantılı mı?"

Zelras hemen cevap verdi. "Onu bir ekip kaçırdı. Kaçırma çeteleri köle ticaretinde çok yaygındır, özellikle de Doğu Avrupa'da. Kaçırma konusunda deneyimli ve çok etkililer ve bir boru hattına bağlılar. Bayan Connolly gibi bir kadını kaçırmadan önce genellikle bir alıcı bulunur. Yüksek riskli ama *çok* yüksek ödüllü bir kadın. Bu tür bir kaçırmayı cazip kılan şey fidye takası olmaması. Connolly'nin kaçırılması bizim profilimize uyuyor."

Birisi "Alıcı belirli bir kadın talep edebilir mi? Böyle bir olasılık var mı?"

Zelras başını salladı. "Eğer para uygunsa, evet, kesinlikle. Fiyat altı haneli rakamlara çıkabilir. Bu konu üzerinde çalışıyoruz."

Uzun toplantının geri kalanının büyük bir kısmı Bayan Connolly ve onu çabucak bulup bulamayacağımızla ilgili tartışmalarla geçti. Fikir birliği hayırdı. Bir ayrıntı özellikle kafa karıştırıcıydı: UNSUBS kurbanı neden böyle halka açık bir yerde kaçırsın ki? Kâr / fidye mantıklı bir olasılık gibi görünüyordu ama ortada bir fidye notu yoktu. Birisi özellikle Bayan Elizabeth Connolly'yi mi istemişti? Eğer öyleyse, kim? Onunla ilgili özel olan neydi? Ve neden alışveriş merkezi? Elbette daha kolay kaçırılma yerleri vardı.

Biz onun hakkında konuşurken konferans salonunun ön tarafındaki ekranda Bayan Connolly ve üç kızının fotoğrafı duruyordu. Dördü birbirine çok bağlı ve mutlu görünüyordu. Korkutucu ve üzücüydü. Kendimi bir gece önce verandamızda Jannie ile birlikte olduğumuz anı düşünürken buldum.

Birisi "Kaçırılan bu kadınlardan herhangi biri bulundu mu?" diye sordu.

"Bir tane bile yok," dedi Ajan Zelras. "Korkumuz onların ölmüş olması. Kaçırılanlar -ya da kaçırılanlar onları kime teslim ediyorsa- onları gözden çıkarmış olabilirler."

Bölüm 20

O gün öğle arasından sonra oryantasyon derslerime döndüm ve tam da SSA Horowitz'in bir başka korkunç şakası için zamanında geldim. Malzemesini görmemiz için bir pano tuttu. "David Koresh'in tema şarkılarının resmi listesi. "You Light Up My Life,"I'm Burning Up,"Great Balls of Fire. Benim kişisel favorim: "Burning Down the House. Talking Heads'i seviyorum." Dr. Horowitz esprilerinin kötü olduğunu biliyor gibiydi ama kara mizah polis memurlarında işe yarıyordu ve soğukkanlı konuşması iyiydi. Ayrıca, "Burning Down the House "u kimin kaydettiğini biliyordu.

"Entegre Vakaların Yönetimi" üzerine bir saatlik bir oturumumuz oldu, ardından "Kolluk İletişimi" ve ardından "Model Katilin Dinamikleri" geldi. Son derste bize seri katillerin değiştiği, "dinamik" oldukları söylendi. Başka bir deyişle, öldürme konusunda daha akıllı ve daha iyi hale gelirler. Sadece "ritüel özellikleri" aynı kalır. Not almaya zahmet etmedim.

Bir sonraki ders açık havada gerçekleşti. Hepimiz spor ceketler giymiştik, ancak Hogans Alley'de bir "uygulama" için yastıklı boğaz ve yüz koruyucuları takmıştık. Tatbikatta üç araba bir dördüncüyü takip ediyordu. Sirenler çaldı ve yankılandı. Hoparlörlerden komutlar verildi: "Dur! Kenara çek! Ellerinizi havada arabadan çıkın." Cephane, Simunition, pembe-ağrı-aşılı uçları olan fişeklerden oluşuyordu.

Tatbikatı bitirdiğimizde saat beş olmuştu. Duş aldım, giyindim ve odamın bulunduğu yemekhane binasına gitmek üzere eğitim binasından çıkarken SSA Nooney'i gördüm. Yanıma gelmemi işaret etti. *Ya istemiyorsam?*

"Washington'a geri mi dönüyorsun?" diye sordu.

Başımı salladım ve dilimi ısırdım. "Bir süre sonra. Önce okumam gereken bazı raporlar var. Atlanta'daki kaçırılma olayı."

"Büyük iş. Etkilendim. Sınıf arkadaşlarının geri kalanı gecelerini burada geçiriyor. Bazıları bunun dostluk kurmaya yardımcı olduğunu düşünüyor. Ben de öyle düşünüyorum. Sen bir değişim ajanı mısın?"

Başımı salladım, sonra Nooney'e gülümsemeye çalıştım. İşe yaramadı.

"Bana en başından beri geceleri eve gidebileceğim söylendi. Diğerlerinin çoğu için bu mümkün değil."

Sonra Nooney eski öfkesini uyandırmaya çalışarak sertçe bastırmaya başladı.

"D.C.'deki dedektif şefinizle de bazı sorunlar yaşadığınızı duydum," dedi.

"Herkesin Dedektif Şefi Pittman'la sorunları vardı," dedim. Nooney'nin gözleri donuklaştı. Olayı bu şekilde görmediği belliydi.

"Hemen hemen herkesin benimle de sorunları var. Bu, burada bir takım kurmanın önemi konusunda yanlış anladığımı anlamına gelmez. *Yanılmıyorum* Cross."

Daha fazla bir şey söylememek için direndim. Nooney yine üzerime geliyordu. Neden? Girebildiğim derslere girmiştım; Beyaz Kız üzerinde hâlâ yapmam gereken işler vardı. Hoşuma gitsin ya da gitmesin, davanın bir parçasıydım. Ve bu başka bir pratik değildi, gerçektir. Önemli bir şeydi.

"İşimi halletmem gerekiyor," dedim sonunda. Sonra Nooney'den uzaklaştım. FBI'daki ilk düşmanımı edindiğimden oldukça emindim. Hem de önemli bir tane. Ufaktan başlamanın anlamı yoktu.

Bölüm 21

Davranış Bilimlerinin ofislerinin bulunduğu yemekhane binasının alt katındaki kübümde geç saatlere kadar çalışmamın nedeni belki de Gordon Nooney ile yüzleşmemin yarattığı suçluluk duygusuydu. Alçak tavanlar, kötü floresan aydınlatma ve cüruf tuğlası duvarlar kendimi karakoluma geri dönmüş gibi hissettiriyordu. Ancak FBI ajanlarının kullanabildiği dosyaların ve araştırmaların derinliği hayret vericiydi. Büro'nun kaynakları D.C. polis departmanında gördüğüm her şeyden daha iyiydi.

Beyaz köle ticareti dosyalarının dörtte birinden azını incelemek birkaç saatimi aldı ve bunlar sadece ABD'deki vakalardı. Özellikle bir kaçırma olayı dikkatimi çekti. Ruth Morgenstern adında D.C.'li bir kadın avukatla ilgiliydi. En son 20 Ağustos günü akşam 9:30 sularında görülmüştü. Bir arkadaşı onu Foggy Bottom'daki evinin yakınına bırakmıştı.

Bayan Morgenstern yirmi altı yaşında, 111 kilo ağırlığında, mavi gözlü ve omuz hizasında sarı saçlıydı. 28 Ağustos'ta kimlik kartlarından biri Anacostia Donanma İstasyonu'nun kuzey kapısı yakınlarında bulundu. İki gün sonra, devlete ait giriş kartı şehrin bir caddesinde bulundu.

Ama Ruth Morgenstern hâlâ kayıptı. Dosyasında şu not vardı
Büyük ihtimalle ölmüştür.

Merak ettim: Ruth Morgenstern öldü mü?

Peki ya Bayan Elizabeth Connolly?

Saat on civarında, tam ciddi ciddi esnemeye başlamışken, aklımı başıma getiren başka bir vakayla karşılaştım. Raporu bir kez okudum, sonra ikinci kez.

Olay, on bir ay önce Houston'da Jilly Lopez adlı bir kadının kaçırılmasıyla ilgiliydi. Kaçırma olayı Houstonian Otel'de meydana gelmişti. *Bir ekip -iki erkek-* otoparkta kurbanın cipinin yanında dolaşırken görülmüştü. Bayan Lopez "çok çekici" olarak tanımlanmıştı.

Dakikalar sonra Houston'da davaya bakan memurla konuşuyordum. Dedektif Steve Bowen davaya olan ilgimi merak ediyordu.

ama işbirlikçiydi. Bayan Lopez'in kaybolduğundan beri bulunamadığını ya da kendisinden haber alınmadığını söyledi. Hiç fide istenmemiş. "Gerçekten iyi bir hanımefendiydi. Konuştuğum hemen hemen herkes onu severdi."

Atlanta'dayken Elizabeth Connolly hakkında da aynı şeyi duymuştum. Bu davadan zaten nefret ediyordum ama kafamdan atamıyordum. *Beyaz Kız*. Kaçırılan kadınların hepsi sevimliydi, değil mi? Ortak noktaları buydu. Belki de kaçırılanların tarzı buydu.

Sevimli kurbanlar.

Ne kadar korkunçtu değil mi?

Bölüm 22

O gece eve döndüğümde saat on biri çeyrek geçiyordu ama beni bekleyen bir sürpriz vardı. İyi bir sürpriz. John Sampson ön merdivenlerde oturuyordu. Tam 1.90 boyunda, 50 kilo ağırlığındaydı. Önce Azrail'e benziyordu ama sonra sırtı ve Neşeli Azrail'e benzedi.

"Bakın kim gelmiş. Dedektif Sampson." Ben de gülümsedim.

"Nasıl gidiyor dostum?" Çimenlerin üzerinde yürürken John sordu. "Yine geç saatlere kadar çalışıyorsun. Aynı tas aynı hamam. Hiç değişmiyorsun, dostum."

"Bu Quantico'da geçirdiğim *ilk* geç gece," diye cevap verdim biraz savunmacı bir şekilde. "Başlama yine."

"Kötü bir şey mi söyledim? Hatta dilimin ucunda duran 'birçoğunun ilki' seni kestim mi? Hayır, kesmedim. Kendim için iyi davranıyorum. Ama madem konuşuyoruz, kendine engel olamıyorsun, değil mi?"

"Soğuk bira ister misin?" diye sordum ve evin ön kapısının kilidini açtım. "Bu gece gelinin nerede?"

Sampson beni içeri kadar takip etti ve ikimiz de birer Heineken aldık; onları güneşlenmeye çıkardık. Ben piyano sehпасına oturdum, John da ağırlığının altında zorlanan sallanan koltuğa yerleşti. John benim dünyadaki en iyi arkadaşımdır ve on yaşımdan beri de öyledir. Ben FBI'a geçene kadar cinayet masası dedektifiydik ve ortaklık. Bunun için bana hala biraz kızgın.

"Billie gayet iyi. Bu gece ve yarın St. Anthony's'de geç vardiyada çalışacak. İyi gidiyoruz." Birasının yarısını bir yudumda bitirdi. "Şikayetim yok, ortak. Hem de hiç. Mutlu bir kampçıya bakıyorsun."

Gülmek zorunda kaldım. "Şaşırmış görünüyorsun."

Sampson da güldü. "Sanırım biri olduğumu düşünmemiştim. Şimdi tek yapmak istediğim çoğu zaman Billie ile takılmak. Beni güldürüyor ve esprilerimi bile anlıyor. Peki ya sen ve Jamilla? O iyi mi? Yeni işin *nasıl*? Club Fed'de bir Feebie olmak nasıl bir duygu?"

"Ben de tam Jam'i arayacaktım," dedim ona. Sampson Jamilla'yla tanışmış, onu sevmişti.

ve durumumuzu biliyordu. Jam de bir cinayet masası dedektifiydi, bu yüzden hayatın nasıl bir şey olduğunu anlıyordu. Onunla birlikte olmaktan gerçekten keyif alıyordum. Ne yazık ki San Francisco'da yaşıyordu ve orayı çok seviyordu.

"Başka bir cinayet davasında. San Francisco'da da insanları öldürüyorlar. Büro'da hayat şu ana kadar iyi." Biralarımdan ikincisini açtım. "Yine de Büro'daki serserilere alışmam gerekiyor."

"Uh-oh," dedi Sampson. Sonra hınzırca sırıttı. "Şimdiden duvarlarda çatlaklar mı oluştu? Büro serserileri. Yetki sorunları mı? Peki neden bu kadar geç saate kadar çalışıyorsun? Hâlâ oryantasyonda değil misin, her ne diyorlarsa?"

Sampson'a Elizabeth Connolly'nin kaçırılmasından bahsettim - özet versiyonu - ama sonra daha hoş konulara geri döndük. Billie ve Jamilla, romantizmin cazibesi, son George Pelecanos romanı, ortağıyla çıkan ve kimsenin onları fark etmediğini düşünen bir dedektif arkadaşımız. Ama hepimiz biliyorduk. Sampson ve ben bir araya geldiğimizde her zaman olduğu gibiydi. Onunla çalışmayı özlemiştim. Bu da bir sonraki düşünceye yol açtı: Onu FBI'a sokmanın bir yolunu bulmalıyım.

İri adam boğazını temizledi. "Sana söylemek, konuşmak istediğim başka bir şey var. Bu gece buraya gelmemin asıl nedeni," dedi.

Bir kaşımı kaldırdım. "Oh. nedir?"

Gözlerini benimkilerden kaçırdı. "Benim için biraz zor,

Alex." Öne doğru eğildim. Beni kendine bağlamıştı.

Sonra Sampson gülümsedi ve paylaşmak üzere olduğu şeyin iyi olduğunu anladım.

"Billie hamile kaldı," dedi ve en derin, en zengin kahkahasını attı. Sonra Sampson ayağa fırladı ve bana ölümüne sarıldı. "*Baba olacağım!*"

Bölüm 23

Slava komplocu bir fısıltıyla, "İŞTE YİNE BAŞLIYORUZ, sevgili Zoya," dedi. "Bu arada çok refah içinde görünüyorsun. Bugün için mükemmel."

Çift, tüm girişlerdeki tanıtım tabelalarına göre "Amerika'nın en büyük ikinci alışveriş merkezi" olan kalabalık King of Prussia Alışveriş Merkezi'nde dolaşan diğer banliyö tiplerine benziyordu. Alışveriş merkezinin bu kadar popüler olmasının iyi bir nedeni vardı. Pennsylvania'da giysilerden vergi alınmadığı için açgözlü müşteriler çevre eyaletlerden buraya geliyordu.

"Bu insanların hepsi çok zengin görünüyor. İşleri güçleri yerinde," dedi Slava. "Sence de öyle değil mi? Kullandığım deyimi biliyorsun - 'her şeyi yoluna koymak'? Bu bir Amerikan deyimi. Argo."

Zoya kötü bir kahkaha attı. "Bir saat kadar sonra ne birlikte olduklarını göreceğiz. Buradaki işimizi bitirdikten sonra. Korkuları yüzeyin yaklaşık bir santim altında yatıyor. Bu şımarık ve çürümüş ülkedeki herkes gibi onlar da kendi gölgelerinden korkuyorlar. Ama özellikle acıdan, hatta biraz rahatsızlıktan. Bunu yüzlerinde göremiyor musun, Slava? Bizden korkuyorlar. Sadece henüz bunun farkında değiller."

Slava, Nordstrom ve Neiman Marcus'un hâkim olduğu ana plazaya baktı. *Teen People* dergisinin "Rock and Shop Tour "u için her yere tabelalar asılmıştı. Bu arada, hedefleri Neimans'tan az önce *elli dolarlık bir kutu kurabiye* almıştı. İnanılmaz! Sonra *Kırmızı, Beyaz ve Mavi Köpek* günlüğü adında aynı derecede saçma bir şey satın aldı ki bu da aşırı pahalıydı.

Aptal, aptal insanlar. Bir köpek için defter tutmak, diye düşündü Slava. Sonra hedefi tekrar gördü. Kadın yanında küçük çocuklarıyla Skechers'tan çıkıyordu.

Aslında hedef şu anda onlara biraz endişeli görünüyordu. Neden acaba? Belki de tanınacağından ve imza vermek ya da hayranlarıyla sohbet etmek zorunda kalacağından korkuyordu. *Şöhretin bedeli, ha?* Şimdi hızlı hareket ediyor, değerli küçükleri Dick Clark'ın

American Bandstand Grill, muhtemelen öğle yemeği için, ama belki de sadece kalabalıktan kaçmak için.

"Dick Clark Philadelphia'dan, buraya yakın bir yerden geldi," dedi Slava. "Bunu biliyor muydun?"

Zoya, "Dick Clark, Dick Tracy ya da siksiz kimin umurunda," dedi ve yumruğuyla Slava'nın pazularına vurdu. "Şu aptal bilgi yarışmasını bırak. Başımı ağrıtıyor. Seninle tanıştığımdan beri bir trilyon numaralı Excedrin baş ağrısı."

Hedef, kontrolörlerinin verdiği tanıma kesinlikle uyuyordu: uzun boylu, sarışın, buz kraliçesi, kendini beğenmiş. *Ama aynı zamanda en ince ayrıntısına kadar lezzetli*, diye düşündü Slava. Mantıklı olduğunu düşündü. Kendisine Sanat Yönetmeni diyen bir müşteri tarafından satın alınmıştı.

Çift yaklaşık elli dakika bekledi. Pennsylvania, Broomall'dan bir ortaokul korosu avluda gösteri yapıyordu. Sonra hedef ve iki çocuğı restorandan çıktı.

"Hadi ," dedi Slava. "Bu ilginç olmalı, değil mi? Çocuklar bunu bir meydan okuma haline getiriyor."

Zoya, "Hayır," dedi. "Çocuklar bunu delilik haline getiriyor. Kurt bunu duyana kadar bekle. Yavruları olacak. Bu arada bu Amerikan argosu."

Bölüm 24

Satın alınan kadının adı Audrey Meek'ti. Meek adında son derece başarılı bir kadın modası ve aksesuar serisi kurmuş ünlü biriydi. Annesinin kızlık soyadıydı ve kendisi de bu soyadı kullanıyordu.

Çift onu yakından izledi ve şüphe uyandırmadan otoparka kadar takip etti. Neiman Marcus, Hermès ve diğer alışveriş çantalarını New Jersey plakalı parlak siyah bir Lexus SUV'ye koyarken üzerine atladılar.

"Çocuklar, kaçın! !" Zoya burnuna ve ağzına kötü kokulu tül bir bez tıkamaya çalışırken Audrey Meek şiddetle mücadele etti. Kısa süre sonra birkaç dramatik saniye boyunca daireler, yıldızlar ve parlak renkler gördü. Sonra da sonunda Slava'nın güçlü kollarında bayıldı.

Zoya otoparkın çevresine göz gezdirdi. Bakılacak pek bir şey yoktu - üzerinde rakam ve harf işaretleri olan çimento duvarlar. Yanlarında hiç kimse yoktu. Çocuklar bağırıp ağlamaya başladıkları halde kimse yanlış bir şey fark etmemişti.

"Annemi rahat bırak!" Andrew Meek bağırdı ve çocuğa sadece gülümseyen Slava'ya yumruklar savurdu. "Aferin küçük dostum," diye alkışladı. "Annemi koru. O seninle gurur duyardı. Ben de seninle gurur duyuyorum."

"Gidelim, aptal!" diye bağırdı Zoya. Her zaman olduğu gibi, bütün önemli işlerle o ilgileniyordu. Moskova'nın dışındaki Moskovskaya oblastında büyüdüğünden ve fabrika işçisi ya da fahişe olmaya dayanamayacağına karar verdiğinden beri bu böyleydi.

"Peki ya çocuklar? Onları burada bırakamayız," dedi Slava.

"*Bırak* onları. Yapmamız gereken bu, seni aptal. Biz *istiyoruz ki* Tanıklar. Planımız bu. Hiçbir şeyi düzgün tutamıyor musun?"

"Garajda mı? Onları burada mı bırakayım?"

"İyi olacaklar. Ya da olmayacaklar. Kimin umurunda? Hadi, gidelim. Gitmeliyiz. Şimdi!" Hedef olan Audrey Meek baygın haldeyken Lexus'a binip gittiler.

Arka koltukta oturan iki çocuğu da otoparkta feryat ediyordu. Zoya arabayı alışveriş merkezinin çevresinde orta hızda sürdü ve sonra Dekalb Pike'a döndü.

Valley Forge Ulusal Tarihi Parkı'na sadece birkaç dakikalık bir yolculuk yaptılar ve burada arabaları değiştirdiler.

Sonra bir sekiz mil daha giderek uzak bir park alanına ulaştılar ve burada tekrar araç değiştirdiler.

Sonra da Pennsylvania'nın Montgomery County bölgesindeki Ottsville'e gitti. Bayan Meek yakında kendisine deliler gibi aşık olan sanat yönetmeniyle tanışacaktı. Öyle olmalıydı, ona eşlik etme zevki için 250.000 dolar ödemişti, her ne olursa olsun.

Ve kaçırılma olayının tanıkları da vardı - *bilerek* yapılmış bir *hata*.

İkinci Bölüm

SADAKAT, CESARET, DÜRÜSTLÜK

Bölüm 25

Henüz hiç kimse Kurt'u çözememişti. Interpol ve Rus polisinden alınan bilgilere göre, aslen bir polis olarak eğitilmiş olan Kurt saçma sapan, uygulamalı bir operatördü. Pek çok Rus gibi o da çok akıcı ve sağduyulu düşünebiliyordu. Bu doğal yetenek bazen Mir uzay istasyonunun uzayda bu kadar uzun süre kalabilmesinin nedeni olarak gösterilirdi. Rus kozmonotlar gündelik sorunları çözme konusunda Amerikalılardan daha iyiydiler. Eğer uzay aracında beklenmedik bir şey ters giderse, onu düzeltiyorlardı.

Kurt da öyle.

O güneşli öğleden sonra, siyah bir Cadillac Escalade ile Miami'nin kuzey bölgesine gitti. Bazı güvenlik meseleleri hakkında Yeggy Titov adında bir adamla görüşmesi gerekiyordu. Yeggy kendini dünya çapında bir Web sitesi tasarımcısı ve son teknoloji bir mühendis olarak görmeyi seviyordu. Cal-Berkeley'den doktorası vardı ve bunu kimseye unutturmuyordu. Ama Yeggy büyüklük kuruntuları ve tavırları olan bir başka sapık ve sürüngendi, gerçekten kötü bir tavır.

Kurt, Yeggy'nin Biscayne Körfezi'ne bakan yüksek bir binadaki dairesinin metal kapısına vurdu. Başında bir takke ve Miami Heat rüzgârlığı vardı, belki biri onu ziyaret ederken görür diye.

"Pekâlâ, pekâlâ, idrarınızı tutun!" Yeggy içeriden bağırdı. Sonunda açılması birkaç dakika daha sürdü. Üzerinde mavi-jean bir şort ve yırtık pırtık, soluk siyah, üzerinde Einstein'ın sırttan suratının olduğu yeni bir mağaza tişörtü vardı. Şu Yeggy tam bir çocuk.

Kurt, "Sana beni buraya getirtme demiştim," dedi ama sanki büyük bir şaka yapıyormuş gibi geniş geniş gülümsüyordu. Yeggy de gülümsedi. Yaklaşık bir yıldır iş ortaklığı yapıyorlardı - ki bu bir insanın Yeggy'ye katlanması için uzun bir süreydi. "Zamanlaman mükemmel," dedi.

"Ne kadar şanslıyım," dedi Kurt oturma odasına girerken ve hemen burnunu tutmak istedi. Daire inanılmaz bir çöplüktü -fast-food ambalajları ve pizza kutuları, boş süt kutuları ve

Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en büyük Rusça gazete olan *Novoye Russkoye Slovo*'nun düzinelerce, belki de yüzlerce eski kopyası.

Pislik ve çürüyen yiyecek kokusu yeterince kötüydü, ama daha da kötüsü, her zaman bir haftalık sosis gibi kokan Yeggy'nin kendisiydi. Bilim adamı onu oturma odasının dışındaki bir yatak odasına götürdü ama burası bir yatak odası değildi. Çok dağınık bir insanın laboratuvarıydı. Çirkin kahverengi halı, yerde üç adet bej renkli işlemci kutusu ve bir köşede atılmış ısı alıcıları, devre kartları, sabit diskler gibi parçalar.

"Sen bir domuzsun," dedi Kurt, sonra yine güldü.

"Ama çok akıllı bir domuz."

Odanın ortasında modüler bir masa vardı. Üç düz ekran, iyi yıpranmış bir sandalyenin etrafında yarım daire oluşturuyordu. Ekranların arkasında iç içe geçmiş kablolardan oluşan bir yangın tehlikesi vardı. Dışarıda sadece bir pencere vardı ve perdesi sürekli çekiliydi.

"Siteniz artık *çok* güvenli," dedi Yeggy. "Primo. Yüzde yüz. Olası bir hata yok. istediğiniz gibi."

Kurt, "Zaten güvenli olduğumu sanıyordum," diye cevap verdi.

"Artık daha güvenli. Bugünlerde çok dikkatli olamıyorsun. Bak ne diyeceğim, son broşürü bitirdim. Bu bir klasik, anında klasik."

"Evet ve sadece üç hafta gecikti."

Yeggy kemikli omuzlarını silkti. "Ne olmuş yani, işimi görene kadar bekle. Bu bir deha. Dehayı gördüğünüzde tanıyabilir misiniz? *Bu* dahice."

Kurt, bilim adamına şey söylemeden önce sayfaları inceledi. Broşür 81/2'ye 11 inç boyutlarında kuşe kâğıda basılmıştı ve kırmızı sırtlı şeffaf bir rapor kapağıyla ciltlenmişti. Yeggy bunu HP renkli lazer yazıcısında hazırlamıştı. Renkler elektrikliydi. Kapak mükemmel görünüyordu. Aslında şıklık tuhaftı, sanki Kurt bir Tiffany kataloğuna bakıyormuş gibiydi. Bu bok çukurunda yaşayan bir adamın işi gibi görünmüyordu.

"Size yedi ve on yedi numaralı kızların artık bizimle olmadığını söylemiştim. Aslında ölü," dedi Kurt sonunda. "Bizim dahi çocuk unutkan, değil mi?"

"Ayrıntılar, ," dedi Yeggy. "Yeri gelmişken, bana on beş dolar borçlusun. teslimatta bin nakit. Bu teslimat olarak kabul edilecektir."

Kurt takım elbise ceketinin içine uzandı ve bir Sig Sauer 210 çıkardı. Yeggy'yi iki gözünün ortasından vurdu. Sonra gülmek için Albert Einstein'ı da gözlerinin ortasından vurdu.

"Görünüşe göre siz de artık bizimle değilsiniz Bay Titov. Detaylar, detaylar." Kurt bir dizüstü bilgisayarın başına oturdu ve satış kataloğunu kendisi düzeltti.

Sonra bir CD yazdırdı ve yanında götürdü. Ayrıca *Novoye Russkoye Slovo*'nun kaçırdığı birkaç kopyasını da. Cesetten kurtulmaları için bir ekip gönderecek ve bu bok çukurunu daha sonra yakacaktı. Detaylar, detaylar.

Bölüm 26

O sabah "Tutuklama Teknikleri" dersini atlamıştım. Bu konuda muhtemelen öğretmenden daha fazla şey bildiğimi düşündüm. Bunun yerine Monnie Donnelley'i aradım ve ona beyaz köle ticareti, özellikle de Beyaz Kız davasıyla ilgili olabilecek ABD'deki son faaliyetler hakkında elindeki her şeye ihtiyacım olduğunu söyledim.

Büro'nun suç analistlerinin çoğu on mil ötedeki CIRG'de bulunuyordu ama Monnie'nin Quantico'da bir ofisi vardı. Bir saatten az bir süre sonra, benim gösterişsiz odamın kapısındaydı. İki disk uzattı, kendisiyle gurur duyuyor gibiydi.

"Bu seni bir süre meşgul eder. Sadece beyaz kadınlara odaklandım. Çekici. Son kaçırılmalar. Atlanta'daki suç mahalliyle ilgili de çok şey var. Alışveriş merkezini, sahibini, çalışanlarını, Buckhead'deki mahalleyi öğrenmek için genişlettim. Polis ve Büro'nun soruşturma raporlarının kopyaları var. İstedğin her şey. Ev ödevini yapıyorsun, değil mi?"

"Ben bir oyun öğrencisiyim. geldiğinde iyi hazırlanırım. Bu çok mu sıra dışı?"

Burada, Quantico'da mı?"

"Aslında bu, bize polis departmanlarından ya da silahlı kuvvetlerden gelen ajanlar için. Sahada çalışmayı seviyor gibi görünüyorlar."

"Saha çalışmasını ben de seviyorum," diye itiraf ettim Monnie'ye, "ama bunu biraz daraltmadan olmaz. *Tüm* bunlar için teşekkür ederim."

"Sizin hakkınızda ne söylediklerini biliyor musunuz, Dr. Cross?" "Hayır. Ne diyorlar?"

"Psişiğe yakın olduğunu. Çok yaratıcı. Hatta belki de yetenekli. Bir katil gibi düşünebiliyorsun. Bu yüzden seni Beyaz Kız'a verdiler." Kapı aralığında kaldı. "Dinle. İzin verirsen, sana istemediğin bir tavsiye vereceğim. Gordo Nooney'i kızdırmamalısın. Küçük oryantasyon oyunlarını ciddiye alır. Ayrıca temelde kötü bir adam. Ve *bağlantıları* var."

"Bunu unutmayacağım." Başımı salladım. "Yani *iyi* adamlar da mı var?"

"Kesinlikle. Ajanların çoğunun gerçekten sağlam olduğunu göreceksiniz. İyi insanlar, en iyileri. Pekâlâ, iyi avlar," dedi Monnie. Sonra beni okumamla başa bıraktı, çok ama çok okumamla. Çok fazla.

Atlanta'daki olayla bağlantılı olabileceğini düşündüğüm, ikisi de Teksas'ta gerçekleşen birkaç kaçırma olayıyla başladım. Yine de anlatılanları okumak bile kanımın yeniden kaynamasına neden oldu. Yirmi yaşındaki Marianne Norman 6 Ağustos 2001'de Houston'da kaybolmuştu. Üniversitedeki sevgilisiyle birlikte onun büyükanne ve büyükbabasına ait bir apartman kalıyordu. Marianne ve Dennis Turcos o sonbahar Texas Christian'da son sınıf öğrencisi olacaklardı ve 2002 baharında evlenmeyi planlıyorlardı. Herkes onların dünyanın en iyi çocukları olduğunu söylüyordu. Ağustos ayındaki o geceden sonra Marianne'den bir daha haber alınamadı. O yılın 30 Aralık günü Dennis Turcos kafasına bir tabanca dayamış ve kendini öldürmüştü. Marianne olmadan yaşayamayacağını, Marianne ortadan kaybolduğunda hayatının da sona erdiğini söylemişti.

İkinci vaka Childress, Teksas'tan on beş yaşında bir kaçakla ilgiliydi. Adrienne Tuletti, San Antonio'da fuhuş yaptığı söylenen üç kızın yaşadığı bir apartman dairesinden kaçırılmıştı. Apartmandaki komşular Adrienne'nin kaybolduğu gün binaya giren biri erkek biri kadın iki şüpheli kişi gördüklerini bildirmişlerdir. Komşulardan biri bu kişilerin eve getirmeye gelen kızın ailesi olabileceğini düşünmüş, ancak kızıdan bir daha haber alınamamıştır.

Uzun bir süre resmine baktım; güzel bir sarışındı ve Elizabeth Connolly'nin kızlarından biri olabilirmiş gibi görünüyordu. Ailesi Childress'te ilkokul öğretmeni idi.

O öğleden sonra, daha fazla kötü haber aldım. En kötüsünden. Audrey Meek adında bir moda tasarımcısı Pennsylvania'daki King of Prussia Alışveriş Merkezi'nden kaçırılmıştı. İki küçük çocuğu kaçırılma olayına tanık olmuştu. *Bu* bilgi beni şaşkına çevirdi. Çocuklar polise kaçırılanların bir erkek ve bir kadın olduğunu söylemişlerdi.

Pennsylvania'ya gitmek için hazırlanmaya başladım. Nana'yı aradım ve değişiklik olsun diye beni destekledi. Sonra Nooney'nin ofisinden bir mesaj aldım. Pennsylvania'ya gitmiyordum. Derslerime bekleniyordum.

Karar belli ki yukarıdan gelmişti ve ben neler olduğunu anlamamıştım. Belki de anlamamam gerekiyordu.

Belki de tüm bunlar bir testti?

Bölüm 27

"Sizin hakkınızda ne diyorlar biliyor musunuz, Dr. Cross? Psişiğe yakın olduğunuzu. Çok yaratıcı. Hatta belki de yetenekli. Bir katil gibi düşünebiliyormuşsunuz." Bunlar Monnie Donnelley'in o sabah bana söylediği sözlerdi. Eğer bu doğruysa, neden davadan alındım?

Öğleden sonra derslerime gittim ama dikkatim dağınıktı, belki de kızgındım. Biraz endişeliydim: FBI'da ne işim vardı? Neye dönüşüyordum? Quantico'daki sistemle savaşmak istemiyordum ama imkânsız bir pozisyona sokulmuştum.

Ertesi sabah yine derslerime hazır olmam gerekiyordu: "Hukuk", "Beyaz Yaka Suçları", "Sivil Haklar İhlalleri", "Ateşli Silahlar Uygulaması".

"Sivil Hak İhlalleri"ni ilginç bulacağımdan emindim ama Elizabeth Connolly ve Audrey Meek adında iki kayıp kadın oralarda bir yerdeydi. Belki biri ya da ikisi de hâlâ hayattaydı. Belki onları bulmaya yardım edebilirdim, tabii o kadar yetenekliysen.

Sabah gazetesinin verandaya düştüğünü duyduğumda mutfak masasında büyükannem ve kedi Rosie ile kahvaltımı bitiriyordum.

"Otur. Sen ye. Ben getiririm," dedim Nana'ya sandalyemi masadan uzaklaştırırken.

"Bu köşeden tartışmak yok," dedi Nana ve çayını büyük bir yaşlı kadın edasıyla yudumladı. "Kendimi korumak zorundayım, biliyorsun."

"Doğru."

Nana hâlâ evin içini dışını karış karış temizliyor, yemeklerin çoğunu pişiriyordu. Birkaç hafta önce onu çatıdaki olukları temizlerken bir uzatma merdivenine tutunurken yakalamıştım. "Sorun değil," diye seslendi bana. "Dengem mükemmel ve bir paraşüt kadar hafifim." Yine mi geldin?

Washington Post aslında verandaya ulaşmamıştı. Kaldırımın yarısına kadar açık duruyordu. Ön sayfayı okumak için eğilmeme bile gerek yoktu.

"Ahh, kahretsin," dedim. "Lanet olsun."

Bu iyi değildi. Aslında korkunçtu. Neredeyse gördüklerime inanamıyordum.

Başlık şok ediciydi: İKİ KADININ KAÇIRILMASI BİRBİRİYLE BAĞLANTILI OLABİLİR. Daha da kötüsü, haberin geri kalanı FBI'da sadece birkaç kişinin bildiği çok özel ayrıntılar içeriyordu. Ne yazık ki ben de onlardan biriydim.

Anahtar, Pennsylvania'daki en son kaçırma olayında görülen bir çift -bir erkek ve bir kadın- hakkında anlatılan hikâyeydi. Midemde bir bulantı hissettim. Audrey Meek'in çocukları tarafından verilen görgü tanığı ifadesi, basına açıklanmasını istemediğimiz bir bilgiydi.

Birileri hikayeyi *Post*'a sızdırmıştı; birileri de onlar için noktaları birleştirmişti. Belki Bob Woodward dışında, gazetede ki hiç kimse bunu kendi başına yapamazdı. O kadar zeki değillerdi.

Post'a kim bilgi sızdırmıştı? Neden?

Mantıklı gelmiyordu. Birisi soruşturmayı sabote etmeye mi çalışıyordu? Kimi?

Bölüm 28

Pazartesi sabahı Jannie ve Damon'ı okula YÜRÜTMEDİM. Kediyle birlikte güneşin altında oturdum ve piyano çaldım-Mozart, Brahms. Daha erken kalkıp Aziz Anthony'nin yardım etmem gerektiğini düşünerek suçluluk duydum. Genellikle Pazar günleri olmak haftada birkaç sabah yardıma giderim. *Benim kilisem.*

O sabah trafik berbattı ve Quantico'ya doğru sinir bozucu bir yolculuk neredeyse bir buçuk saatimi aldı. SSA Nooney'nin ön kapıda durup sabırsızlıkla benim gelmemi beklediğini hayal ettim. En azından bu yolculuk bana içinde bulunduğum durumu düşünmek için zaman kazandırdı. Şimdilik en iyi hareket tarzının derslerime gitmek olduğuna karar verdim. Başımı eğmek. Eğer Müdür Burns beni Beyaz Kız'da görmek isterse, bana haber verirdi. Eğer istemezse, o zaman tamam.

O sabah dersin merkezinde Büro'nun "pratik uygulama alıştırması" dediği şey vardı. Hogans Alley'deki hayali bir banka soygununu, tanıklar ve veznedarlarla yapılan görüşmeler de dahil olmak üzere araştırmamız gerekiyordu. Eğitimci Marilyn May adında çok yetkin bir başka SSA idi.

Tatbikattan yaklaşık yarım saat sonra Ajan May sınıfa bankadan yaklaşık bir mil uzakta hayali bir otomobil kazası olduğunu bildirdi. Grup olarak kazayı araştırmaya ve banka soygunuyla bir bağlantısı olup olmadığını anlamaya başladık. Vicdanlı davranıyordum ama son bir düzine yıldır bu tür gerçek soruşturmalarda yer almıştım ve özellikle de sınıf arkadaşlarımdan bazıları eğitim kılavuzuna göre yürüttüğü için bunu çok ciddiye almam zordu. Belki de televizyonda çok sık polisiye dizi izlediklerini düşündüm. Ajan May de zaman zaman eğleniyor gibiydi.

Büro'ya girmeden önce orduda yüzbaşı olan yeni bir arkadaşımın kaza mahallinde dolaşırken adımın söylendiğini duydum. Nooney'nin idari asistanını görmek için döndüm. "Kıdemli Ajan Nooney sizi ofisinde görmek istiyor," dedi.

Oh, Tanrım, şimdi ne var? Bu adam deli! Yürürken düşünüyordum da

hızlıca yönetime. Aceleyle üst kata, Nooney'nin beklediği yere çıktım. "Kapıyı kapatın lütfen," dedi. Yaralı bir meşe masanın arkasında oturuyordu, sanki ona yakın biri ölmüş gibi görünüyordu.

atmaya başlamıştı. "Bir egzersizin ortasındayım."

"Ne yaptığınızı biliyorum. Programı ve programı ben yazdım" dedi. "Sizinle bugünkü *Washington Post* gazetesinin ön sayfası hakkında konuşmak istiyorum" diye devam etti. "Gördünüz mü?"

"Onu gördüm."

"Bu sabah eski dedektif şefinizle konuştum. Bana *Post*'u daha önce de kullandığınızı söyledi. Orada arkadaşlarınız olduğunu söyledi."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Eskiden *Post*'ta iyi bir arkadaşım vardı. Öldürüldü. Artık orada arkadaşım yok. Kaçırılmalarla ilgili bilgileri neden sızdırayım ki? Ne kazanabilirim ki?"

Nooney sert bir parmakla beni işaret etti. Sesini yükseltti. "Nasıl çalıştığınızı biliyorum. Neyin peşinde olduğunu da biliyorum; bir takımın parçası olmak istemiyorsun. Ya da herhangi bir şekilde kontrol edilmek ya da etkilenmek. Bu şekilde olmayacak. Altın çocuklara ya da özel durumlara inanmıyoruz. Sınıfınızdaki herkesten daha yaratıcı ya da yaratıcı olduğunuzu düşünmüyoruz. O yüzden egzersizinize geri dönün, Dr. Cross. Ve aklınızı başınıza alın."

Başka bir şey söylemeden, öfkeyle ofisten ayrıldım. Ajan Marilyn May'in çok geçmeden Hogans Alley'de sahnelenen sahte soygunla ilişkilendirdiği sahte kaza mahalline döndüm. Nooney'nin yazdığı bir program. Uykumda bile daha iyisini yapabilirdim. Ve evet, şimdi kızgındım. Sadece kime kızmam gerektiğini bilmiyordum. Bu oyunu nasıl oynayacağımı bilmiyordum.

Ama kazanmak istiyordum.

Bölüm 29

BÜYÜK ALIŞVERİŞ DAHA YAPILMIŞTI.

Çift, Cumartesi gecesi Rhode Island, Newport'ta deniz kıyısındaki Halyard adlı bir bara girmişti. Halyard, Newport'un Pembe Bölge olarak adlandırılan bölgesindeki gey kulüplerinin çoğundan farklıydı. Arada sırada belalı bir çizme ya da sivri uçlu bileklik görülüyordu ama mekâna sık sık gelen erkeklerin çoğunun saçları dağınıktı, tekne kıyafetleri ve her zaman popüler olan Croakie güneş gözlükleri vardı.

DJ bir Strokes şarkısı seçmişti ve birkaç çift gece boyunca dans ediyordu. Çift ortama uyum sağlamıştı, yani göze çarpmıyorlardı. Slava bebek mavisini bir tişört ve Dockers pantolon giymişti ve uzun siyah saçlarını jölelemişti. Zoya'nın başında da gösterişli bir yelkenli şapkası vardı ve kendini güzel bir genç adam gibi göstermeye çalışıyordu. Kendi beklentilerinin ötesinde bir başarı elde etmişti, çünkü daha şimdiden ona asılmışlardı.

O ve Slava belirli bir fiziksel tip arıyorlardı ve geldikten kısa bir süre sonra gelecek vaat eden bir aday bulmuşlardı. Sonradan öğrenecekleri üzere adı Benjamin Coffey'di ve Providence Koleji'nde son sınıf öğrencisiydi. Benjamin eşcinsel olduğunu ilk kez Rhode Island, Barrington'daki St. Thomas'ta papaz yardımcısı olarak hizmet ederken fark etmişti. Oradayken hiçbir rahip ona dokunmamış ya da tacizde bulunmamış, hatta ona asılmamıştı bile, ama Benjamin kendisi gibi düşünen bir papaz yardımcısı keşfetmiş ve ikisi de on dört yaşındayken sevgili olmuşlardı. İkisi lise boyunca görüşmeye devam etmiş, ama sonra Benjamin hayatına devam etmişti.

Providence Koleji'nde seks hayatını hâlâ bir sır olarak saklıyordu ama Pembe Bölge'de kendisi olabiliyordu. Çift, çok yakışıklı delikanlının, başının üstündeki ışıklandırma sayesinde kasları belirginleşen otuzlu yaşlarındaki bir barmenle sohbet edişini izledi.

"Bu çocuk *GQ* dergisine kapak olabilir," dedi Slava. "Aradığım o."

Ellili yaşlarında iri yarı bir adam bara yaklaştı. Hemen arkasında dört genç adam ve bir kadın vardı. Gruptaki herkes beyaz giyiyordu.

ördekler ve mavi Lacoste gömlekler. Barmen Benjamin'den uzaklaşıp yaşlı adamla tokalaştı ve ardından arkadaşlarını tanıttı: "David Skalah, ekip. Henry Galperin, ekip. Bill Lattanzi, mürettebat. Sam Hughes, aşçı. Nora Hamerman, mürettebat."

"Ve bu," dedi barmen, "Ben."

"Adım Benjamin," diye düzeltti çocuk ve ısıltı ısıltı gülümsedi.

Zoya gizlice Slava'ya baktı ve ikisi de bu skeç karşısında sırıtmaktan kendilerini alamadılar. "Bu çocuk tam istediğimiz gibi," dedi Zoya. "Brad Pitt'in temizlenmiş bir versiyonu gibi."

Kesinlikle müşterinin belirttiği fiziksel tipteydi: ince, sarışın, çocuksu, muhtemelen hala genç, tatlı kırmızı dudaklar, zeki görünüm. Bu bir zorunluluktan -zeka. Ve alıcı, sokakta kendini satan genç oğlanlar olan "tavukların" bir parçası olmak istemiyordu.

On dakika kadar geçtikten sonra Çift, Benjamin'i beyaz üzerine beyaz ve pırıl pırıl temiz olan banyoya kadar takip etti. Duvarlara denizcilikle ilgili düğüm resimleri çizilmişti. Kolonyalar, ağız gargaraları ve amil nitrit patlayıcılarla dolu tik bir kutuyla özenle hazırlanmış bir masa vardı.

Benjamin kabinlerden birine yöneldi ve Çift de onun peşinden içeri girdi. Sıkışık bir durumdu.

Sert bir itiş hissettiğinde döndü. "Alındı," dedi. "Ben buradayım. Tanrım, siz ikiniz kafayı mı buldunuz? Bir rahat bırakın beni."

"Kol mu bacak mı?" dedi Slava ve kendi şakasına güldü.

Onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladılar. "Hey, hey," diye bağırdı telaşla. "Biri bana yardım etsin. Biri yardım etsin!"

Ağızına ve burnuna tül bir bez sıkıca bastırıldı ve bilincini kaybetti. Sonra çift Benjamin'i kaldırdı ve iki yanından destekleyerek, bayılan birine yardım eden arkadaşlar gibi banyodan çıkardı.

Onu arka kapıdan çıkarıp üstü açık arabalar ve SUV'larla dolu bir otoparka götürdüler. Çift, görülüp görülmediklerini umursamıyordu ama çocuğa zarar vermemeye dikkat ediyorlardı. Çürük yok. Çok para ediyordu. Birileri onu çok istiyordu.

Başka bir satın alma.

Bölüm 30

Alıcının adı Bay Potter'dı.

Bu, Sterling'den bir şey satın almak istediğinde, satıcıyla herhangi bir nedenle iletişim kurduğunda kullandığı kod adıydı. Potter Benjamin'den çok memnundu ve bunu, paketi Webster, New Hampshire'daki çiftliğine bıraktıklarında çifte söylemişti, bin dört yüzden biraz fazla nüfusu vardı - kimsenin sizi rahatsız etmediği bir yerdi. Asla. Orada sahip olduğu çiftlik evi kısmen restore edilmiş, beyaz antika ahşap kiremitli, iki katlı ve yeni çatılıydı. Yaklaşık yüz metre arkasında kırmızı bir ahır vardı, "misafir evi". Benjamin burada tutulacaktı, ondan öncekiler de burada saklanmıştı.

Ev ve ahır, Potter'ın ailesine ait olan ve artık kendisine ait olan altmış dönümden fazla ormanlık ve tarım arazisiyle çevriliydi. Çiftlikte değil, yaklaşık elli mil ötedeki Hanover'da yaşıyor ve Dartmouth'ta İngilizce yardımcı doçenti olarak çalışıyordu.

Tanrım, gözlerini Benjamin'den alamıyordu. Tabii ki çocuk onu göremiyordu. Konuşamıyordu. Henüz konuşamıyordu. Gözleri bağlı ve ağzı tıkalıydı, elleri ve bacakları polis kelepçeleriyle bağlıydı.

Bunun dışında Benjamin'in üzerinde değerli görünen gümüş bir tangadan başka bir şey yoktu. Bu çok yakışıklı genç adamın görüntüsü Potter'ın nefesini onu ele geçirdiğinden beri üçüncü, dördüncü ya da onuncu kez kesiyordu. Son beş yıldır Dartmouth'ta öğretmenlik yapmanın en çıldırtıcı yanı, oraya giden çocukları izleyebilmeniz ama onlara dokunamamanızdı. Kalbinin arzusuna bu kadar yakın olmak inanılmayacak kadar sinir bozucuydu, ama şimdi - neredeyse buna değer gibi görünüyordu. Benjamin onun ödülüydü. *Beklediği için. İyi olduğu için.*

Çocuğa yaklaştı, her seferinde birkaç santim. Sonunda elini kalın sarı saç dalgalarının arasından geçirdi. Benjamin sıçradı. Gerçekten de ürperdi ve kontrolsüzce titredi. Bu çok hoştu.

"Korkmakta bir sakınca yok," diye fısıldadı Potter. "Tuhaf bir neşe var

korku içinde bulunabilir. Bu konuda bana güven, Benjamin. Ben de o yollardan geçtim. Şu anda ne hissettiğini çok iyi biliyorum."

Potter buna zar zor dayanabildi! Bu çok büyük bir şeydi, bir rüyanın gerçekleşmesiydi. Bu yasak zevkten mahrum bırakılmıştı ve şimdi karşısında bu kesinlikle mükemmel, güzel, çarpıcı genç adam vardı.

Bu da neydi böyle? Benjamin ağzındaki tıkaçla konuşmaya çalışıyordu. Potter çocuğun tatlı sesini duymak, tatlı ağzının hareket ettiğini görmek, gözlerinin içine bakmak istiyordu. Öne doğru eğildi ve çocuğun ağzındaki tıkaçı öptü. Benjamin'in dudaklarının altındaki yumuşaklığı gerçekten hissetti.

Sonra Bay Potter bir saniye daha dayanamadı. Parmaklarını karıştırarak, ağzından tutarsız fısıltılar sızarak, vücudu felç geçirmiş titreyerek gözbağını çıkardı ve Benjamin'in gözlerinin içine baktı.

"Sana Benjy diyebilir miyim?" diye fısıldadı.

Bölüm 31

TUTUKLARDAN BİR DİĞERİ, Audrey Meek, müstehcen, sapkın, muhtemelen *deli* olan tutsağını sakın ve soğukkanlı bir şekilde kahvaltısını hazırlarken izledi. Halatla bağlanmıştı - gevşekçe, ama kaçamıyordu. Tüm bunların yaşandığına, *yaşanmış* olduğuna ve muhtemelen yaşanmaya devam edeceğine inanamıyordu. Kim bilir nerede, güzel döşenmiş bir kulübede tutuluyordu ve hala King of Prussia Alışveriş Merkezi'nde yakalandığı, onu Sarah ve Andrew'dan çekip aldıkları o inanılmaz ana geri dönüyordu. *Yüce Tanrım, çocuklar iyi miydi?*

"Çocuklarım mı?" Audrey tekrar sordu. "İyi olduklarından emin olmalıyım. Onlarla konuşmak istiyorum. Onlarla konuşana kadar istediğin hiçbir şeyi yapmayacağım. Yemek bile yemem."

Rahatsız edici bir sessizlik anı geçti ve ardından Sanat Yönetmeni konuşmayı tercih etti.

"Çocuklarınız gayet iyi. Size söyleyeceklerim bu kadar," dedi. "Yemek yemelisin."

"Çocuklarımla iyi olduğunu nereden biliyorsun?" Burnunu çekti. "Bilemezsin."

"Audrey, talepte bulunacak durumda değilsin. Artık değilsin. O hayat geride kaldı."

Uzun boyluydu, belki bir seksen iki boyundaydı, yapılıydı, gür siyah sakalı ve ona zeki görünen mavi gözleri vardı. Elli yaşlarında olduğunu tahmin ediyordu. Ona Sanat Yönetmeni demesini söylemişti. Bu isim için bir neden yoktu, en azından henüz, ya da şu ana kadar olanlarla ilgili başka bir açıklama.

"Ben de endişelendim ve evinizi aradım. Çocuklar dadınız ve kocanızla birlikte orada. Söz veriyorum. Sana yalan söylemem, Audrey. Bu açıdan senden farklıyım."

Audrey başını salladı. "Sana güvenmem mi gerekiyor? Senin sözüne mi?"

"Bence bu iyi bir fikir olurdu, evet. Neden olmasın? Burada başka kime güvenebilirsin ki? Kendine tabii ki. Bir de bana. Hepsi bu. Sen kilometrelerce uzaktasın."

herkesten uzakta. Sadece ikimiz varız. Lütfen buna alış. Çırpılmış yumurtayı biraz yumuşak seviyorsun, değil mi? Kabarık mı? Kullandığın kelime bu değil mi?"

"Bunu neden yapıyorsun?" Audrey daha cesurca sordu, çünkü henüz onu gerçekten tehdit etmemişti. "*İkimizin* burada ne işi var?"

İç çekti. "Her şeyin zamanı var Audrey. Şimdilik bunun sağlıklı bir saplantı olduğunu söyleyelim. Aslında daha karmaşık ama şimdilik bu kadarla bırakalım."

Cevap onu şaşırtmıştı; onun kaçığın teki olduğunu *biliyordu*, değil mi? Yine de ne yaptığını tam olarak bilmesi iyi miydi yoksa kötü mü?

"Seni mümkün olduğunca bu şekilde özgür tutmak istiyorum. Tanrı aşkına, seni esaret altında tutmak istemiyorum. İpler bile. Lütfen kaçmaya çalışma yoksa bu mümkün olmaz. Tamam mı?"

Bazen çok makul görünüyordu. *Görünüyordu*. Tanrım! Bu en çılgınca şey değil miydi? Tabii ki öyleydi. Ama delice şeyler her zaman insanların başına gelir.

"Senin arkadaşın olmak istiyorum," dedi kahvaltısını hazırlarken -tam kıvamında pişmiş yumurtalar, on iki tahıllı kızarmış ekmek, bitki çayı, boysenberry reçeli. "Sevdiğin her şeyi pişirdim. Sana hak ettiğin gibi davranmak istiyorum. Bana güvenebilirsin Audrey. Bana birazcık güvenerek başla Yumurtalarını dene. Kabarık. Kabarık. lezzetli."

Bölüm 32

Quantico'da zaman geçiriyordum ve bundan pek hoşlanmamıştım. Ertesi gün derslerime katıldım, ardından bir saat fitness antrenmanı yaptım. Saat beşte Monnie Donnelley'nin Beyaz Kız hakkında şimdiye kadar neler topladığına bakmaya gittim. Yemekhane binasının üçüncü katında küçük, sıkışık bir odası vardı. Bir duvarda, vahşice işlenmiş suçlara ait kanıt parçalarının fotoğraf ve fotokopilerinden oluşan bir kolaj, göz alıcı bir kübist fantezisi şeklinde düzenlenmişti.

Küpe girmeden önce parmak eklemlerimi metal isim levhasına vurdum.

Monnie döndü ve beni orada görünce gülümsedi. Oğullarının parlak fotoğrafları, Monnie ve oğullarının komik bir portresi ve ayrıca Pierce Brosnan'ın zarif, seksi James Bond olarak bir resmi dikkatimi çekti. "Hey, bakın kim daha fazla ceza için geri dönmüş. Evimin büyüklüğünden de anlaşılacağı üzere Büro, Bill Clinton'ın Üçüncü Yol olarak adlandırdığı Bilgi Çağı'nda olduğumuzun henüz farkında değil. Şakayı bilirsiniz, Büro dünün teknolojisini yarın da destekler."

"Benim için herhangi bir bilgi var mı?"

Monnie bir IBM olan bilgisayarına doğru döndü. "Gelişmekte olan koleksiyonunuz için bu seçkin parçalardan çıktısını almama izin verin. Basılı kopyaları sevdiğini biliyorum. Dinozor."

"Ben böyle çalışıyorum."

Etrafa Monnie'yi sordum ve her yerde aynı şeyi duydum: Zeki, inanılmaz derecede çalışkan ve Quantico'daki güçler tarafından ne yazık ki yeterince takdir edilmeyen biriydi. Ayrıca Monnie'nin iki çocuklu bekâr bir anne olduğunu ve geçim sıkıntısı çektiğini de öğrenmiştim. Onunla ilgili tek "şikayet" çok fazla çalıştığı, hemen hemen her gece ve hafta sonu eve bir şeyler getirdiğiydi.

Monnie benim için kalın bir sayfa yığınının karıştırdı. Tüm sayfaları eşitleme şeklinden takıntılı olduğunu anlayabiliyordum. Tam olması .

" çarpan bir şey var mı?" Ben sordum.

Omuz silkti. "Ben sadece bir araştırmacıyım, değil mi? Daha fazla doğrulama. Son bir yıl içinde kayıp olduğu bildirilen lüks beyaz kadınlar. Rakamlar çok yüksek. Birçoğu çekici sarışınlar. Sarışınlar bu gibi durumlarda daha fazla eğlenmezler. Belirli bir bölgesel çarpıklık yok, ki bunu daha fazla araştırmak istiyorum. Coğrafi profillemeye mi? Bazen suç faaliyetlerinin yerini tam olarak belirleyebilir."

"Şu ana kadar belirgin bir bölgesel farklılık yok. Bu çok kötü. Kurbanların görünüşleriyle bir şey var mı? *Herhangi bir* model var mı?"

Monnie dilini şaklattı, başını salladı. "Hiçbir şey göze çarpmıyor. New England'da, Güney'de, Batı'da kayıp kadınlar var. Daha fazla araştıracığım. Kadınların çoğu çok çekici olarak tanımlanıyor. Ve *hiçbiri* bulunamamış. Kayboluyorlar ve kayıp olarak kalıyorlar."

Rahatsız edici birkaç saniye boyunca bana baktı. Gözlerinde hüznün vardı. Bu kabinden çıkmak istediğini hissettim.

Sayfalara uzandım. "Deniyoruz. Connolly ailesine bir söz verdim."

Açık yeşil gözlerinde bir mizah titreşimi vardı. "Verdiğin sözleri tutar mısın?"

"Dene," dedim. "Sayfalar için teşekkürler. Çok fazla çalışma. Eve git ve çocuklarını gör."

"Sen de Alex. Çocuklarına bak. Zaten çok çalışıyorsun."

Bölüm 33

NANA VE ÇOCUKLAR, kedi Rosie'den bahsetmiyorum bile, o gece eve geldiğimde ön verandada beni bekliyorlardı. Huysuz vücut dilleri ve yüzlerindeki asık surat ifadeleri iyiye işaret değildi. Herkesin beni gördüğüne neden bu kadar sevindiğini bildiğimi düşündüm. *Verdiğin sözleri hep tutar mısın?*

"Yedi buçuk. Gittikçe geç oluyor," dedi Nana ve başını salladı. "Sinemada *Drumline*'ı izleyebileceğimizi söylemiştin. Damon çok heyecanlandı."

"Bu oryantasyon," dedim ona.

"Aynen öyle," dedi Nana ve yüzündeki çatık kaşlar daha da derinleşti. "Gerçek şeyler başlayana kadar bekle. Eve yine gece yarısı geleceksin. Hiç olmazsa. Senin bir hayatın yok. Aşk hayatın yok. Senden hoşlanan tüm o kadınlar, Alex - Tanrı bilir neden - bırak da biri *yakalasın*. Birinin içeri girmesine izin ver. Çok geç olmadan."

"Belki de çok geçtir." "Bu beni şaşırtmazdı."

"Çok sertsiniz," dedim ve verandanın basamaklarına, çocukların yanına çöktüm. "Nineniz çivi gibi sağlamdır," dedim onlara. "Hava hâlâ aydınlık. Basket oynamak isteyen var mı?"

Damon kaşlarını çattı ve başını salladı. "Jannie'yle olmaz. Bunun olmasına imkân yok."

"Büyük *süperstar* Damon'la değil." Jannie sırtıttı. "Diana Taurasi O-U-T'de onun kışını tekmeleyebilecek olsa bile."

Kalktım ve içeri yöneldim. "Ben topu alacağım. O-U-T oynayacağız."

Parktan döndüğümüzde, Nana Küçük Alex'i çoktan yatırmıştı. Verandada oturuyordu. Bir bardak pralin ve krema ile bir bardak Oreos ve krema getirmiştim. Yemeğimizi yedikten sonra çocuklar uyumak, ders çalışmak ya da internette oylanmak için odalarına çıktılar.

"Gittikçe umutsuzluğa kapılıyorsun Alex," diye telaffuz etti Nana.

kaşığındaki son dondurma. "Sana söyleyebileceğim tek şey bu."

"Tutarlı demek istiyorsun. Ve kendini adamış. Bunu bulmak giderek zorlaşıyor. Oreos ve kremayı seviyorsun, değil mi?"

Gözlerini devirdi. "Belki de çağa ayak uydurmalısın evlat. Görev artık her şey demek değildir."

"Çocuklar için buradayım. Ve hatta senin için bile, yaşlı kadın."

"Öyle olmadığını hiç söylemedim. En azından son zamanlarda. Jamilla nasıl?" "İkimiz de meşguldük."

Nana başını salladı, insanların otomobillerinin gösterge panelinde tuttukları bebekler gibi aşağı yukarı, yukarı aşağı. Sonra kendini yukarı itti ve çocukların verandanın etrafına bıraktıkları dondurma tabaklarını toplamaya başladı.

"Onları ben alırım," dedim ona.

"Çocuklar bunları almalı. Onlar da daha iyi biliyor." "Ben etraftayken avantaj sağlıyorlar."

"Doğru. Çünkü senin suçlu hissettiğini biliyorlar."

"Ne için?" Ben sordum. "Ben ne ? Burada neyi kaçıyorum?"

"Şimdi, cevaplamanız gereken asıl soru *bu*, değil mi? Ben yatmaya gidiyorum. İyi geceler, Alex. Seni seviyorum. Oreos ve kremayı da çok severim."

Sonra "Umutsuzum" diye mırıldandı. "Değilim," dedim ben de ona.

"Onlar da." Dönmeden konuştu. *Her zaman* son sözü o söylerdi.

Sonunda tavan arasındaki ofisime çıktım ve korktuğum bir telefon görüşmesi yaptım. Ama bir söz vermişim.

Telefon çaldı ve sonra bir erkek sesinin "Brendan Connolly" dediğini duydum. "Merhaba, Yargıç Connolly, ben Alex Cross," dedim. İç çektiğini duydum ama

Hiçbir şey söylemedi, ben de devam ettim. "Bayan Connolly hakkında henüz iyi bir haberim yok. Atlanta bölgesinde aktif olan elliden fazla ajanımız var. Arıyorum çünkü size irtibatta kalacağımı ve çalıştığımız konusunda sizi rahatlatmak istediğimi söylemiştim."

Çünkü bir söz verdim.

Bölüm 34

KAÇIRMALARLA İLGİLİ BİR ŞEYLER beni takip etmiyordu. İlk kaçırmalar dikkatlice yapılmıştı, sonra aniden kaçırılanlar özensiz davranmaya başladılar. Şablon tutarsızdı. Neden? Bu ne anlama geliyordu? Ne değişmişti? Eğer bunu çözebilirim, bir çıkış yolu bulabilirdik.

Ertesi sabah Quantico'ya, müdür büyük siyah bir Bell helikopteriyle inmeden beş dakika kadar önce vardım. Burns'ün arazide olduğu haberi hızla yayıldı. Belki de Monnie Donnelley bir konuda *haklıydı*, bu Bilgi Çağı'ydı, Büro'nun içinde bile, Quantico'da bile.

Burns acil bir toplantı emri vermişti ve benim de gelmem gerektiği bildirildi. Belki de davaya geri dönmüştüm? Müdür, yönetim binasındaki konferans salonuna girdiğinde birkaç ajanı selamladı. Yine de gözleri benimkilerle hiç temas etmedi ve bir kez daha burada ne aradığını merak ettim. Bizim için bir haberi mi vardı? Ne tür bir haber onun ziyaretini gerektirebilirdi?

Davranış Analiz Birimi şefi Dr. Bill Thompson odanın önüne doğru yürürken ilk sırada oturuyordu. Burns'ün burada gözlemci olarak bulunduğu anlaşılıyordu. Ama neden? Neyi gözlemlemek istiyordu?

Dr. Thompson'ın idari asistanı zımbalanmış belgeleri dağıttı. Aynı anda bir PowerPoint sunumunun ilk slaytı duvardaki ekrana yansıtıldı. Thompson gruba "Bir kaçırılma olayı daha yaşandı," diye duyurdu. "Cumartesi gecesi Newport, Rhode Island'da meydana geldi. Burada bir deniz değişikliği oldu. Kurban *erkekti*. Bildiğimiz kadarıyla kaçırdıkları ilk erkek."

Dr. Thompson bize duvar ekranına da yansıtılan detayları verdi. Providence College'da onur öğrencisi olan Benjamin Coffey, Newport'taki Halyard adlı bir bardan kaçırılmıştı. Kaçırılanların her ikisinin de erkek olduğu anlaşıldı.

Bir takım.

Ve yine görülmüşlerdi.

Thompson bize temel bilgileri verdikten sonra "Kimse var mı?" diye sordu. "Tepkiler? Yorumlar? Çekinmeyin. Fikirlerinize ihtiyacımız var. Bu konuda hiçbir yere varamadık."

Bir analist "Model kesinlikle farklı," diye gönüllü oldu. "Bir barda kaçırılma. Bir erkek kaçırıldı."

"Bu noktada bundan nasıl bu kadar emin olabiliriz?" Burns odanın ön tarafından sordu. "Buradaki düzen nedir?"

Burns'ün soruları sessizlikle karşılandı. Çoğu genel müdür gibi o da kendi gücü hakkında hiçbir fikre sahip değildi. Döndü ve gruba baktı. Gözleri sonunda benimkilere takıldı. "Alex? Bu düzen nedir?" diye sordu. "Herhangi bir fikrin var mı?"

Diğer ajanlar beni izliyordu. "Bardaki iki erkek olduğundan emin miyiz?" diye sordum. "Aklımdaki ilk soru bu."

Burns başıyla onayladı. "Hayır, emin değiliz, *değil* mi? İçlerinden birinin başında denizci şapkası vardı. Prusya Kralı'ndaki kadın olabilir. Bu kaçırma olayı ile diğerleri arasındaki kopukluk hakkında dile getirilen görüşlere katılıyor musunuz? Düzen bozuldu mu?"

Soruyu düşündüm, şu ana kadar duyduklarım karşısında içimden gelen tepkiyi anlamaya çalıştım.

"Hayır," dedim sonunda. "Bir davranış kalıbı olmasına bile gerek yok. Eğer kaçırma ekibi para için çalışmıyorsa. Muhtemelen öyle olduklarını düşünme eğilimindeyim. Bunları tutku suçları olarak görmüyorum. Ama beni rahatsız eden hatalar. Neden hata yapıyorlar? Her şeyin anahtarı bu."

Bölüm 35

LIZZIE CONNOLLY'nin artık çok yavaş ilerliyor gibi görünmesi ve yakında öleceğinden emin olması dışında bir zaman algısı yoktu. Gwynne, Brigid, Merry ya da Brendan'ı bir daha asla göremeyecekti ve bu onu inanılmaz derecede üzüyordu. Kesinlikle ölecekti.

Küçük odaya/dolaba kapatıldıktan sonra, kendine acımakla ya da daha kötüsü paniğe kapılmakla vakit kaybetmemiş, kalan zamanında paniğin kendisini yönetmesine izin vermişti. Bazı şeyler onun için açıktı ama en önemlisi bu korkunç canavarın gitmesine izin vermeyeceği gerçeğiydi. Asla. Bu yüzden kaçışını planlamak için sayısız saat harcamıştı. Ama gerçekçi olmak gerekirse bunun pek mümkün olmadığını biliyordu. Deri kayışlarla bağlanmıştı ve mümkün olan her manevrayı, her kıvrımı ve dönüşü denemesine rağmen kurtulmayı başaramamıştı. Bir mucize olsa bile, onu asla alt edemezdi. Muhtemelen şimdiye kadar gördüğü en güçlü adamdı, üniversitede futbol oynayan Brendan'dan iki kat daha güçlüydü.

Peki ne yapabilirdi? Belki tuvalet ya da yemek molası sırasında bir şeyler deneyebilirdi ama adam çok dikkatli ve özenliydi. Lizzie Connolly en azından onurlu bir şekilde ölmek istiyordu. Canavar buna izin verir miydi? Yoksa acı çekmesini mi isterdi? Geçmişini çok düşündü ve bununla teselli buldu. Potomac, Maryland'de geçen büyüme yılları, neredeyse her boş saatini yakındaki bir ahırda geçirmesi. New York'ta Vassar'da üniversite. Sonra *Washington Post*. Brendan'la evliliği, iyi ve kötü zamanları. Çocuklar. Hepsi Phipps Plaza'daki o uğursuz sabaha kadar geldi. Hayat ona ne kadar acımasız bir şaka yapmıştı.

Karanlıkta kilitli kaldığı son birkaç saat boyunca, diğer korkunç deneyimlerin üstesinden nasıl geldiğini hatırlamaya çalışıyordu. Bildiğini düşünüyordu: inançla, mizahla ve bilginin güç olduğuna dair net bir anlayışla. Şimdi Lizzie belirli örnekleri hatırlamaya çalışıyordu.

...yardımcı olabilecek herhangi bir şey.

Sekiz yaşındayken başıboş bırakılan bir hastalığı düzeltmek için ameliyat olması gerekmişti.

Göz. Ailesi her zaman "çok meşgul" olduğu için onu hastaneye büyükanne ve büyükbabası . Onların gidişini izlerken gözlerinden yaşlar süzölmüştü. Bir hemşire gelip gözyaşlarını gördüğünde, Lizzie başını çarpmış gibi yapmıştı. Ve bir şekilde o yalnız, korkunç anı atlattı. Lizzie hayatta kaldı.

Sonra, on üç yaşındayken, bir başka korkunç olay daha oldu. Virginia'da bir arkadaşının ailesiyle geçirdiği hafta sonundan dönüyordu ve arabada uyuyakalmıştı. Uyandığında sersemlemiş, kafası karışmış ve üstü başı kan içindeydi. Kasvetli karanlığa baktığını ve yavaş yavaş anlamaya başladığını hatırlıyordu. O uyurken bir otomobil kazası olmuştu. Kazaya karışan başka bir arabadan bir adam sokakta yatıyordu. Hareket etmiyordu ama Lizzie onun kendisine korkmamasını söylediğini *duyduğuna* inanıyordu. Dünyada kalabileceğini ya da gidebileceğini söylemişti. Bu onun kararıydı, başkasının değil. Yaşamayı seçmişti.

"Bu benim seçimim," dedi Lizzie dolabın karanlığında kendi kendine. "Yaşamak ya da ölmek benim seçimim, onun değil. Kurt'un değil. Başka hiç kimsenin değil.

"Yaşamayı seçiyorum."

Bölüm 36

ERTESİ SABAH, Beyaz Kız görev gücüne bağlı hemen herkes Quantico'daki ana konferans salonunda toplandı. Bize henüz fazla bir şey söylenmemişti, sadece son dakika haberleri vardı, ki bu iyiydi; zaten benim için çok fazla bürokrasi ve çark dönüyordu.

HRT'nin Kıdemli Ajan Ned Mahoney, oda zaten doluyken geldi. Ön tarafa doğru yürüdü, döndü ve bize baktı. Yoğun gri mavi gözleri bir sıradan diğerine bakıyordu ve her zamankinden daha heyecanlı görünüyordu.

"Bir duyurum var. Değişiklik için iyi bir haber," dedi Mahoney. "Önemli bir ara verildi. Washington'dan az önce haber geldi." Mahoney durakladı, sonra devam etti. "Pazartesi gününden bu yana Newark'taki ofisimizden ajanlar Rafe Farley adlı bir şüpheliyi izliyorlar. Şüpheli cinsel suçlardan sabıkalı. Bir kadının evine zorla girip onu dövdüğü ve tecavüz ettiği için Rahway Hapishanesinde dört yıl yatmış. Farley o sırada kurbanın çalıştığı yerden bir kız arkadaşı olduğunu iddia etmişti. Bizi Farley'den haberdar eden şey, bir internet sohbet odasına girmesi ve Bayan Audrey Meek hakkında söyleyecek çok şeyi olmasıydı. Çok fazla. Bayan Meek hakkında Princeton bölgesindeki ailesi, oradaki evi ve hatta evin fiziksel düzeni de dahil olmak üzere pek çok ayrıntı biliyordu.

"Şüpheli ayrıca Bayan Meek'in King of Prussia Alışveriş Merkezi'nde nasıl ve ne zaman kaçırıldığını da tam olarak biliyordu. Arabasının kullanıldığını, ne tür bir araba olduğunu ve çocukların geride bırakıldığını biliyordu.

"Sohbet odasına daha sonra yaptığı bir ziyarette Farley, bizim bile sahip olmadığımız spesifik detaylar verdi. Belirli bir ilaçla bayıltıldığını ve ardından New Jersey'de ormanlık bir alana götürüldüğünü iddia etti. Audrey Meek'in hayatta mı yoksa ölü mü olduğunu belirsiz bıraktı.

"Ne yazık ki şüpheli, kendisini izlediğimiz süre boyunca Bayan Meek'i ziyarete gitmedi. Neredeyse üç gün oldu. Gözetlendiğini fark etmiş olabileceğini düşünüyoruz. Bizim kararımız ve müdürün de onayıyla Farley'i indiriyoruz.

"HRT halihazırda New Jersey, Kuzey Vinelandda olay yerinde, yerel saha ofisine ve polise yardımcı oluyor. Bu sabah, muhtemelen bir saat içinde olay yerine gideceğiz. İyi adamlar için bir puan," dedi Mahoney. "Bu işe dahil olan herkesi tebrik ederim."

Yerime oturdum ve diğerleriyle birlikte alkışladım ama benim de içimde tuhaf bir his vardı. Farley ya da onun olayına dahil olmamıştım, hatta haberim bile yoktu. Döngünün dışındaydım ve D.C.'de polis departmanında çalışmaya başladığımdan beri, bir düzineden fazla yıldır böyle hissetmemiştim.

Bölüm 37

BRİFİNGDEN BİR CÜMLE kafamda çalmaya devam etti: *Yönetmen aynı fikirde . . .* Müdür Burns'ün Jersey'deki şüpheliden ne zamandır haberdar olduğunu ve neden bana söylememeye karar verdiğini merak ediyordum. Hayal kırıklığına uğramamaya ya da paranoyaklaşmamaya çalıştım ama yine de ... Toplantı bir grup ajanın alkışları arasında sona erdiğinde kendimi iyi hissetmiyordum.

Sorun şu ki, bir şeyler bana yanlış geliyordu ve ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu büste hoşuma gitmeyen bir şeyler vardı.

Mahoney yanıma geldiğinde ben de diğerleriyle birlikte odadan çıkıyordum. "Müdür New Jersey'e gitmeni istedi," dedi ve sonra sırtıttı. "Benimle helikopter pistine gel. Seni de orada istiyorum," diye ekledi. "Farley'i hemen yakalayamazsak, Bayan Meek'i canlı olarak geri getirebileceğimizi sanmıyorum."

Elli beş dakikadan biraz daha kısa bir süre sonra bir Bell helikopteri Millville, New Jersey'deki Big Sky Aviation'a indi. İki siyah SUV bekliyordu ve Mahoney ile ben aceleyle yaklaşık on mil kuzeydeki North Vineland'a götürüldük.

Bir IHOP restoranının otoparkına park ettik. Farley'nin evi 1,2 mil uzaklıktaydı. Mahoney grubuna "Onun üzerine gitmeye hazırız," dedi. "Bu sefer içimde iyi bir his var."

Ciplerden birinde Mahoney'e eşlik ettim. Eve ilk girecek olan altı kişilik HRT ekibinin bir parçası olmayacaktık ama Rafe Farley'e hemen ulaşabilecektik. Umarım Audrey Meek'i evde canlı buluruz.

Kuşkularıma rağmen, takas için heyecanlanmaya başlamıştım. Mahoney'nin coşkusu bulaşıcıydı ve her türlü aksiyon oturmaktan daha iyiydi. En azından bir şeyler yapıyorduk. Belki Audrey Meek'i geri alırdık.

Tam o sırada boyasız bir bungalovun yanından geçtik. Küçük ön bahçesinde kırık sundurma tahtaları, paslı bir araba ve bir kamp ocağı gördüm. "İşte bu," dedi Mahoney. "Evim, güzel evim. Şuraya çekelim."

Yolun yaklaşık yüz metre yukarısında, kızıl meşe ve çam ağaçlarının yanında durduk. Kamuflaj giysileri içinde birkaç gözetleme ajanının çoktan bungalovun yakınına yerleşmiş olduğunu biliyordum. Bu ajanlar gözetimden başka bir şey yapmıyordu ve gerçek baskına dahil olmayacaklardı. Ayrıca bungalovu ve UNSUB'ın arabası olan kırmızı Dodge Polaris'i hedef alan kapalı devre bir kamera da vardı.

"İçeride uyuduğunu düşünüyoruz," diye bilgilendirdi Mahoney beni, ormanda koşup harabe evi görene kadar.

"Neredeyse öğlen oldu," dedim.

"Farley gece vardiyasında çalışıyor. Bu sabah altıda eve geldi. Kız arkadaşı da içeride."

Ben bir şey söylemedim.

"Ne? Ne düşünüyorsun?" Mahoney, elli metreden daha az mesafedeki sık bir ağaçlıktan evi izlerken sordu.

"Evde bir kız arkadaşı olduğunu mu söylediniz? Bu kulağa doğru gelmiyor, değil mi?"

Bu mu?"

"Bilmiyorum Alex. Gözetleme kayıtlarına göre, kız arkadaşı Bütün gece. Sanırım çift onlar olabilir. Buradayız. Benim işim Rafe Farley'i alışıya etmek. Hadi yapalım şu işi. . . . *Burası HRT Bir. Kontrol bende. Hazır olun! Beş, dört, üç, iki, bir. Başla. Başla!*"

Bölüm 38

MAHONEY VE BEN, yarma ekibinin önemsiz görünen küçük eve doğru hızla ilerleyişini izledik. Altı ajan siyah-siyah uçuş giysileri ve çelik yelek giymişlerdi. Yan bahçede iki hurda araç, bir küçük araba ve bir Dodge kamyonet ile buzdolabı ve klima gibi aletlere ait bir sürü yedek parça vardı. Arka tarafta sanki bir meyhaneden gelmiş gibi duran bir pisuvar vardı.

Öğle vakti olmasına rağmen evin pencereleri karanlıktı. Audrey Meek miydi? Yaşıyor muydu? Öyle olmasını umuyordum. Eğer onu şimdi geri alabilirsek büyük bir şans olurdu. Özellikle de herkes onun muhtemelen öldüğünü düşündüğünden beri.

Ama baskınla ilgili bir şey beni rahatsız etti. Artık bir önemi yoktu.

HRT söz konusu olduğunda "kapıyı çal ve duyur" protokolü yoktur. Konuşmak yok, pazarlık yok, politik doğruculuk yok. İki ajanın ön kapıyı kırmasını izledim. Şüphelinin evine girmeye başladılar.

Aniden, boğuk bir *patlama oldu*. Ön kapıdaki ajanlar yere düştü. İçlerinden biri ayağa kalkmadı. Diğeri ayağa kalktı ve tökezleyerek evden uzaklaştı. Buna tanık olmak korkunçtu, tam bir şoktu.

"Bomba," dedi Mahoney şaşkınlık ve öfkeyle. "Kapıya bubi tuzağı kurmuş olmalı."

O sırada diğer dört ajan da evin içindeydi. Arka ve yan kapılardan içeri girmişlerdi. Başka patlama olmamıştı, yani diğer kapılara bubi tuzağı kurulmamıştı. İki HRT ajanı evin önündeki yaralı çifte yaklaştı. Patlamadan beri kıpırdamayan ajanı uzaklaştırdılar.

Mahoney ve ben eve doğru olabildiğince hızlı koştuk. "Siktir" diye tekrarlayıp duruyordu. İçeriden silah sesi geliyordu.

Birden Farley'nin evde olmadığından korktum. Audrey Meek'in çoktan ölmemiş olması için dua ettim. Her şey bana çok yanlış geliyordu. Ben olsam baskını böyle yapmazdım. FBI! Ben her zaman

Bu piçlerden nefret ediyor ve onlara güvenmiyordum ve şimdi ben de onlardan biriydim.

Sonra duydum, "*Güvende! Güvende!*" Ve "*Bir şüphelimiz var! Onu yakaladık!*"

Bu Farley. Burada bir de kadın var!"

Hangi kadın? Mahoney ve ben yan kapıdan içeri daldık. Her yerde yoğun duman gördüm. Ev patlayıcı kokuyordu ama aynı zamanda marihuana ve yağlı yemek kokuyordu. Küçük bir oturma odasının yanındaki yatak odasına doğru ilerledik.

Çıplak bir adam ve kadın yatak odasının çıplak ahşap zeminine bağdaş kurmuşlardı. Yerdeki kadın Audrey Meek *değildi*. Ağırdu, en az kırk ya da elli kilo fazlaydı. Rafe Farley üç yüz kiloya yakın görünüyordu ve sadece kafasında değil vücudunun her yerinde iğrenç kızıl saç kümeleri vardı.

Çarşafı ya da örtüsü olmayan büyük boy bir yatağın üzerine *Cool Hand Luke* filminin eski bir posterini yapıştırılmıştı. Gözüme başka bir şey çarpmadı.

Farley bize bağırıyordu, yüzü kıpkırmızıydı. "Benim haklarım var! Lanet olası yasal haklarım var! Siz piçlerin başı gerçekten belada."

İçimde haklı olabileceğine dair bir his vardı ve eğer bu çılgın atan adam Bayan Meek'i kaçırdıysa çoktan ölmüştü.

"Başı belada olan sensin, şişko çocuk!" diye bağırıyordu bir HRT ajanı şüphelinin yüzüne. "Senin de, kız arkadaş!"

Audrey Meek ve Elizabeth Connolly'yi kaçıran çift bu olabilir miydi?

Nasıl olduğunu anlamadım.

Peki kimdi onlar?

Bölüm 39

NED MAHONEY VE BEN, şüpheli Rafe Farley ile birlikte karanlık ve kapalı bir domuz ahır gibi bir yatak odasında mahsur kalmıştık. Bize kız arkadaşı *olduğunu* söyleyen kadın, kirli bir bornoz giymiş ve sorgulanmak üzere mutfığa götürülmüştü.

Dışarıda olanlar yüzünden hepimiz öfkeliydik. İki ajan bir bubi tuzağı tarafından yaralanmıştı. Rafe Farley davada bir kırılmaya ya da bir şüpheliye sahip olduğumuz en yakın şeydi.

İşler daha da garipleşmeye devam etti. İlk olarak, Farley ağzı kuruyana kadar Mahoney ve bana *tükürdü*. O kadar garip ve çılgıncaydı ki bir noktada Ned ve ben birbirimize bakıp gülmeye başladık.

"Bunun *komik* olduğunu mu sanıyorsun?" Farley karaya vurmuş bir balina gibi yattığı yatağın kenarından homurdandı. Ona kot pantolon ve iş gömleği giydirmiştik, çünkü sarkık yağlarını, çıplak kadın dövmelemlerini ve bir çocuğu yiyen mor bir ejderhayı görmeye dayanamıyorduk.

"Adam kaçırma ve cinayet suçlarından içeri gireceksin," diye hırladı Mahoney ona. "İki adamımı yaraladın. Biri gözünü kaybedebilir."

"Ben uyurken evime girmeye hakkınız yok! *Düşmanlarım* var!" Farley bağırды ve Mahoney'e tekrar *tükürdü*. "Buraya ot sattığım için mi girdin? Ya da beni babasından daha çok seven evli bir kadınla yattığım için mi?"

"Audrey Meek'ten mi bahsediyorsun?" Ben sordum.

Birden sessizleşti. Bana baktı ve yüzü ve boynu kıpkırmızı oldu. Bu da neydi böyle? İyi bir aktör değildi ve çok zeki de değildi.

"Sen neden bahsediyorsun? Benim malımı mı içiyorsun?" Farley sonunda söyledi. "Audrey Meek mi? Şu kaçırdıkları piliç mi?"

Mahoney öne doğru eğildi. "Audrey Meek. Onun hakkında her şeyi bildiğini biliyoruz, Farley. Nerede o?"

Farley'nin domuz gözleri küçülüyor gibiydi. "Onun nerede olduğunu nereden bilebilirim ki?"

Mahoney ona bakmaya devam etti. "Hiç Favori Şeyler Dört adlı bir sohbet odasına girdin mi?"

Farley başını salladı. "Hiç duymadım."

Ned, "Konuşmanızın kaydı elimizde, pislik herif," dedi. "Yapman gereken çok şey var Lucy."

Farley şaşkın görünüyordu. "Lucy de kim? Sen neden *bahsediyorsun*? ne hakkında, dostum? "*I Love Lucy*" gibi mi?"

Mahoney, Farley'i hazırlıkyakalamakta iyiydi. Birlikte iyi çalıştığımızı .

Mahoney, "Onu Jersey'de bir ormanda yakaladınız," diye bağırdı ve sonra ayağını sertçe yere vurdu.

"Ona zarar verdin mi? O mi? Audrey Meek nerede?" Telefonu ben açtım.

"Bizi ona götür, Farley!"

"Hapishaneye geri dönüyorsun. Bu sefer bir çıkamayacaksın," diye bağırdım yüzüne.

Sanki Farley sonunda gibiydi. Gözlerini kıstı ve bize sertçe baktı. Tanrım, kokuyordu, özellikle de şimdi korkmuşken.

"Bekle bir dakika. Şimdi . Şu internet mekanı mı? Sadece gösteriş ."

"Bu da ne demek oluyor?"

Farley sanki biz onu dövüyormuşuz gibi kendi içine çöktü. "Favori Dörtlü ucubelerin konuşması içindir. Herkes bir şeyler uydurur, dostum."

"Ama Audrey Meek hakkındaki şeyleri sen *uydurmadın*. Onun hakkında bir şeyler *biliyorsun*. Her şeyi doğru anladın," dedim.

"Orospu beni ediyor. O bir tilki. Meek'in kataloglarını topluyorum, hep topladım. Tüm o sıska kıçlı modellerin iyi bir *unh*, *unh*, *uh*'a ihtiyacı var gibi görünüyor!"

"Kaçırılma olayıyla ilgili bir şeyler biliyordun Farley," dedim.

"Gazeteleri okuyorum, CNN izliyorum. Kim izlemez ki? Sana söyledim, Audrey Meek beni tahrik ediyor. *Keşke* onu kaçırsaydım. Sence Audrey Meek buralarda olsaydı Cini'yle yatar mıydım?"

İşaret parmağımı Farley'e doğru uzattım. "Gazetelerde *yazmayan* şeyler biliyorsun."

Kocaman kafasını bir o yana bir bu yana salladı. Sonra dedi ki, "Bir tarayıcım var. Polis telsizlerini falan dinlemek için. Kahretsin, Audrey Meek'i ben kaçırmadım. O cesareti gösteremezdim. Yapamazdım. Ben sadece konuşurum, dostum."

Mahoney araya girdi. "Carly Hope'a tecavüz edecek cesaretin vardı," dedi.

Farley yine kendi içinde küçülüyor gibiydi. "Hayır, hayır. Sanki ben

mahkemede söyledi. Carly bir kız arkadaşı. Ona tecavüz etmedim. O kadar cesaretim yok. Audrey Meek'e hiçbir şey yapmadım. Ben hiç kimseyim. *Hiçbir şey değilim.*"

Rafe Farley uzun bir süre bize baktı. Gözleri kan çanağına dönmüştü; onunla ilgili her şey acınasıydı. İstemiyordum ama ona inanmaya başlamıştım. *Ben hiç kimseyim. Hiçbir şey değilim.* Bu Rafe Farley'di, tamam.

Bölüm 40

Sterling

Bay Potter

Sanat Yönetmeni

Sfenks

Kurt

Marvel

Takma isimler kulağa zararsız geliyordu ama arkalarındaki adamlar öyle değildi. Bir seans sırasında Potter gruba şaka olsun diye Canavarlar A.Ş. adını takmıştı ve bu doğru bir tanımlamaydı. Hepsi birer canavardı. Ucubelerdi; sapkınlar ve daha da kötüsüydüler.

Bir de Kurt vardı, o da bambaşka bir sınıftaydı.

Yabancıların erişemediği güvenli bir Web sitesinde buluştular. Tüm mesajlar şifreliydi ve bir çift anahtar gerektiriyordu: Anahtarlardan biri bilgiyi bozuyordu; ikinci anahtar ise bilgiyi kurtarmak için gerekiyordu. Daha da önemlisi, siteye girmek için el taraması gerekiyordu. Retina taraması ya da muhtemelen bir anal sonda kullanmayı düşünüyorlardı.

Tartışılan konu Çift ve onlar hakkında ne yapılması gerektiği idi. "Bu da ne demek oluyor - onlar hakkında ne yapmalı?" diye sordu Sanat Çok duygusal olabildiği için kendisine şaka yollu Bay Softee denilen Direktör, içlerinde bunu yapan tek kişiydi.

"Kulağa nasıl geliyorsa öyle," diye yanıtladı Sterling. "Ciddi bir güvenlik ihlali söz konusu. Şimdi konuda ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor. Özensizlik, aptallık ve belki de bundan daha kötüsü var. Görülmüşler. Bu hepimizi tehlikeye attı."

"Seçeneklerimiz neler?" Sanat Yönetmeni devam etti. "Neredeyse sormaya korkuyorum."

Sterling anında cevap verdi. "Son zamanlarda hiç gazete okudun mu? Televizyonunuz var mı? İki kişilik bir ekip Atlanta, Georgia'da bir alışveriş merkezinde bir kadını kaçırdı.

Fark edildiler. İki kişilik bir ekip Pennsylvania'da bir kadını kaçırdı ve görüldüler. Seçeneklerimiz? Kesinlikle hiçbir şey yapmamak ya da aşırı bir şey yapmak. Diğer ekipler için bir derse ihtiyaç var."

"Peki bu sorunla ilgili ne yapıyoruz?" diye sordu, genellikle ürkütücü derecede sessiz olan ama tahrik olduğunda çirkinleşebilen Marvel.

Sterling, "Bir kere, şu an için tüm teslimatları durdurdum," dedi.

"Kimse bana bundan bahsetmedi!" Sfenks patladı. "Bir teslimat bekliyorum. Hepinizin bildiği gibi, bunun için bir bedel ödedim. Neden daha önce?" Birkaç saniye boyunca kimse Sfenks'e bir şey söylemedi. Kimse ondan hoşlanmıyordu. Ayrıca, her biri sadistti. Sphinx'e ya da grupta zayıflık gösteren herhangi birine işkence etmekten zevk alıyorlardı.

"Teslimatımı bekliyorum!" Sfenks ısrar etti. "Bunu hak ediyorum. Sizi piçler! Hepinizin canı cehenneme." Sonra hattan çıktı. Öfkeyle. Tipik Sfenks. Gülünçtü aslında ama şu anda hiçbiri gülmüyordu.

Potter sonunda, "Sphinxter binayı terk etti," dedi.

Sonra Wolf sözü devraldı. "Sanırım bu gecelik bu kadar boş sohbet, bu kadar eğlence ve oyun yeter. Ben haberler konusunda endişeliyim. Çift ile beni tatmin edecek kararlı bir şekilde ilgilenmemiz gerekiyor. Benim önerim, başka bir ekibin onları ziyaret etmesi. Herhangi bir anlaşmazlık var mı?"

Hiç kimse yoktu, ki bu Kurt söz sahibi olduğunda alışılmadık bir durum değildi. Rus'tan korkuyordu.

"Yine de bazı iyi haberler var," dedi Potter sonra. "Bu yaygara ve ilgi ... heyecan verici, değil mi? İnsanın kanı kaynıyor. Çok eğlenceli, değil mi?"

"Sen delisin, Potter. Sen delisin."

"Buna bayılmıyor musun?"

İyi korunan sohbet odası yeterince korunmuyordu.

Kurt aniden şöyle dedi: "Tek kelime daha etme. Tek bir kelime bile! Sanırım başka biri bizimle birlikte. Bekle, bekle. Şimdi gittiler. Biri ine girdi ve şimdi gittiler. Buraya kim girmiş olabilir? Onları kim içeri aldı? Kim olursa olsun, onlar öldü."

Bölüm 41

LILI OLSEN on dört buçuk yaşındaydı, yirmi dördüne girmek üzereydi ve Kurt İni'ne girene kadar her şeyi duyduğuna inanıyordu.

İyi korunan ama yeterince korunmayan sohbet odasındaki hasta piçlerin hepsi yaşlı erkeklerdi ve iğrenç ve aşağılıktılar. Durmadan kadınların özel bölgeleri hakkında konuşmayı ve hareket eden herkesle ve her şeyle -her yaştan, her cinsiyetten, insan ya da hayvan- iğrenç seks yapmayı seviyorlardı. Erkekler iğrenç olmanın ötesindeydi; onda kusma isteği uyandırdılar. Ancak o zaman işler çok daha kötüye gitti ve Lili Kurt İni'ni hiç duymamış olmayı, yüksek korumalı sohbet odasına hiç girmemiş olmayı diledi. Katil olabilirlerdi!

Ve sonra lider Wolf, Lili'nin onlarla birlikte sitede olduğunu ve söyledikleri her şeyi dinlediğini keşfetti.

Artık Lili cinayetleri, adam kaçırmaları, hayal ettikleri ve muhtemelen yaptıkları her şeyi biliyordu. *Sadece duyduklarından herhangi birinin gerçek olup olmadığını bilmiyordu.*

Gerçek miydi? Yoksa hepsini uyduruyorlar mıydı? Belki de sadece iğrenç, sapık palavracılardı. Lili neredeyse gerçeği bilmek istemiyordu ve zaten kulak misafiri olduğu şeyler hakkında ne yapacağını bilmiyordu. Onların sitesine girmişti ve bu yasadışı bir şeydi. Polise giderse, kendini ihbar etmiş olacaktı. Yani bunu yapamazdı. Yapabilir miydi? Özellikle de sitedeki şeyler sadece fanteziyse.

Bu yüzden odasında oturdu ve düşünülemez olanı düşündü. Sonra tekrar düşündü. Kendini çok kötü hissediyordu, midesi bulanıyordu, çok üzgündü ama aynı zamanda korkuyordu da.

Wolf's Den'i hacklediğini biliyorlardı. Ama onu nasıl bulacaklarını da biliyorlar mıydı? Eğer onların yerinde olsaydı, nasıl bulacağını bilirdi. Yani çoktan onun evine doğru yola çıkmışlar mıydı?

Lili polise gitmesi gerektiğini biliyordu. Belki de FBI'a. Ama bunu yapacak gücü kendinde bulamadı. Donmuş bir şekilde oturdu. Sanki felç olmuş gibiydi.

Kapı zili çaldığında neredeyse fırlayacaktı. "Vay anasını,

Kutsal anne! Bunlar onlar!"

Lili derin bir nefes aldı, sonra koşarak ön kapıya gitti. Gözetleme deliğinden baktı. Kendi kalbinin gümbürtüsünü duyabiliyordu.

Domino's Pizza! Tanrım!

Her şeyi unutmuştu. Ön kapıda katiller değil, pizza teslimatı vardı ve Lili birden kendi kendine kıkırdamaya başladı. Ne de olsa ölmeyecekti.

Ön kapıyı açtı.

Bölüm 42

KURT SELDOM'A DAHA ÇOK KIZMIŞTI ve birilerinin bunu ödemesi gerekiyordu. Rus'un New York'a ve bu kendini beğenmiş ve abartılı metropol bölgesine karşı uzun süredir devam eden bir nefreti vardı. Burayı pis, hayal bile edilemeyecek kadar iğrenç, insanlarını kaba ve medeniyetsiz, hatta Moskova'dakinden bile kötü buluyordu. Ama bugün orada olmak zorundaydı; Çift orada yaşıyordu ve onlarla bir işi vardı. Kurt ayrıca tutkularından biri olan satranç oynamak istiyordu.

Long Island, Slava ve Zoya'nın genel adresiydi. Huntington ise özel bir adrestti.

Öğleden sonra üçü biraz geçe kasabaya vardı. Buraya bir kez daha geldiğini hatırladı - Rusya'dan New York'a geldikten iki yıl sonra. Kuzenlerinin burada bir evi vardı ve Amerika'ya yerleşmesine yardım etmişlerdi. Yerel halkın deyimiyle "Adada" dört cinayet işlemişti. En azından Huntington Kennedy Havaalanı'na yakındı. Mümkün olduğunca çabuk New York'tan ayrılacaktı.

Çift tipik bir banliyö çiftlik evinde yaşıyordu. Kurt ön kapıya ve Lukanov adında keçi sakallı bir boğa kapıyı açtı. Lukanov, Kaliforniya, Oregon ve Washington Eyaletlerinde başarıyla çalışan başka bir ekibin parçasıydı. Lukanov bir zamanlar KGB'de binbaşydı.

Kurt ön kapıdan içeri girdiğinde, "Nerede bu aptallar?" diye sordu.

Boğa Lukanov başparmağını arkasındaki yarı karanlık koridora doğru salladı ve Wolf koridorda ilerledi. Bugün sağ dizi ağrıyordu ve seksenli yıllarda rakip bir çetenin üyelerinin onu kırdığı bir zamanı hatırladı. Moskova'da bu tür bir şey uyarı olarak kabul edilirdi. Kurt'un kendisi uyarılardan pek hoşlanmazdı. Kendisini sakat bırakmaya çalışan üç adamı bulmuş ve vücutlarındaki tüm kemikleri teker teker kırmıştı. Rusya'da bu korkunç uygulamaya *zamochit* deniyordu, ama Kurt ve diğer gangsterler buna mushing de diyordu.

Küçük, özensiz tutulmuş bir yatak odasına girdi ve hemen Slava'yı gördü

ve Zoya, eski karısının kuzenleri. Çift Moskova'dan yaklaşık otuz mil uzakta büyümüşü. '98 yazına kadar orduda görev yapmışlar, sonra da Amerika'ya göç etmişlerdi. Sekiz aydan daha kısa bir süredir onun için çalışıyorlardı, bu yüzden onları yeni yeni tanıyordu.

"yaşıyorsun," dedi. "Çok paran olduğunu biliyorum.

Onunla ne yapıyorsun?"

Zoya, "Bizim evde ailemiz var," dedi. "Senin akrabaların da orada."

Kurt başını öne eğdi. "Çok dokunaklı. Bu kadar büyük bir altın kalbin olduğunu bilmiyordum Zoya." Boğaya gitmesini işaret etti ve, "Kapıyı kapat. Burada işim bitince çıkacağım. Biraz zaman alabilir."

Çift yerde birbirine bağlanmıştı. İkisinin de üzerinde iç çamaşırları vardı. Slava'nın üzerinde küçük ördek desenli bir şort vardı. Zoya ise siyah bir sutyen ve ona uygun bir bikini tangası giymişti.

Kurt sonunda gülümsedi. "Siz ikinizle ne yapacağım, ha?"

Slava yüksek sesle gülmeye başladı, gergin, tiz bir kıkırdamaydı bu. Öldürüleceklerini düşünmüştü ama bu sadece bir uyarı olacaktı. Bunu Kurt'un gözlerinde görebiliyordu.

"Peki ne oldu? Çabuk anlat bana. Oyunun kurallarını biliyordun," dedi.

"Belki de çok kolay olmaya başlamıştı. Biraz daha meydan okumak istedik. Bu bizim hatamız, Pasha. Dikkatsiz davrandık."

"Bana asla yalan söyleme," dedi Kurt. "Benim kaynaklarım var. Onlar her yerdeler!"

Sanki yüz yıldır bu iğrenç yatak odasında duruyormuş gibi görünen bir koltuğun koluna oturdu. Ağırlığını kaldırdıkça eski sandalyeden tozlar havalandı.

Zoya'ya, "Ondan hoşlanıyor musun?" diye sordu. "Karımın kuzeninden mi?"

"Onu seviyorum," dedi ve kahverengi gözleri yumuşadı. "Her zaman. On üç yaşımızdan beri. Onu sonsuza dek sevdim."

"Slava, Slava," dedi Kurt ve yerde yatan kaslı adama doğru yürüdü. Slava'ya sarılmak için eğildi. "Sen benim eski karımın kan bağı olan akrabasıydın. Ve sen bana ihanet ettin. Beni düşmanlarıma sattın, değil mi? Elbette sattın. Ne kadar aldın? Çok, umarım."

Sonra Slava'nın kafasını büyük bir turşu kavanozunu açar gibi çevirdi. Slava'nın boynu kırıldı, Kurt'un yıllar içinde sevmeye başladığı bir sestiydi bu. Kızıl Mafya'daki alametifarikası.

Zoya'nın gözleri normal boyutlarının yaklaşık iki katına çıktı. Ama Zoya hiç sesini çıkarmadı ve bu sayede Kurt, onun ve Slava'nın ne kadar zorlu müşteriler olduklarını, örgütün güvenliği için ne kadar tehlikeli olduklarını anladı. "Etkilendim Zoya," dedi. "Biraz konuşalım."

Onun o muhteşem gözlerinin içine baktı. "Dinle, ikimize gerçek votka getireceğim, Rus votkası. Sonra da senin savaş hikâyelerini dinlemek istiyorum," dedi. "Hayatında neler yaptığını duymak istiyorum Zoya. Şimdi beni meraklandırıyorsun. Hepsinden önemlisi, satranç oynamak istiyorum Zoya. Amerika'da kimse satranç oynamayı bilmez. Bir oyun, sonra sevgili Slava'nla cennete gidersin. Ama önce votka ve satranç ve tabii ki seni becereceğim!"

Bölüm 43

Zoya'nın kendisine büyük bir baskı altında söylediği sırlar yüzünden Kurt'un New York'ta bir kez daha durması gerekiyordu. *Talihsizlik*. Bu, Kennedy'den kalkan eve dönüş uçağına yetişemeyeceğı ve o geceki profesyonel hokey maçını kaçıracağı anlamına geliyordu. Pişmandı ama yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyordu. Slava ve Zoya'nın ihaneti onun hayatını tehlikeye atmış ve ayrıca kötü görünmesine neden olmuştu.

Saat on biri biraz geçe Brooklyn'in Brighton Beach bölgesindeki Passage adlı bir kulübe girdi. Passage sokaktan bir çöplük gibi görünüyordu ama içerisi çok güzeldi, çok süslüydü, neredeyse Moskova'daki en iyi yerler kadar güzeldi.

Eski günlerden tanıdığı insanları gördü: Gosha Chernov, Lev Denisov, Yura Fomin ve metresi. Sonra sevgilisi Yulya'yı gördü. Eski karısı uzun boylu, ince yapılı ve Florida Palm Beach'te satın aldığı iri göğüslüydü. Yulya doğru ışık altında hâlâ güzeldi, on beş yaşından beri dansçı olarak çalıştığı Moskova'dan bu yana pek değişmemişti.

Brighton Beach'in son kralı Mikhail Biryukov ile barda oturuyordu. Petersburg'u gösteren bir duvar resminin tam önündeydiler; Kurt'a göre bu duvar resmi son derece sinematikti ve tipik bir Hollywood görsel klişesiydi.

Yulya onun geldiğini gördü ve Biryukov'a vurdu. Yerel *pakhan* bakmak için döndü ve Kurt hızla üzerine kapandı. Siyah şahı masaya vurdu. "Şah mat!" diye kükredi, sonra da gülerek Yulya'ya sarıldı.

"Beni gördüğünüze sevinmediniz mi?" diye sordu onlara. "İncinmiş olmalıyım." Biryukov homurdandı. "Sen gizemli bir adamsın. Ben de senin California."

"Yine yanlış," dedi Kurt. "Bu arada, Slava ve Zoya'nın selamı var. Onları az önce Long Island'da gördüm. Bu gece buraya gelemediler."

Yulya omuz silkti - ne kadar havalı küçük bir kaltak. "Benim için hiçbir anlam ifade etmiyorlar," dedi. "Uzak kuzenler."

"Ben de öyle, Yulya. Artık onlarla sadece polis ilgileniyor."

Birdenbire Yulya'yı saçlarından yakaladı ve tek koluyla bar koltuğundan kaldırdı. "Onlara beni becermelerini söyledin, değil mi? Onlara çok para vermiş olmalısın!" diye bağırdı yüzüne. "O sendin. Ve o!"

Kurt göz kamaştırıcı bir hızla kolundan bir buz kıracağı çıkardı ve Biryukov'un sol gözüne sapladı. Gangster kör oldu ve bir anda öldü.

"Hayır. Lütfen." Yulya birkaç kelime çıkarabilmek için mücadele etti. "Bunu yapamazsın. Sen bile yapamazsın!"

Sonra Kurt gece kulübündeki herkese seslendi. "Hepiniz şahitsiniz, değil mi? *Ne oldu?* Kimse ona yardım etmiyor mu? Benden korkuyor musun? Güzel. -Olmalısın. Yulya benden intikam almaya çalıştı. O her zaman bir inek kadar aptaldı. Biryukov, o sadece aptal, açgözlü bir piçti. *Hırslı!* Brighton Beach'in vaftiz babası! Bu da ne demek oluyor? *Benim yerimde* olmak istedi!"

Kurt Yulya'yı havada daha da yükseğe kaldırdı. Uzun bacakları şiddetle tekmeledi ve kırmızı katırlarından biri uçarak yakındaki bir masanın altına girdi. Kimse ayakkabıyı yerden almadı. Kulüpteki tek bir kişi bile ona yardım etmek için kıpırdamadı. Ya da Mikhail Biryukov'un hâlâ hayatta olup olmadığına bakmak için. Pasajın önündeki deli adamın Kurt olduğu söylentisi çoktan yayılmıştı.

"*Biri* bana karşı gelirse, olacaklara şahitsiniz. Siz şahitsiniz! Yani bir uyarı aldınız. Rusya'da olduğu gibi. Şimdi Amerika'da da aynı."

Kurt sol elini Yulya'nın saçlarından çekip boğazına . Sertçe bükte ve Yulya'nın boynu kırıldı. "*Sizler şahitsiniz!*" diye Rusça bağırdı. "Eski karımı öldürdüm. Ve bu sıçan Biryukov'u. Yaptığımı gördünüz! Cehenneme kadar yolun var."

Ve sonra Kurt gece kulübünden tepinerek çıktı. Kimse onu durdurmak için bir şey yapmadı.

Ve New York polisi geldiğinde kimse onlarla konuşmadı.

Rusya'da olduğu gibi.

Şimdi Amerika'da da

aynı.

Bölüm 44

BENJAMIN COFFEY, üç, belki de dört gün önce getirildiği ahırın altındaki karanlık bir kök mahzeninde tutuluyordu. Benjamin tam olarak hatırlayamıyordu, günleri takip edemiyordu.

Providence Koleji öğrencisi, mahzendeki hücre hapsinde inanılmaz bir keşif yapana kadar neredeyse aklını yitirmek üzereydi. Tanrı'yı bulmuştu, ya da belki *Tanrı onu bulmuştu*.

Benjamin'in hissettiği ilk ve en şaşırtıcı şey Tanrı'nın varlığıydı. Tanrı onu kabul etmişti ve belki de onun da Tanrı'yı kabul etme zamanı gelmişti. Tanrı'nın kendisini anladığını öğrendi. Ama Tanrı hakkındaki ilk şeyi neden anlayamamıştı? Anaokulundan Providence'taki son sınıfına kadar Katolik okullarına gitmiş, felsefe ve sanat tarihi okumuş olan Benjamin için bu hiç de mantıklı değildi. Benjamin, ahırın altındaki "hapishane hücresinin" karanlığında başka bir sonuca varmıştı. Her zaman temelde iyi bir insan olduğunu düşünmüştü, ama artık öyle olmadığını biliyordu; ve ikiyüzlü kilisesinin düşünmesini istediği gibi bunun cinselliğiyle hiçbir ilgisi yoktu. Ona göre kötü bir insan, alışkanlık olarak başkalarına zarar veren biriydi. Benjamin, anne babasına ve kardeşlerine, sınıf arkadaşlarına, sevgililerine, hatta sözde en iyi arkadaşlarına karşı davranışlarıyla bundan suçluydu. Kötü niyetliydi, her zaman üstünlük taslıyordu ve sürekli olarak gereksiz yere acı çektiriyordu. Kendini bildi bileli böyle davranıyordu. Acımasızdı, züppeydi, sertti, sadistti, tam bir pislikti. Kötü davranışlarını her zaman haklı çıkarırdı, çünkü diğer insanlar ona çok fazla acı çektirmişti. İşler bu yüzden mi hale gelmişti? Belki de öyleydi.

Ama Benjamin için asıl şaşırtıcı, eğer sağ çıkarsa muhtemelen hiç *değişmeyeceğini* fark etmesiydi. Aslında, bu deneyimi hayatının geri kalanında sefil bir piç olmaya devam etmek için bir bahane olarak kullanacağına inanıyordu. Hayat. Soğuk, Soğuk, Ben Yani Soğuk, o düşündüm. Ama Tanrı seviyor koşulsuz olarak. Bu da asla değişmez. Sonra Benjamin onun inanılmaz derecede kafasının karışık olduğunu ve ağladığını fark etti ve uzun süredir, en azından bir

gün. Titriyordu, kendi kendine saçma sapan şeyler geveliyordu ve hiçbir şey hakkında gerçekten ne düşündüğünü bilmiyordu. Artık bilmiyordu.

Zihni bir ileri bir geri gidip duruyordu. İyi arkadaşları, *harika* dostları vardı ve iyi bir evlat olmuştu; peki neden tüm bu korkunç düşünceler kafasının içinde mekik dokuyordu? Cehennemde olduğu için mi? miydi? , New England'da bir yerde, muhtemelen New Hampshire ya da Vermont'ta, çürüyen bir ahırın altındaki kötü kokulu, klostrofobik bir kök mahzeniydi. Bu doğru muydu?

Belki de tövbe gerekiyordu ve tövbe edene kadar serbest bırakılamazdı? Ya da belki de sonsuza dek böyle olacaktı.

Rhode Island, Great Barrington'daki Katolik ilkokulundan bir şey hatırladı. Bir kilise rahibi Benjamin'in altıncı sınıfına cehennemdeki sonsuzluğu anlatmaya çalışmıştı. "Diğer tarafında bir dağ olan bir nehir hayal edin," demişti rahip. "Şimdi her bin yılda bir en küçük serçenin gagasında taşıyabildiği kadarını dağdan nehrin karşısına taşıdığını hayal edin. O minik serçe dağın tamamını nehrin bu tarafına taşıdığına, çocuklar, bu sonsuzluğun *başlangıcı* olacaktır." Ama Benjamin rahibin küçük masalına gerçekten inanmıyordu, değil mi? Sonsuza dek ateş ve kükürt mü? Yakında biri onu bulacaktı. Biri ona yol gösterecekti.

Ne yazık ki buna o da tam olarak inanmıyordu. Biri onu burada nasıl bulabilirdi? Bulamazlardı. Tanrım, polis Washington keskin nişancısını bulma konusunda şanslıydı ve Malvo ile Muhammad pek zeki değillerdi. Bay Potter öyleydi.

Bir an önce ağlamayı kesmeliydi, çünkü Potter ona çoktan kızmıştı. Durmazsa onu öldürmekle tehdit etmişti ve *Tanrım, işte bu yüzden şimdi bu kadar çok ağlıyordu*. Ölmek istemiyordu, henüz yirmi bir yaşındayken ve önünde koca bir hayat varken ölmek istemiyordu.

Bir saat sonra mı? İki saat mi? Üç saat mi? Yukarıda bir gürültü duydu ve tekrar ağlamaya başladı. Benjamin artık hıçkırıklarını durduramıyor, tir titriyordu. O da burnunu çekiyordu. Anaokulundan beri burnunu çeker ve burnunu çekerdi. *Sızlanmayı kes, Benjamin. Kes şunu! Kes şunu!* Ama duramadı.

Sonra tuzak kapısı açıldı! Biri aşağı iniyordu.

Ağlamayı kes, ağlamayı kes, kes şunu! Hemen kes şunu! Potter seni öldürecek.

Sonra Benjamin'in hiç beklemediği inanılmaz bir şey oldu.

Derin bir ses duydu - Potter'ın değil.

"Benjamin Coffey? Benjamin mi? FBI'dan arıyorum. Bay Coffey, aşağıda mısınız? Burası FBI."

Şimdi daha çok titriyordu ve o kadar çok hıçkırıyordu ki

tıkacın arkasında boğuldu. Ağzı tıkalı olduğu için seslenemiyor, FBI'ın bir şekilde burada olduğunu bilmesini sağlayamıyordu.

FBI beni buldu! Bu bir mucize. Onlara işaret vermeliyim. Ama nasıl? Sakın gitme! Ben aşağıdayım! Tam buradayım!

Bir el feneri yüzünü aydınlattı.

Işığın arkasında bir insan görebiliyordu. Bir siluet. Sonra gölgelerin arasından tam bir yüz çıktı.

Bay Potter kapaktan ona kaşlarını çatarak bakıyordu. Sonra dilini dışarı çıkardı. "Sana ne olacağını söylemiştim. Sana söylemedim mi Benjamin? Bunu kendine sen yaptın. Ve sen çok *güzelsin*. Tanrım, diğer her yönden mükemmelsin."

İşkencecisi merdivenlerden indi. Potter'ın elinde hırpalanmış bir balyoz gördü. Ağır bir çiftlik aleti. Benjamin'i korku dalgaları sardı. "Göründüğümünden çok daha güçlüyüm," dedi Potter. "Ve sen çok kötü bir çocuk oldun."

Bölüm 45

BAY. POTTER'IN GERÇEK ADI Homer O. Taylor'dı ve Dartmouth'ta İngilizce bölümünde yardımcı doçentti. Zekiydi elbette ama yine de bir asistandı, bir hiçti. Ofisi, Liberal Sanatlar binasının kuzeybatı köşesindeki kulede küçük ama rahat bir yerdi. Buraya "garret" diyordu, bir hiç kimsenin yalnızlık içinde çalışacağı yer.

Öğleden sonrasının çoğunu kapısı kilitli halde yukarıda geçirmişti ve kıpır kıpırdı. Aynı zamanda ölen güzel oğlunun, son trajik aşkının -üçüncüsünün- yasını tutuyordu!

Homer Taylor'ın bir yanı Webster'daki çiftlikte Benjamin'in yanında olmak için aceleyle ahıra dönmek, cesede birkaç saat daha göz kulak olmak istiyordu. Toyota 4Runner'ı dışarıda park halindeydi ve zorlarsa bir saat içinde orada olabilirdi. *Benjamin, sevgili oğlum*, neden iyi olamadın? Sevecek o kadar çok şey varken neden içimdeki kötülüğü ortaya çıkardın?

Benjamin çok güzel biriydi ve Taylor'ın şu anda hissettiği kayıp korkunçtu. Sadece fiziksel ve duygusal kayıp değil, büyük bir maddi kayıp da söz konusuydu. Beş yıl önce ona iki milyon doların biraz üzerinde bir miras kalmıştı. Çok hızlı gidiyordu. Hem de çok hızlı. Bu şekilde oynamayı göze alamazdı ama şimdi nasıl durabilirdi ki?

Şimdiden başka bir çocuk istiyordu. Sevmeye ihtiyacı vardı. Ve birini sevmeye. Başka bir Benjamin, ama zavallı çocuk gibi duygusal bir enkaz değil.

Bu yüzden saat dörtte bir saat sürecektir eziyetli bir dersten kaçınmak için bütün gün ofisinde kaldı. Biri kapıyı çalarsa diye dönem ödevlerini işaretliyormuş gibi yaptı ama tek bir sayfaya bile bakmadı.

Onun yerine takıntı yaptı.

Sonunda saat yedi civarında Sterling'le temasa geçti. "Başka bir alım yapmak istiyorum," dedi.

Bölüm 46

Bir gece SAMPSON VE BILLIE'Yİ ZİYARET ETTİM ve onlarla harika vakit geçirdim, bebekler hakkında konuştum ve büyük, kötü John Sampson'ı olabildiğince korkuttum. Jamilla ile günde en az bir kez konuşmaya çalıştım. Ama Beyaz Kız ısınmaya başlamıştı ve bunun ne biliyordum. Muhtemelen davanın içinde kaybolmak üzereydim.

Slava Vasilev ve Zoya Petrov adlı evli bir çift Long Island'da kiraladıkları evde öldürülmüş olarak bulunmuştu. Karı kocanın dört yıl önce Amerika Birleşik Devletleri'ne geldiklerini öğrenmiştik. Rus ve diğer Doğu Avrupalı kadınları fuhuş amacıyla ve ayrıca varlıklı çiftlere satılacak çocukları doğurmaları için buraya getirdiklerinden şüpheleniliyordu.

New York ofisimizden ajanlar Long Island'daki cinayet mahallinin her yerindeydi. İki kurbanın fotoğrafları Connolly'nin kaçırılışını gören lise öğrencilerine ve Audrey Meek'in çocuklarına gösterilmişti. Çifti kaçırınlar olarak teşhis etmişlerdi. Cesetlerin neden orada bırakıldığını merak ettim. İbret olsun diye mi? Kimin için?

Monnie Donnelley ve ben, o günkü oryantasyon derslerine katılmadan önce düzenli olarak saat yedide buluşuyorduk. Long Island cinayetlerini analiz ediyorduk. Monnie, karı koca ve Kızıl Mafya olarak adlandırılan ABD'de çalışan diğer Rus suçlular hakkında bulabildiği her şeyi bir araya getirdi. Hoover Binası'ndaki Organize Suçlar Bölümü'ne ve ayrıca Büro'nun New York ofisinde Kızıl Mafya ekibine bağlanmıştı.

Pazartesi yediyi on geçte küpüne girerken, "Başkentten 'her şey' simit getirdim," dedim. "Şehrin en iyisi. En azından Zagat'a göre. Çok heyecanlı görünüyorsun."

Monnie bilgisayar ekranından başını kaldırmadan, "Geç kaldın," dedi. Bilgisayar korsanlarının tercih ettiği alaycı, soğukkanlı konuşma tarzında ustalaşmıştı. "Bu simitler buna değer," dedim. "Güven bana."

"Kimseye güvenmiyorum," diye cevap verdi Monnie.

Sonunda bana baktı ve gülümsedi. Güzel gülümseme, beklediğime değdi. "Şaka yaptığımı biliyorsun, değil mi? Bu sadece sert kız rolü, Alex. Simitleri ver."

Güldüm. "Polis mizahına alışkınım."

"Oh, onur duydum," diye mırıldandı, tekrar parlayan bilgisayar ekranına bakarken yine deadpan. "Benim bir polis olduğumu düşünüyor, sadece bir masa başı çalışanı değil. Biliyorsun, beni *parmak izinden* başlattılar. En dipten."

Monnie'yi severdim ama desteğe çok ihtiyacı olduğunu hissediyordum. Yaklaşık iki yıldır boşanmış olduğunu biliyordum. Lisans eğitimi için Maryland'de kriminoloji okumuştı ama aynı zamanda ilginç bir tutkusu olan stüdyo sanatlarının da peşinden gitmişti. Monnie hala çizim ve resim dersleri alıyordu ve elbette küpünde kolaj çalışmaları da vardı.

Esnedi. "Özür dilerim. Dün gece çocuklarla *Alias*'ı izledim. Bu sabah onları kaldırması gerektiğinde bu büyükannemin sorunu ."

Monnie'nin ev hayatı da bir başka ortak noktamızdı. Tek ebeveyndi, iki küçük çocuğu ve bir blok yaşayan şefkatli bir büyükannesi vardı. Büyükanne eski kocasının annesiydi ve bu da evliliğin hikâyesini anlatıyordu. Jack Donnelley, Monnie ile tanıştıkları Maryland'de basketbol oynamıştı. Üniversitedeyken çok içerdi ve mezun olduktan sonra daha da kötüleşti. Monnie, lisedeyken her şey olduğunu ve Maryland Terrapins'de sadece bir gard olduğunu bir daha asla unutmadığını söylüyordu. Monnie 1.80 boyundaydı ve Maryland'de hiçbir şekilde top oynamadığını söyleyerek şaka yapıyordu. Bana lisedeki lakabının Spaz olduğunu söylemişti.

"Kadınların Tokyo'dan Riyad'a kadar alınıp satıldığını okuyorum," dedi. "Kalbimi kırıyor ve beni kızdırıyor. Alex, tarihteki en kötü kölelikten bahsediyoruz. Siz erkeklerin nesi var?"

Ona baktım. "Ben kadın alıp satmam, Monnie. Arkadaşlarımdan hiçbiri de öyle."

"Özür dilerim. Fare Jack ve tanıdığım diğer birkaç koca yüzünden biraz fazla yük taşıyorum." Bilgisayarının ekranına baktı. "İşte bugün için seçme bir alıntı. Tayland başbakanı, ülkesinden fuhuş için satılan binlerce kadın hakkında ne demiş biliyor musunuz? '*Taylandlı kızlar çok güzel.*' Ve işte on yaşındaki kızların satılmasıyla ilgili başbakan: '*Hadi ama, siz de genç kızlardan hoşlanmıyor musunuz?*' Yemin ederim, bunu o söyledi."

Monnie'nin yanına oturdum ve bilgisayar ekranına baktım. "Yani şimdi birisi banliyödeki beyaz kadınlar için kârlı bir pazar açtı. Kim açmış? Ve nerede çalışıyorlar? Avrupa'da mı? Asya'da mı? Amerika?"

"Öldürülen çift bizim için bir kırılma noktası olabilir. *Ruslar*. Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"New York dışında faaliyet gösteren bir çete olabilir. Brighton Sahili. Ya da belki de merkezleri Avrupa'dadır? Rus mafyası bugünlerde hemen hemen her yere yerleşmiş durumda. Artık 'Ruslar Geliyor' değil. Buradalar."

Monnie bilgi vermeye başladı. "Solntsevo çetesi şu anda dünyanın en büyük suç örgütü. Bunu biliyor muydunuz? Burada da büyükler. Her iki kıyıda da. Kızıl Mafya ülkelerinde çökmüş durumda. Rusya'dan yüz milyara yakın para kaçırdılar ve çoğu buraya geldi. Los Angeles, San Francisco, Chicago, New York, D.C., Miami'de çalışan büyük görev güçlerimiz var. Kızıllar Karayipler'de ve Kıbrıs'ta banka *satın aldılar*. İster inanın ister inanmayın, İsrail'de fuhuş, kumar ve kara para aklamayı ele geçirdiler. İsrail'de!"

Sonunda birkaç kelime edebildim. "Dün gece birkaç saatimi Anti-Slavery International'ın dosyalarını okuyarak geçirdim. Kızıl Mafya da orada geçiyor."

"Sana bir şey daha söyleyeceğim." Bana baktı. "Newport'ta kaçırılan çocuk. Farklı bir model olduğunu *biliyorum*, anlıyorum ama onun da bu işin bir parçası olduğuna inanıyorum. Sen ne düşünüyorsun?"

Başımı salladım. Ben de öyle. Ayrıca Monnie'nin ofisten nadiren çıkan biri için harika bir sokak zekasına sahip olduğunu düşündüm. Şimdiye kadar Büro'da tanıştığım en iyi insandı ve burada onun küçük küpünde Beyaz Kız'ı çözmeye çalışıyorduk.

Bölüm 47

Johns Hopkins'teki günlerimden beri öğrenci olmayı HİÇ BİR ZAMAN BIRAKMAMIŞTIM ve bu bana Washington PD'de iyi hizmet etmiş, hatta bana belli bir gizem kazandırmıştı. Şimdiye kadar öyle olmasa da Büro'da da aynı olacağını . Kendime sade bir kahve hazırladım ve Rus mafyası hakkında araştırma başladım. Onlar hakkında her şeyi bilmem gerekiyordu ve Monnie Donnelley de gönüllü bir suç ortağıydı.

Yol boyunca notlar aldım, ancak genellikle yeterince önemli olan şeylerin çoğunu hatırlıyorum ve gerek duymuyorum. FBI dosyalarına göre Rus mafyası artık Amerika'da La Cosa Nostra'dan daha çeşitli ve güçlüydü. İtalyan mafyasının aksine, Ruslar birbirleriyle işbirliği yapan ama birbirlerine bağımlı olmayan gevşek ağlar halinde En azından şu ana kadar. Bunun en büyük faydalarından biri de gevşek örgütlenme tarzının hükümetin RICO kovuşturmalarını engellemesiydi. Hiçbir komplo kanıtlanamıyordu. İki farklı tipte Rus gangster vardı. "Mafya babaları" gasp, fuhuş ve haraç işleriyle uğraşırlardı ve bu suç gruplarına Solntsevo adı verilirdi. İkinci tip Rus mafyası ise daha sofistike bir düzeyde faaliyet gösteriyor, genellikle menkul kıymet dolandırıcılığı ve kara para aklama işleriyle uğraşıyordu. Bunlar Izmailovo olarak adlandırılan neokapitalist suçlulardı.

Şimdilik ilk grup olan serserilere odaklanmaya karar verdim, Özellikle de fuhuşla uğraşan tugaylar. Büro'nun OC Bölümü raporuna göre, fahişe işi "büyükler ligi beyzbolu gibi" işliyordu. Bir grup fahişe, bir şehirdeki sahibinden başka bir şehirdesine "takas" edilebiliyordu. Bir dipnot olarak, Rusya'da yedinci sınıfa giden kızlar arasında yapılan bir ankette, kızların seçecekleri ilk beş meslek arasında fahişelik de yer alıyordu. Rus suç zihniyetini temsil etmek üzere dosyaya birkaç tarihi anekdot : *zeki ve acımasız*. Bir rivayete göre Korkunç İvan, Aziz Basil Katedrali'ni Avrupa'nın büyük kiliselerine rakip olması, hatta onları geçmesi için yaptırmıştı. Memnun olmuştu

ve mimarı Kremlin'e davet etti. Sanatçı geldiğinde, planları yakıldı ve gözleri oyuldu, böylece başka hiç kimse için daha iyi bir katedral yaratamayacağı garanti altına alındı.

Raporda çok daha güncel örnekler vardı ama Kızıl Mafya böyle çalışıyordu. Eğer Beyaz Kız'ın arkasında Ruslar varsa karşı karşıya olduğumuz şey buydu.

Bölüm 48

İNANILMAZ BİR ŞEY OLMAK ÜZEREYDİ.

Doğu Pennsylvania'da muhteşem bir öğleden sonraydı. Sanat Yönetmeni kendini gökyüzünün göz kamaştırıcı maviliğinde kaybolmuş buldu ve ön camında kayan beyaz bulutların yansımaları büyüleyiciydi. *Şimdi doğru şeyi mi yapıyorum?* Yolculuk sırasında kendi kendine birkaç kez sormuştu. Öyle olduğunu düşünüyordu.

Mercedes G-Class SUV aracındaki bağlı yolcuya "Kabul etmelisin ki çok güzel," dedi.

"Öyle," dedi Audrey Meek. Bir daha asla açık havayı göremeyeceğine, taze çimen ve çiçek kokusu alamayacağına inandığını düşünüyordu. Peki bu deli adam onu elleri bağlı nereye götürüyordu? Kulübesinden uzaklaşıyorlardı. Nereye gidiyorlardı? Bu ne anlama geliyordu?

Dehşete kapılmıştı ama bunu belli etmemeye çalışıyordu. *Küçük bir konuşma*, dedi kendi kendine.

Onu konuşturmaya devam et.

"Bu G-Serisi'ni beğendin mi?" diye sordu ve bunun delice bir soru olduğunu hemen anladı, sadece delice.

Sıkı gülümsemesi, ama özellikle de gözleri, onun da böyle düşündüğünü gösteriyordu. Yine de kibarca cevap verdi. "Aslında ben de öyle düşünüyorum. İlk başta bunun zengin insanların inanılmaz derecede aptal olduğunu son kanıtı olduğunu düşünmüştüm. Yani, bir el arabasının üzerine Mercedes logosu koyup sonra da üç katını ödemek gibi bir şey. Ama aracın tuhaflığını, tasarımın sert hatlarını, kilitlenebilir diferansiyeller gibi gizmosları seviyorum. Tabii şimdi bundan kurtulmam gerekecek, değil mi?" Tanrım, nedenini sormaya korkuyordu ama belki de zaten biliyordu. Adamın kullandığı arabayı görmüştü. Belki başka biri de görmüştü. Ama aynı zamanda onun yüz, bu yüzden gerçekten mantıklı değildi. Yoksa öyle ?

Audrey aniden hiç konuşmadığını fark etti. Çok kuru olan ağzından hiçbir kelime çıkmıyordu. Onunla arkadaş olmak istediğini söyleyen ama ona yarım düzine kez tecavüz etmiş olan bu kendini iyi biri olarak tanıtan adam çok yakında onu öldürecekti. Sonra ne olacak? Onu buraya gömecekti.

Güzel bir ormanda mı? Cesedini üzerine ağır bir yük bağlayarak muhteşem bir göle atmak mı?

Audrey'nin gözlerinde yaşlar oluştu ve beyni devrelerde kısa devre varmış gibi uğuldadı. Ölmek istemiyordu. Şimdi değil, bu şekilde değil. Çocuklarını, kocasını, Georges'u ve hatta şirketini bile seviyordu. Hayatını düzene sokmak çok uzun zamanını, çok fazla fedakârlık ve sıkı çalışmasını almıştı. Ve şimdi bunun olması gerekiyordu, bu şanssızlık, bu inanılmaz kötü şans.

Sanat Yönetmeni keskin bir dönüşle dar bir toprak yola saptı, sonra hızla aşağı indi. Nereye gidiyordu? Neden bu kadar hızlıydı? Yolun sonunda ne vardı?

Ama görünüşe göre sonuna kadar gitmiyorlardı. Fren yapıyordu. "Tanrım, hayır!" Audrey çığlık attı. "Hayır! Lütfen! Yapma!"

Arabayı durdurdu ama motorun çalışmasına izin verdi.

"Lütfen," diye yalvardı. "Oh, lütfen ... bunu yapma. Lütfen, lütfen, lütfen. Beni öldürmek zorunda değilsin."

Sanat Yönetmeni sadece gülümsedi. "Bize bir sarıl, Audrey. Sonra da fikrimi değiştirmeden önce arabadan in. Özgürsün. Sana zarar vermeyeceğim. Görüyorsun, seni çok seviyorum."

Bölüm 49

Beyaz Kız'da bir kırılma oldu. Kadınlardan biri bulunmuştu. Canlı.

Quantico'da acil durumlar için tutulan iki Bell helikopterinden biriyle acilen Montgomery County, Pennsylvania'ya götürüldüm. Birkaç kıdemli ajan bana daha önce hiç helikoptere binmediklerini söylemişti. Bu onlara pek iyi gelmemişti. Şimdi burada oryantasyon dönemimin müdavimi oluyordum. Müdürün hızlı yolundan gitmenin faydaları vardı.

Şık siyah Bell, Norristown, Pennsylvania'da küçük bir alana indi. Uçuş sırasında kendimi yakın zamandaki bir oryantasyon sınıfını düşünürken buldum. Herkes bir DOA'nın nasıl koktuğunu bilsin diye tırnak kupürlerini yakmıştık. Zaten biliyordum ve bunu tekrar deneyimlemekten hoşlanmadım. Pennsylvania'ya yapacağımız bu yolculukta hiç DOA olmayacağını düşünüyordum. Ne yazık ki yanlış olduğum ortaya çıktı.

Philadelphia'daki saha ofisinden ajanlar helikopteri karşılamak ve Audrey Meek'in sorgulanmak üzere getirildiği yere kadar bana eşlik etmek için oradaydılar. Şimdiye kadar basına herhangi bir açıklama yapılmamıştı, ancak kocasına haber verilmişti ve Norristown'a doğru yola çıkmıştı.

"Şu anda nerede olduğumuzdan tam olarak emin değilim," dedim yerel bir eyalet polisi kıışlasına doğru giderken. "Burası Bayan Meek'in kaçırıldığı yerden ne kadar uzakta?"

"Beş mil uzaktayız," dedi Philly'deki ajanlardan biri. "Arabayla yaklaşık on dakika sürer."

"Bu bölgenin yakınlarında mı esir tutuldu?" Ben sordum. "Henüz biliyor muyuz? Tam olarak ne biliyoruz?"

"Eyalet polisine kaçırılan kişinin onu bu sabah erkenden buraya getirdiğini söyledi. Yol tarifinden emin değil ama bir saatten fazla yol gittiklerini düşünüyor. Kol saati elinden alınmış."

Başımı salladım. "Yolculuk sırasında gözleri bağlı mıydı? Öyle olduğunu varsayıyorum." "Hayır. Bu garip, değil mi? Onu kaçıranı birkaç kez görmüş. Ayrıca onun

araç. Öyle ya da umurunda değilmış gibi görünüyordu."

Bu benim için gerçek bir sürpriz oldu. Takip etmedi ve ben de bunu söyledim.

"Yıldızları şaşırtmak," dedi ajan. "Bu davanın şu ana kadarki konusu da bu değil mi?"

Eyalet polisinin kışlası, otoyoldan geriye doğru sıkışmış kırmızı tuğlalı bir binadaydı. Dışarıda herhangi bir hareketlilik yoktu ve bunu iyiye işaret olarak kabul ettim. En azından basını orada yenmiştim. Şimdiye kadar kimse hikâyeyi sızdırmamıştı.

Audrey Meek'le buluşmak için aceleyle kışlaya girdim. Her şeye rağmen nasıl hayatta kaldığını için sabırsızlanıyordum, bunu başaran ilk kadındı.

Bölüm 50

İLK İZLENİMİM Audrey Meek'in hiç de kendisi gibi görünmediği idi, hiçbir tanıtımında olduğu gibi değil. En azından şimdi, yaşadığı korkunç çileden sonra. Bayan Meek daha zayıftı, özellikle de yüzü. Gözleri koyu maviydi ama yuvaları gibiydi. Her iki yanağında da biraz renk vardı.

"Ben FBI ajanı Alex Cross. Sizi güvende görmek güzel," dedim sakın bir sesle. Şu anda onunla röportaj yapmak istemiyordum ama yapılması gerekiyordu.

Audrey Meek başını salladı ve gözleri benimkilerle buluştu. Ne kadar şanslı olduğunu bildiğini hissediyordum.

"Yanaklarında biraz renk var. Bugün mü aldın?" Ona sordum. "Sen ormandayken mi?"

"Kesin olarak bilmiyorum ama sanmıyorum. Beni esir tuttuğu her gün dışarıda yürüyüşe çıkardı. Koşullar düşünüldüğünde, genellikle düşünceli biriydi. Yemeklerimi o yapardı, çoğunlukla da iyi yemekler. Bana bir zamanlar Richmond'da aşçı olduğunu söylemişti. Neredeyse her gün uzun uzun konuşurduk, gerçekten uzun konuşurduk. Her şey çok garipti. Ortalarda bir gün eve hiç gelmedi. Beni orada ölüme terk ettiği için çok korkmuştum. Ama bunu yapacağına gerçekten inanmıyordum."

Sözünü kesmedim. Audrey Meek'in hikayesini benden herhangi bir baskı veya yönlendirme olmadan anlatmasına izin vermek istedim. Serbest bırakılmış olması benim için şaşırtıcıydı. Bu tür davalarda bu çok sık olmazdı.

"Georges? Çocuklarım mı?" diye sordu. "Henüz gelmediler mi? Buradalarsa onları görmeme izin verir misin?"

"Yoldalar," dedim. "Varır varmaz onları içeri alacağız. Her şey henüz zihninizde tazeyken birkaç soru sormak istiyorum. Bunun için üzgünüm. Başka kayıp insanlar da olabilir Bayan Meek. Olduğunu düşünüyoruz."

"Oh, Tanrım," diye fısıldadı. "O zaman yardım etmeye çalışayım. Eğer yapabilirsem, yaparım. Sorularınızı sorun."

Cesur bir kadındı ve bana kaçırılma olayını anlattı, kendisini kaçıran kadın ve erkeğin eşkalini de verdi. Merhum Slava Vasilev ve Zoya Petrov'a uyuyordu. Daha sonra Audrey Meek beni, kendisine Sanat Yönetmeni diyen adam tarafından esir tutulduğu günlerin ritüeline götürdü.

"Bana hizmet etmekten hoşlandığını, bundan büyük zevk aldığını söyledi. Sanki itaatkâr olmaya alışmış gibiydi. Ama aynı zamanda arkadaşım olmak istediğini de hissediyordum. Bu çok garipti. Beni televizyonda görmüş ve şirketim Meek hakkında yazılar okumuştı. Stil anlayışıma ve kendimi fazla göstermememe hayran olduğunu söyledi. Beni kendisiyle seks yapmaya zorladı."

Audrey Meek kendini çok iyi tutuyordu. Onun gücü beni hayrete düşürdü ve acaba onu esir alan kişi de buna mı hayran kalmıştı diye düşündüm.

"Size su getireyim mi? Herhangi bir şey?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Yüzünü gördüm," dedi. "Polis için çizmeye bile çalıştım. Bence iyi bir benzerlik. Bu o."

Bu iş her an daha da garipleşiyordu. Sanat Yönetmeni neden onu görmesine izin verip sonra da serbest bırakmıştı? Başka hiçbir kaçırma vakasında böyle bir şeyle karşılaşmamıştım.

Audrey Meek içini çekti ve devam ederken ellerini gergin bir şekilde sıkıp açtı.

"Obsesif-kompulsif olduğunu itiraf etti. Temizlik, sanat, stil, başka bir insanı sevmek konusunda. Birkaç kez bana taptığını itiraf etti. Kendisi hakkında sık sık aşağılayıcı konuşurdu. Size evden bahsettim mi?" diye sordu. "Burada ya da beni bulan memurlara ne söylediğimden emin değilim."

"Henüz ev hakkında konuşmadınız," dedim.

"Ağır hizmet tipi selofan gibi bir malzemeye kaplıydı. Bana etkinlik sanatını hatırlattı. Christo gibi. İçinde düzinelerce resim vardı. Çok iyilerdi. Selofanla kaplı bir ev bulabilmelisiniz."

"Onu bulacağız," diye kabul ettim. "Şimdi arıyoruz."

Konuştuğumuz odanın kapısı aralıktı. Siperlikli şapkalı bir polis içeri baktı, sonra kapıyı ardına kadar açtı ve Audrey Meek'in kocası Georges ve iki çocuğu içeri daldı. Bu, kaçırılma vakalarında, özellikle de bir haftadan uzun süredir kayıp olan kişilerde inanılmaz derecede nadir görülen bir andı. Meek'in çocukları ilk başta korkmuş görünüyorlardı. Babaları onları nazikçe öne doğru itti ve neşe onları ele geçirdi. Yüzleri gülümseme ve gözyaşlarıyla doldu ve sonsuza dek sürecekmiş gibi görünen bir grup kucaklaşması yaşandı.

"Anneciğim, anneciğim, anneciğim!" diye ılık atan kız, annesine bir daha hiç bırakmayacakmış gibi sarıldı.

Gözlerim doldu ve sonra çalışma masasına gittim. Audrey Meek iki çizim yapmıştı. Onu esir alan adamın yüzüne baktım. Çok sıradan görünüyordu, sokakta karşılaşabileceğiniz herhangi biri gibi.

Sanat Yönetmeni.

Neden gitmesine izin verdin? Merak ettim.

Bölüm 51

Gece yarısı bir başka olası olay daha yaşandı. Polisin elinde Ottsville, Pennsylvania'da plastik bir maddeyle kaplı bir evle ilgili bilgi vardı. Ottsville yaklaşık otuz mil uzaktaydı ve gecenin bir yarısı birkaç arabayla oraya gittik. Uzun bir günün sonunda zor bir görevdi ama kimse çok fazla şikayet etmiyordu.

Eve vardığımızda gördüğüm manzara bana Washington'daki geçmiş hayatımı hatırlattı - orada da polisler beni beklerdi. Üç sedan ve bir çift siyah kamyonet, eve giden toprak bir virajın etrafındaki yoğun ağaçlıklı köy yolu boyunca park etmişti. Washington'dan yeni gelmiş olan Ned Mahoney ve ben yerel şerif Eddie Lyle ile buluştuk.

"Evin tüm ışıkları sönmüş," diye gözlemledi Mahoney, aslında yenilenmiş bir kütük kulübeye yaklaşıırken. Gözlerden uzak araziye tek giriş toprak yoldu. HRT ekipleri gitmek için onun emrini bekliyordu.

"Saat biri geçti," dedim. "Yine de bizi bekliyor olabilir. Sanırım orada Bu adamda umutsuz bir şeyler var."

"Nedenmiş o?" Mahoney bilmek istiyordu. "Duymam gerek."

"Gitmesine izin verdi. Yüzünü, evi ve arabayı da gördü. Onu burada bulacağımızı biliyor olmalıydı."

"Adamlarım ne yaptıklarını biliyorlar," diye araya girdi şerif, görmezden gelinmesinden rahatsız olmuş gibiydi. Onun ne düşündüğü pek umurumda değildi - bir keresinde Virginia'da yerel, deneyimsiz bir çaylak polisin havaya uçtuğunu görmüştüm. "*Ben* de ne yaptığımı biliyorum," diye ekledi şerif.

Mahoney ile konuşmayı bıraktım ve Lyle'a baktım. "Tam burada durun. Evin içinde bizi neyin beklediğini bilmiyoruz ama şunu biliyoruz ki, burayı bulacağımızı ve onun için geleceğimizi biliyordu. Şimdi, adamlarına geri çekilmelerini söyle. Önce FBI HRT giriyor! Sen bize destek oluyorsun. Bununla ilgili bir sorunuz var mı?"

Şerifin yüzü kızardı ve çenesini dışarı çıkardı. "Kesinlikle biliyorum,

ama hiçbir şey ifade etmiyor, değil mi?"

"Hayır, hiç önemli değil. Adamlarına geri çekilmelerini söyle. Sen de geri çekil. Ne kadar iyi olduğunuzu düşündüğünüz umurunda değil."

Sırıtan ve bunu saklamaya çalışmayan Mahoney ile tekrar ilerlemeye başladım. "Sen çok iyi bir biletsin, dostum," dedi. Birkaç keskin nişancı elli metreden daha az bir mesafeden kulübeyi izliyordu. Çatı katında bir çatı penceresi olan üçgen bir çatısı olduğunu görebiliyordum. İçeride her şey karanlıktı.

"Burası HRT Bir. Orada bir şeyler oluyor mu Kilvert?" Mahoney mikrofonundan keskin nişancılardan birine seslendi.

"Görebildiğim kadarıyla yok efendim. UNSUB hakkında ne düşünüyorsun?" Mahoney bana baktı.

Gözlerim yavaşça kulübenin içinde, ön ve yan bahçelerde gezindi. Her şey düzgün, bakımlı ve iyi durumda görünüyordu. Elektrik hatları çatıya kadar uzanıyordu.

"Buraya gelmemizi *istedi*, Ned. Bu iyi bir şey olamaz."

"Bubi tuzağı mı?" diye sordu. "Bu şekilde ilerlemeyi planlıyoruz."

Başımı salladım. "Ben olsam böyle yapardım. Eğer yanılıyorsak bu yerlilere biraz heyecan verir."

Mahoney, "Yerel hödüklerin canı cehenneme," dedi.

"Buna katılıyorum. Artık buralı değilim."

Mahoney mikrofonuna "Otel ve Charlie ekipleri, burası HRT Bir," dedi. "Burası Kontrol. Hazır olun. Beş, dört, üç, iki, bir, başla!"

Yedişer kişilik iki HRT ekibi, siper alma ve gizlenme için son pozisyon olan "sarı aşama hattından" yukarı çıktı. Eve giden yolda "yeşil aşama hattını" geçtiler. Bundan sonra geri dönüş yoktu.

HRT'nin bu tür eylemler için sloganı "hız, sürpriz ve eylem şiddeti" idi. Bu konuda çok iyiydiler, Washington Polisi'nin sunduğu her şeyden daha iyiydiler. Birkaç saniye içinde Otel ve Charlie ekipleri Audrey Meek'in bir haftadan uzun bir süredir esir tutulduğu kulübenin içindeydi. Sonra Mahoney ve ben arka kapıdan mutfığa daldık. Ocağı, buzdolabını, dolapları, masayı gördüm.

Sanat yönetmeni yok.

Herhangi direniş yok.

Henüz yok.

Mahoney ve ben temkinli bir şekilde ilerledik. Oturma odasında odun sobası, bej ve kahverengi çizgili çağdaş tarzda bir kanep, birkaç kulüp sandalyesi vardı. Koyu yeşil bir örtüyle kaplanmış büyük bir sandık. Her şey zevkli ve düzenliydi.

Sanat yönetmeni yok.

Tuvaler her yerdeydi. Çoğu bitmişti. Kim yaptıysa

resimler yetenekliydi.

"Güvenli!" Duydum. Sonra bir bağırış. "*Buraya!*"

Mahoney ve ben uzun bir koridora doğru koştuk. Adamlarından ikisi çoktan ana yatak odası gibi görünen bir yere girmişlerdi. Elli ya da daha fazla sayıda boyalı tuval vardı.

Çıplak bir beden ahşap zemine yayılmış yatıyordu. Yüzündeki ifade groteskti, işkence görmüştü. Ölü adamın elleri kendi boğazına sıkıca sarılmıştı, sanki kendini boğuyormuş gibiydi.

Audrey Meek'in bizim için çizdiği adamdı. Ölmüştü ve ölümü korkunçtu. Büyük ihtimalle bir çeşit zehirle.

Kâğıtlar yatağın üzerine saçılmıştı. Yanlarında da bir dolmakalem. Eğildim ve birkaç nottan birini okumaya başladım:

Her kime-

Şimdiye kadar bildiğiniz gibi, Audrey Meek'i esir tutan bendim. Tek söyleyebileceğim bunun yapmak zorunda olduğum bir şey olduğu. Sanırım başka seçeneğim yoktu; bu konuda özgür iradem yoktu. Onu Philadelphia'daki sergilerimden birinde ilk gördüğüm andan beri seviyordum. O gece konuşmuştuk ama tabii ki beni hatırlamadı. Hiç kimse hatırlamaz. (En azından şimdiye kadar.) Bir saplantının arkasındaki mantık nedir? Hayatımın yedi yılı boyunca Audrey'i takıntı haline getirmiş olmama rağmen en ufak bir fikrim bile yok. İhtiyacım olan tüm paraya sahiptim ama yine de benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Ta ki gerçekten istediğim, ihtiyacım olan şeyi elde etme fırsatını yakalayana kadar. Bedeli ne olursa olsun buna nasıl karşı koyabilirdim? Çeyrek milyon dolar, Audrey'le birkaç günlüğüne bile olsa birlikte olmak için hiçbir şey gibi görünmüyordu. Sonra garip bir şey oldu. Belki de bir mucize. Birlikte zaman geçirdikten sonra Audrey'i bu şekilde tutamayacak kadar çok sevdiğimi anladım. Ona asla zarar vermedim. En azından kendi aklımda. Eğer seni incittiysem, Audrey, özür dilerim. Seni çok sevdim, bu kadar çok.

Okumayı bitirdikten sonra kafamın içinde bir cümle tekrarlanıp durdu: *Gerçekten istediğim, ihtiyacım olan şeyi alma fırsatını elde edene kadar olmaz.* Bu nasıl olmuştu? Dışarıda bu delilerin fantezilerini kim gerçekleştiriyordu?

Bunun arkasında kim vardı? Sanat Yönetmeni olmadığı kesin.

Üçüncü Bölüm

KURT İZLERİ

Bölüm 52

Ertesi gece saat ona kadar Washington'a dönmedim ve Jannie'yle, muhtemelen Küçük Alex ve kedi dışında evdeki herkesle başımın belada olduğunu biliyordum. Y'deki havuza gideceğimize söz vermiştim ve şimdi uyumak dışında bir yere gitmek için çok geçti.

Ben içeri girdiğimde büyükannem mutfakta çay içiyordu. Kafasını kaldırıp bakmadı bile. Dersi es geçtim ve Jannie'nin hâlâ uyanık olabileceği umuduyla üst kata çıktım.

Öyleydi. Benim en iyi küçük kızım yatağında oturmuş, aralarında *American Girl*'ün de bulunduğu birkaç dergiyle çevrelenmişti. En sevdiği ayısı Theo da kucagındaydı. Jannie bir yaşından küçük olduğu ve annesi hâlâ hayatta olduğu için Theo'yla birlikte uyurdu.

Odanın bir köşesinde kedi Rosie, Jannie'nin çamaşırlarından oluşan bir yığının üzerine kıvrılmıştı. Nana'nın Damon ve Jannie'ye verdiği görevlerden biri de kendi çamaşırlarını yıkamaya başlamalarıydı.

O sırada Maria hakkında bir şey düşündüm. Karım nazik ve cesurdu, Güneydoğu'da gizemli bir araba çarpması olayında vurulan ve asla çözemediğim özel bir kadındı. Dosyayı hiç kapatmamıştım. Belki bir şeyler ortaya çıkar diye. Olduğu biliniyordu. Yine de onu neredeyse her gün özlüyordum. Bazen küçük bir dua bile ediyordum. *Umarım beni affedersin, Maria. Elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Sadece bazen yeterince iyi görünmüyor; en azından benim için yeterince iyi. Seni çok seviyoruz.*

Jannie orada olduğumu, onu izlediğimi ve annesiyle konuştuğumu hissetmiş olmalıydı. "Sen olduğunu sandım," dedi.

"Nedenmiş o?" Ben sordum.

Omuz silkti. "Sadece yaptım. Altıncı hissim son zamanlarda oldukça iyi çalışıyor." "Beni mi bekliyordun?" Odasına girerken sordum. Odasında tek misafir odamızdı ama geçen yıl burayı Jannie'nin odasına dönüştürdük. "Sojourner Truth dönemi "nden kalma kilden hayvanat bahçesi için raflar yapmıştım: bir stegosaurus, bir balina, siyah bir sincap, bir dilenci, bir cadı

en sevdiği kitapların yanı sıra bir kazık.

"Beklemiyordum, hayır. Seni evde hiç beklemiyordum."

Yatağın kenarına oturdum. Üzerinde Magritte'in bir pipo resminin kopyası ve "*Bu bir değil*" yazısı vardı. "Bana biraz işkence yapacaksın, ha?" Dedim.

"Elbette. Söylemeye gerek yok. Bütün gün havuzda vakit geçirmeyi dört gözle bekledim."

"Yeterince adil." Elimi onun elinin üstüne koydum. "Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm, Jannie."

"Biliyorum. Aslında bunu söylemek zorunda . Üzgün olmana yok. Gerçekten gerek yok. Yaptığın şeyin önemli olduğunu anlıyorum. Anlıyorum. Damon bile anlıyor."

Kızımın ellerini ellerimde sıktım. Maria'ya o kadar çok benziyordu ki. "Teşekkür ederim, tatlım. Bu gece buna ihtiyacım vardı."

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Anlayabiliyorum."

Bölüm 53

KURT o gece bir iş gezisi için Washington, D.C.'deydi. Dupont Circle yakınlarındaki Connecticut Caddesi'nde bulunan Ruth's Chris Steak House'da geç bir akşam yemeği yedi.

Ona katılan Franco Grimaldi, New York'tan gelen otuz sekiz yaşında tıknaz bir İtalyan kapoydu. Tahoe'yu Vegas ve Atlantic City'ye rakip olacak bir kumar merkezine dönüştürme planından bahsettiler; ayrıca profesyonel hokeyden, son Vin Diesel filminden ve Kurt'un tek bir işten bir milyar dolar kazanma planından da söz . Sonra Kurt gitmesi gerektiğini söyledi. Washington'da başka bir toplantısı vardı. Zevkten ziyade iş.

"Başkanla görüşüyor musun?" Grimaldi sordu.

Rus güldü. "Hayır. O hiçbir şey yapamaz. *Tamamen stronzat*. Onunla neden görüşeyim ki? Bin Ladin ve teröristler konusunda *benimle* görüşmeli. Ben işleri hallederim."

Kurt gitmeden önce Grimaldi, "Bana bir şey söyle," diye sordu. "Colorado'daki maksimum güvenli hapishanede Palumbo'yla ilgili hikaye. Bunu sen mi yaptın?"

Kurt başını salladı. "Tam bir peri masalı. Ben bir iş adamıyım, serseri ya da kasap değilim. Hakkımda duyduğunuz her şeye inanmayın."

Mafya lideri ne yapacağı belli olmayan Rus'un et lokantasından ayrılışını izledi ve adamın Palumbo'yu öldürdüğünden ve Başkan'ın El Kaide konusunda Kurt'la temasa geçmesi gerektiğinden neredeyse emindi.

Gece yarısı civarında Kurt, Potomac Park'ta siyah bir Dodge Viper'dan indi. Ohio Drive'ın karşısında bir SUV'un dış hatlarını görebiliyordu. Tavan lambası yanıp söndü ve tek bir yolcu . *Bana gel güvercin*, diye fısıldadı.

Potomac Park'ta ona yaklaşan adam FBI'dandı ve Hoover Binası'nda çalışıyordu. Arabası, pek çok devlet memurununki gibi sert ve sarsaktı. Kendinden emin bir G-man havası yoktu. Kurt, işe yarar bir ajan satın alamayacağı ve alsa bile bilgiye güvenemeyeceği konusunda uyarılmıştı. Ama o buna inanmamıştı. Para her zaman bir şeyler satın alırdı ve her zaman insanları da satın alırdı -özellikle de

Terfiler ve zamlar için pas geçiliyordu; bu durum Rusya'da olduğu kadar Amerika'da da geçerliydi. Hatta bu durum, kinizm ve acımasızlığın ulusal eğlence haline geldiği burada daha da geçerliydi.

"Hoover'ın beşinci katında benim hakkımda konuşan var mı?" diye sordu.

"Bu şekilde görüşmek istemiyorum. Bir dahaki sefere *Washington Times*'a ilan verirsin."

Kurt gülümsedi ama sonra parmağını federal ajanın çenesine sapladı. "Sana bir soru sordum. Benim hakkımda konuşan var mı?"

Ajan başını salladı. "Henüz değil, ama bulacaklar. Long Island'da öldürülen çifti Atlanta'ya ve King of Prussia Alışveriş Merkezi'ne bağladılar."

Kurt başını salladı. "Elbette öyle. Anladığım kadarıyla senin bu insanların aptal değil. Sadece çok sınırlılar."

"Onları hafife almayın," diye uyardı ajan. "Büro değişiyor. Sahip oldukları her şeyle peşinizden gelecekler."

"Bu yeterli olmayacak," dedi Kurt. "Hem belki ben de peşlerinden gelirim, hem de sahip olduğum her şeyle. Oflayacağım, puflayacağım ve evlerini yerle bir edeceğim."

Bölüm 54

Ertesi gece eve saat altıdan önce geldim. Büyükanнем ve çocuklarla oturup yemek yedim, onlar da eve bu kadar erken döndüğüm için şaşırdılar ama açıkça heyecanlandılar.

Yemeğin sonuna doğru telefon çaldı. Cevap vermek istemedim. Belki başka biri kaçırılmıştı ama bununla uğraşmak istemedim. Bu gece olmaz.

"Ben alırım," dedi Damon. "Muhtemelen benim içindir. *Bir kız arkadaş.*" Çalan telefonu mutfak duvarından kaptı, bir elinden diğerine geçirdi.

"*Keşke* kız olsaydı," diye alay etti Jannie masadan. "Yemek zamanı. Muhtemelen MCI ya da banka kredisi satan biridir. Hep yemekte ararlar."

Sonra Damon beni işaret etti ve gülümseiyordu. O da pek iyi görünmüyordu, sanki aniden midesi bulanmış gibiydi. "*Baba,*" dedi kısık bir sesle. "Bu senin için."

Masadan kalktım ve telefonu ondan aldım. "İyi misin?" diye sordum.

"*Bayan Johnson,*" diye fısıldadı Damon.

Ahizeyi elime aldığımda boğazımın düğümlendiğini hissettim. Şimdi hem biraz midesi bulanana hem de kafası karışana bendim. "Alo? Ben Alex," dedim.

"Ben Christine, Alex. Washington'dayım. Birkaç günlüğüne. Buradayken Küçük Alex'i de görmek isterim," dedi, sanki önceden hazırlanmış bir konuşmaymış gibi.

Yüzümün kızardığını hissettim. *Neden burayı arıyorsun? Neden şimdi?* Söylemek istedim ama söylemedim. "Bu gece gelmek ister misin? Biraz geç oldu ama onu uyanık tutabiliriz."

Tereddüt etti. "Aslında ben yarını düşünüyordum. Belki sabah sekiz buçuk, dokuza çeyrek kala? Uygun olur mu?"

Dedim ki, "Bu iyi olur, Christine. Ben burada olacağım."

"Ah," dedi, sonra kelimeleri bulmakta biraz zorlandı. "Kalmak zorunda değilsin"

Benim için eve. FBI için çalıştığını duydum."

Midem sıkışmıştı. Christine Johnson ve ben bir yıl önce ayrılmıştık, bunun başlıca nedeni çalıştığım cinayet davalarının doğasıydı. Aslında benim işim yüzünden kaçırılmıştı. Sonunda onu Jamaika'nın uzak bir bölgesinde bir kulübede bulduk. Alex orada doğdu. O sırada Christine'in hamile olduğunu bilmiyordum. Ondan sonra hiç eskisi gibi olmadık. Bunun benim hatam olduğunu düşündüm. Sonra Seattle'a taşındı. Alex'in benimle kalması Christine'in fikriydi. Bir psikiyatriste görünmüş ve duygusal olarak anne olmaya uygun olmadığını söylemişti. Şimdi de *"birkaç günlüğüne"* Washington'daydı.

"Seni Washington'a geri getiren nedir?" Sonunda sordum.

"Oğlumuzu görmek istedim," dedi, sesi çok yumuşaktı. "Ve bazı arkadaşlarımı." Onu ne kadar çok sevdiğimi hatırlıyordum ve muhtemelen hâlâ bir şekilde seviyordum ama birlikte olamayacağımız gerçeğini kabullenmiştim. Christine polis olarak yaşadığım hayata katlanamıyordu ve ben de bundan vazgeçecek gibi görünmüyordum.

"Pekala, yarın sekiz buçuk gibi orada olurum," dedi. "Burada olacağım," dedim.

Bölüm 55

BUÇUKTA.

Hertz'den kiraladığımız parlak gümüş rengi bir Taurus, Beşinci Cadde'deki evimizin önünde durdu.

Christine Johnson dışarı çıktı, saçlarını sıkı bir topuz yapmış biraz sert görünse de güzel bir kadın olduğunu kabul etmek zorundaydım. Uzun boylu ve inceydi, belirgin, yontulmuş yüz hatlarını unutmam mümkün değildi. Aramızda olanlara rağmen onu tekrar görmek kalbimin sıkışmasına neden oldu.

Sinirliydim ama aynı zamanda yorgundum. Bunun sebebi neydi? Son bir buçuk yılda ne kadar enerji kaybettiğimi merak ediyordum. Johns Hopkins'ten bir doktor arkadaşımın, hayat çizgilerimizin avuç içlerimizde yazılı olduğuna dair yarı ciddi bir teorisi var. Stresin, hastalıkların ve genel sağlığın haritasını çıkarabildiğine yemin ediyor. Birkaç hafta önce onu ziyaret ettim ve Bernie Stringer fiziksel olarak mükemmel durumda olduğumu, ancak yaşam çizgilerimin son bir yılda darbe aldığını . Bunun nedeni kısmen Christine, ilişkimiz ve ayrılıktı.

Kucağımda Alex'le birlikte ön kapının koruyucu paravanının arkasında duruyordum. Christine eve yaklaşırken ben de dışarı çıktım. Topuklu ayakkabılar ve koyu mavi bir takım elbise giymişti.

Alex'e "Merhaba de," dedim ve kollarından birini annesine doğru salladım.

Christine'i tekrar böyle görmek çok garip, çok sinir bozucuydu. Çok karmaşık bir geçmişimiz vardı. Çoğu iyiydi, ama kötü olan çok kötüydü. Üzerinde çalıştığım bir dava sırasında kocası evinde öldürülmüştü. Neredeyse onun ölümünden ben sorumlu olacaktım. Şimdi birbirimizden binlerce kilometre uzakta yaşıyorduk. Neden yine Washington'daydı? Küçük Alex'i görmek için tabii ki. Ama onu başka ne getirmişti?

"Merhaba Alex," dedi ve gülümsedi ve baş döndürücü bir an için aramızda hiçbir şey değişmemiş gibi oldu. Onu ilk gördüğüm zamanı hatırladım, hâlâ Sojourner Truth Okulu'nun müdürüyken. Nefesimi kesmişti. Ne yazık ki, sanırım hâlâ öyle.

Christine merdivenlerin dibinde diz çöktü ve kollarını açtı. "Merhaba yakışıklı çocuk," dedi Küçük Alex'e.

Onu yere bıraktım ve bundan sonra ne yapacağına karar vermesine izin verdim. Bana baktı ve güldü. Sonra Christine'in çağırın gülümsemesini, sıcaklığını ve çekiciliğini seçti ve hemen kollarına atıldı.

"Merhaba bebeğim," diye fısıldadı. "Seni çok özledim. Çok büyümüşsün."

Christine hediye getirmemişti, rüşvet vermemişti ve bu hoşuma gitmişti. Sadece o vardı, hile ya da numara yoktu ama bu yeterliydi. Saniyeler içinde Alex gülüyor ve fırtına gibi konuşuyordu. Anne oğul birbirlerine çok yakışmışlardı.

Bir süre onları izledikten sonra, "Ben içeride olacağım," dedim. "Ne zaman istersen gel. Taze kahve var. Nana'nın. Yemek yemediyseniz kahvaltı da var."

Christine başını kaldırıp bana baktı ve yine gülümsedi. Küçük oğlumuz Oğlan'ı kucağına aldığı için çok mutlu görünüyordu. "Şu an için iyiyiz," dedi. "Teşekkür ederim. Kahve içmeye geleceğim. Tabii ki geleceğim." Elbette. Christine her zaman her şeyden çok emin olmuştu ve kendine olan güveninden hiçbir şey kaybetmemişti.

İçeri geri adım attım ve neredeyse paravan kapının hemen ötesinden beni izleyen Nana'ya çarpıyordum.

"Ah, Alex," diye fısıldadı ve bundan fazlasını söylemesine gerek yoktu. Sanki kalbime bir bıçak saplanmış gibi hissettim. Bu ilk bükülmeydi ve birçok bükülmenin sadece ilkiydi. Ön kapıyı kapattım ve onları özel zamanlarını geçirmeleri için yalnız bıraktım. Christine bir süre sonra bebeği içeri getirdi ve hepimiz mutfakta oturup kahve içtik, o da Alex'i elma suyu şişesiyle izledi. Seattle'daki hayatından bahsetti; çoğunlukla oradaki bir okuldaki işiyle ilgili, çok kişisel ya da açıklayıcı bir şey söylemedi. Gergin olması gerektiğini biliyordum.

ama ben hiç görmedim.

Sonra Christine bir kalbi eritebilecek türden bir sıcaklık gösterdi. Küçük Alex'e bakıyordu. "Ne kadar tatlı bir çocuk," dedi. "Ne tatlı, ne sevimli bir çocuk. Alex, benim küçük Alex'im, seni ne kadar özledim. Tahmin bile edemezsin."

Bölüm 56

CHRISTINE JOHNSON YINE BAŞKENTTE.

Neden şimdi geri gelmişti? Bizden ne istiyordu?

Sorular kafamın içinde ve kalbimin derinliklerinde zonkluyordu. Neyden korkacağıma dair net bir fikrim olmasa bile beni korkutuyorlardı. Elbette bir şüphem vardı: Christine, *Küçük Alex hakkındaki fikrini değiştirmişti*. Öyleydi, öyle olmalıydı. Yoksa neden burada olsun ki? Beni görmeye gelmediği kesindi. Yoksa gelmiş miydi?

Monnie Donnelley cep telefonumdan bana ulaştığında hâlâ I-95 yolundaydım ama Quantico'ya sadece birkaç dakika uzaklıktaydım. Arabadaki radyoda Miles Davis çalıyordu. İşe gitmeden önce rahatlamaya çalışıyordum.

"Yine geç kaldın," dedi ve bunun bir şaka olduğunu bilsem de yine de beni biraz yaraladı.

"Biliyorum, . Dün gece dışarıda partideydim. Nasıl olduğunu bilirsin."

Monnie hemen konuya girdi. "Alex, dün gece birkaç şüpheliyi daha yakaladıklarını biliyor muydun?"

Yine *onlar*. O kadar şaşırmıştım ki Monnie'ye hemen cevap vermedim. Bana baskınla ilgili hiçbir şey söylenmemişti!

"Sanırım hayır." Monnie kendi sorusuna kendi cevap verdi. "Olay Beaver Falls, Pennsylvania'da gerçekleşti. Joe Namath'ın memleketi mi? Kırklı iki UNSUBS, adını kasabadan alan bir tür yetişkin kitapçısı işletiyorlardı. Basın bunu birkaç dakika önce öğrendi."

"Kayıp kadınlardan herhangi birini buldular mı?" Monnie'ye sordum.

"Hiç sanmıyorum. Haberlerde geçmiyor. Burada kimse kesin olarak bilmiyor gibi görünüyor."

Anlamamıştım. "Ne kadar süredir gözetim altında olduklarını biliyor musun? Boş ver Monnie, şu anda 95'ten çıkıyorum. Neredeyse geldim. Birkaç dakika içinde görüşürüz."

"Gününüzü bu kadar erken mahvettiğim için özür dilerim," dedi. "Zaten mahvolmuştu," diye mırıldandım.

Gün boyunca aralıksız çalıştık ama saat yedide hala Pensilvanya'daki soygunla ilgili birkaç soruya çok iyi yanıtlarımız yoktu. Çoğunlukla önemsiz ayrıntılar olmak üzere birkaç şey biliyordum ve bu sinir bozucuydu. İki adamın pornografi satmaktan sabıka kayıtları vardı. Philadelphia'daki saha ofisinden ajanlar, ikisinin bir adam kaçırma planına dahil olduklarına dair bir ihbar almışlardı. FBI'ın emir komuta zincirinde şüphelilerden *kimin* haberdar olduğu belli değildi ama Quantico'ya gelmeden önce yıllardır duyduğum türden bir iç iletişim kopukluğu var gibi görünüyordu.

Gün içinde Monnie ile birkaç kez konuştum ama dostum Ned Mahoney baskınla ilgili beni hiç aramadı; Burns'ün ofisi de benimle iletişime geçmeye çalışmadı. Sarsılmıştım. Bir kere Quantico'daki otoparkta gazeteciler vardı. Penceremden bir *USA Today* minibüsü ve bir CNN kamyonu görebiliyordum. Çok garip bir gündü. Tuhaf ve tedirgin edici.

Öğleden sonra geç saatlerde kendimi Christine Johnson'ın eve yaptığı ziyareti düşünürken buldum. Bebeği kucağına aldığı, Alex'le oynadığı sahneyi tekrar tekrar oynadım. Başkente sadece onu ve birkaç eski arkadaşını görmek için geldiğine inanabilir miyim diye düşündüm. Ona her zaman dediğim gibi "Koca Oğlan "ı kaybettiğimi düşünmek kalbimi sızlatıyordu. *Koca Oğlan!* Benim için, çocuklar için ve Anneanne için ne büyük bir . Ne kadar dayanılmaz bir kayıp olurdu. Bunu hayal bile edemezdin. Christine olmayı ve onu geri istememeyi de hayal edemezdin.

Geceyi geçirmek üzere evden çıkmadan önce kendimi telefonu açmaya ve korktuğum bir aramayı yapmaya zorladım. Küçük Alex'i düşünmek bana verdiğim sözü hatırlattı. Yargıç Brendan Connolly birkaç kez çaldıktan sonra telefonu açtı.

"Ben Alex Cross," dedim. "Sadece seni kontrol etmek istedim. Bugün gördüğün haberlerden bahsetmek istedim."

Yargıç Connolly bana karısının bulunup bulunmadığını sordu. Lizzie hakkında haberler.

"Onu henüz bulamadılar. O iki adamın karınızla ilgisi olduğunu sanmıyorum. Onu bulacağımız konusunda hâlâ çok umutluyuz."

Ne dediğini anlayamadığım bir şeyler mırıldanmaya başladı. Birkaç saniye onu dinleyip anlamaya çalıştıktan sonra, onu bilgilendireceğimi söyledim. Eğer biri beni bilgilendirirse.

Zorlu telefon görüşmesinden sonra masamda öylece oturdum. Birden *başka* bir şeyi unuttuğumu fark ettim; *sınıfım bugün mezun olmuştu!* Artık resmen ajandık. Benim sınıfımdaki diğerleri de kimliklerini ya da "kredilerini" ve görevlerini almışlardı. Şu anda Şeref Salonu'nun lobisinde pasta ve panç ikram ediliyordu. Partiye gitmeye zahmet etmedim. Nedense katılmak bana uygunsuz geldi. Onun yerine eve gittim.

Bölüm 57

Şimdi ne kadar zamanı kalmıştı?

Bir gün mü? Saat mi?

Neredeyse hiç önemi yoktu, değil mi? Lizzie Connolly hayatı olduğu gibi kabul etmeyi öğreniyordu; içinde kim olduğunu ve kendini nasıl dengede tutacağını öğreniyordu.

Tabii ki korkudan aklını kaçırdığı zamanlar hariç.

Lizzie bunlara "yüzme rüyaları" diyordu. Dört yaşından beri hevesli bir yüzücüydü. Kulaç üstüne kulaç, tekme üstüne tekme atmanın tekrarı onu her zaman başka bir yere ve zamana götürür, otomatik pilotta kaçmasına izin verirdi. Şu anda tutulduğu dolapta/odada yaptığı şey de buydu.

Yüzme.

Kaçmak.

Uzan, elini hafifçe kavra, kollarıyla S figürü yap, üstten çek, suyu yakala. Göbek deliğine doğru uç, sonra mayosunun altından aşağı. Swoosh, swoosh, tekme, tekme, içinde sıcak hissediyordu ama su serinletici, ferahlatıcı, canlandırıcıydı. Kendini güçlü hissediyordu çünkü daha güçlü hissediyordu.

Günün büyük bir kısmında kaçmayı düşünmüştü, ya da en azından bir gün olarak düşündüğü . Şimdi başka şeyler hakkında ciddileşmeye başlamıştı. Bu yer ve onu tutan acımasız, korkunç adam hakkında bildiklerini gözden geçirdi.

Kurt. O piçin adı buydu.

kendini aradı. Neden Kurt?

Şehirde bir yerdeydi. Şehrin Güney'de olduğundan neredeyse emindi, oldukça büyüktü ve çevresinde çok para vardı. Belki de Florida'ydı ama neden böyle düşündüğünü bilmiyordu. Belki de bir şey duymuştu ve bu sadece bilinçaltında kayıtlı kalmıştı. Büyük partiler ya da ara sıra daha küçük toplantılar olduğunda evde kesinlikle sesler duymuştu. Onu kaçıran haşaratın yalnız yaşadığına inanıyordu. Kim

böyle korkunç bir canavarla yaşayabilir mi? Hiçbir kadın yaşayamaz.

Onun bazı acınası alışkanlıklarını ezbere biliyordu. Eve geldiğinde genellikle televizyonu açardı: bazen ESPN, ama daha çok CNN. Sürekli haberleri izlerdi. *Law and Order*, *CSI*, *Homicide* gibi dedektiflik programlarını da severdi. Televizyon her zaman açıktı, gece geç saatlere kadar.

Fiziksel olarak iri ve güçlüydü ve sadistti ama aynı zamanda onu kötü bir şekilde incitmemeye de dikkat ediyordu, en azından şu ana kadar. Bu da onu bir süre daha yanında tutmayı planladığı anlamına mı geliyordu?

Eğer Lizzie Connolly burada bir dakika daha durabilirse. Günde birkaç kez tehdit ettiği gibi onu boynunu kıracak kadar kızdırmıyordu. "*O küçük boynunu kıracağım. İşte böyle! Bana inanmıyor musun? Bana inanmalısın, Elizabeth.*" Ona her zaman Elizabeth derdi, Lizzie değil. Lizzie'nin onun için yeterince güzel bir isim olmadığını söylerdi. "*O lanet boynunu kıracağım, Elizabeth!*"

Onun kim olduğunu ve Brendan, Brigid, Merry ve Gwynnie hakkında pek çok şey biliyordu. Eğer onu kızdırırsa sadece ona zarar vermekle kalmayacağına, aynı şeyi ailesine de yapacağına söz verdi. "Atlanta'ya gideceğim. Bunu eğlence olsun diye yapacağım. Bu tür şeyler için yaşıyorum. Bütün aileni öldürebilirim, Elizabeth."

Onu gittikçe daha fazla arzuluyordu - bir erkek böyle olduğunda bunu kesinlikle anlayabilirdi. Yani onun üzerinde biraz kontrolü vardı, değil mi? *Buna ne dersin? Sen de siktir git, dostum!*

Bazen onun bağlarını biraz daha gevşek bırakıyor ve hatta evin içinde dolaşması için ona serbest zaman veriyordu. Tabii ki ellerinde tuttuğu bir tür zincir tasma ile bağlı olarak. Çok aşağılayıcıydı. Ona, kendisinin giderek daha nazik ve kibar olduğunu düşünceğini bildiğini ama aptalca fikirlere kapılmamasını söyledi.

Fikir edinmekten *başka* ne yapabilirdi ki? Bütün gün karanlıkta tek başına yapabileceği hiçbir şey yoktu. O-

Dolabın kapısı şiddetle açıldı. Sonra dışarıdaki duvara çarptı.

Kurt, Lizzie'nin yüzüne doğru bağırdı. "Beni , değil mi? *Saplantılı* olmaya başlıyorsun, Elizabeth. Sürekli düşüncelerindeyim."

Kahretsin, bu konuda haklıydı.

"Arkadaşlık için bile memnunsun. Beni , değil mi?"

Ama yanılıyordu, hem de çok yanılıyordu.

Lizzie Kurt'tan o kadar nefret ediyordu ki, akla hayale gelmeyecek bir şey düşündü: Onu öldürebilirdi. Belki o gün gelecekti.

Düşünsene, diye düşündü. *Tanrım, yapmak istediğim şey bu - Kurdu öldürmek*

kendim. Bu en büyük kaçış olurdu.

Bölüm 58

AYNI GECE Kurt, New Jersey, Atlantic City'deki Caesars'ta iki profesyonel hokey oyuncusuyla bir toplantı yaptı. Kaldığı süitin her yerinde altın duvar kağıtları, Atlantik'e bakan pencereler ve oturma odasında bir jakuzi vardı. Büyük yıldızlar olan konuklarına saygısından dolayı pahalı bir tebeşir şeritli Prada takım elbise giymişti.

Bağlantısı zengin bir kablolu TV operatörüydü ve Nero süitine yanında hokey oyuncuları Alexei Dobushkin ve Ilia Teptev ile geldi. Her ikisi de Philadelphia Flyers'ın üyeleri idi. Hızlı hareket eden ve çok fazla hasar verebilen iri adamlar oldukları için sert adamlar olarak kabul edilen üst düzey defans oyuncularındı. Kurt hokey oyuncularının o kadar da sert olduğuna inanmıyordu ama oyunun büyük bir hayranıydı.

Onları geniş bir gülümseme ve uzattığı bir el ile karşılarken "Amerikan tarzı hokeyi seviyorum" dedi.

Alexei ve Ilia başlarıyla onu selamladılar ama hiçbir hokey oyuncusu onun elini sıkmadı. Kurt kırılmıştı ama duygularını belli etmedi. Biraz daha gülümsedi ve hokey oyuncularının onun kim olduğunu anlayamayacak kadar aptal olduklarını düşündü. Kafatasına çok fazla tahta sopa yemişlerdi.

"İçecek isteyen var mı?" diye sordu misafirlerine. "Stolichnaya? Nasıl isterseniz." "Ben ," dedi inanılmaz derecede kendini beğenmiş görünen kablo operatörü, ama pek çok Amerikalı bu şekildeydi.

"Nyet," dedi Ilia ilgisizce, sanki ev sahibi bir otel barmeniymiş ya da garsonmuş gibi. Hokey oyuncusu yirmi iki yaşındaydı, Voskresensk, Rusya'da doğmuştu. Boyu altı buçuktu, saçları sık kırpılmıştı, sakalları sakal sayılmazdı ve kocaman bir boynun üzerine oturtulmuş blok gibi bir kafası vardı.

"Ben Stoly içmem," dedi Alexei, tıpkı Ilia gibi siyah deri ceket ve altına koyu renk balıkçı yaka giymişti. "Belki sende Absolut vardır? Ya da biraz Bombay cini?"

"Elbette." Kurt içtenlikle başını salladı. Süitin girişine doğru yürüdü.

İçkileri hazırladığı ve bir sonraki adımda ne yapacağına karar verdiği aynalı ıslak bar. Bundan zevk almaya başlamıştı. Bu farklı bir şeydi. Burada kimse ondan korkmuyordu.

Ilia ve Alexei'nin arasındaki yastıklı kanepeye oturdu. Tekrar genişçe gülümseyerek yüzlerine baktı. "Uzun zamandır Rusya'dan uzaktasınız, değil mi? Belki de çok uzun zamandır," dedi. "Bombay cini mi içiyorsunuz? Görgü kurallarını mı unuttunuz?"

Otuzlu yaşlarının başında olan ve sık sık ağırlık kaldırdığı belli olan Alexei, "Çok sert bir adam olduğumu duyduk," dedi. Yaklaşık bir metre boyunda ve iki yüz yirmi kilonun üzerindeydi.

"Hayır, pek sayılmaz," dedi Kurt. "Bugünlerde sıradan bir Amerikalı iş adamıyım. Çok özel bir şey değil. Artık sert değilim. Merak ediyorum da, Montreal ile maç için bir anlaşmamız var mı?"

Alexei kablolu yayın baktı. "Söyle ona," dedi.

"Alexei ve Ilia başlangıçta biraz daha fazla aksiyon arıyorlar," dedi. "Ne anlıyor musunuz? *Aksiyon mu?*"

"Aahhh," dedi Kurt ve genişçe sırıttı. "Aksiyonu severim," dedi iş adamına. "*Şalit*'i de severim. Benim ülkemde *yaramazlık* anlamına gelir. *Şalit*."

Kanepeden herkesin düşünebileceğinden daha hızlı kalktı. Koltuk minderinin altından küçük bir kurşun boru çıkardı ve Alexei Dobushkin'in yanağında kırdı. Sonra da Ilia Teptev'in burun köprüsüne savurdu. İki hokey yıldızı saniyeler içinde domuz gibi kanamaya başladı. Kurt ancak o zaman silahını çıkardı. Silahı kablo sahibinin gözlerinin arasına dayadı. "Biliyor musun, sandığım kadar sert adamlar değillermiş. Bu tür şeyleri birkaç saniye içinde anlayabiliyorum," dedi. "Şimdi işimize bakalım. İki büyük aydan biri ilk periyotta Montreal'in sayı yapmasına izin verecek. Diğeri de ikinci devrede bir sayı kaçırarak. Anlıyor musunuz? Flyers favori olduğu maçı kaybedecek. Anlaşıldı mı?"

"Eğer herhangi bir nedenle bu gerçekleşmezse, o zaman herkes ölür. Şimdi kendinizi dışarı bırakın. Maçı dört gözle bekliyorum. Dediğim gibi, Amerikan tarzı hokeyi seviyorum."

Büyük hokey yıldızları Nero süitinden çıkarken Kurt gülmeye başladı. Kapı kapanırken "Sizinle tanıştığıma memnun oldum Ilia, Alexei," dedi. "Bacağı kır."

Bölüm 59

Hoover Binası'nın beşinci katında bulunan ve Büro'da kutsal bir yer olarak kabul edilen SIOC süitinde BÜYÜK BİR GÖREV GÜCÜ TOPLANTISI yapıldı. SIOC, Stratejik Bilgi Operasyonları Merkezi'dir ve bu merkezi süit, Waco'dan 11 Eylül'e kadar gerçekten önemli toplantıların çoğunun yapıldığı yerdı.

Davet edilmişim ve bunun için kime teşekkür etmem gerektiğini merak ediyordum. Saat dokuz civarında geldim ve resepsiyonda görevli bir temsilci tarafından içeri alındım.

SIOC süitinin dört odadan oluştuğunu gördüm, bunlardan üçü muhtemelen araştırmacılar ve analistler için son teknoloji iş istasyonlarıyla doluydu. Beni büyük bir konferans odasına götürdüler. Odak noktası uzun cam ve metal bir masaydı. Duvarlarda farklı zaman dilimlerine ayarlanmış saatler, birkaç harita ve yarım düzine TV monitörü vardı. Odanın içinde zaten bir düzine kadar ajan vardı ama sessizdi.

SIOC'un başkanı Stacy Pollack nihayet geldi ve kapılar kapandı. Pollack orada bulunan ajanları ve CIA'den gelen iki ziyaretçiyi tanıttı. Büro içinde, aptallara tahammülü olmayan ve sonuç alan saçma sapan bir yönetici olarak ün yapmıştı. Otuz bir yaşındaydı ve Burns onu seviyordu.

Duvardaki televizyon monitörleri en son veriyordu: Canlı aksiyon filmi büyük kanallarda yayınlanmaya . *Beaver Falls, Pennsylvania*, süper dedi.

"Bu eski bir haber. Yeni bir sorunumuz var," diye duyurdu Pollack odanın önünden. "Kunduz Şelalesi'ndeki rezalet yüzünden burada değiliz. Bu iç meselemiz, yani daha kötü. Arkadaşlar, Quantico'daki sızıntılardan sorumlu kişinin adını öğrendiğimizi düşünüyoruz."

Sonra Pollack bana doğru baktı. "*Washington Post*'tan bir muhabir bunu yalanlıyor ama neden yalanlamasın ki?" Devam etti, "Sızıntılar Monnie Donnelley adlı bir suç analistinden geliyor. Onunla , değil mi Dr. Cross?"

Konferans salonu birdenbire çok küçük ve dar gelmeye başladı. Herkes bana doğru dönmüştü. "Bu yüzden mi buradayım?" diye sordum.

"Hayır," dedi Pollack. "Buradasınız çünkü cinsel saplantı vakaları konusunda deneyimlisiniz. Bu odadaki herkesten daha fazla vakayla ilgilendiniz. Ama benim sorum *bu* değil."

Cevap vermeden önce dikkatlice düşündüm. Pollack'a "Bu bir cinsel saplantı davası *değil*," dedim. "Ve Monnie Donnelley de sızıntı *değil*."

Pollack hemen, "Bu iki ifadeyi de açıklamamızı istiyorum," diyerek bana meydan okudu. "Lütfen, devam edin. Büyük bir ilgiyle dinliyorum."

"Elimden geleni yapacağım," dedim. "Kaçıranlar, kaçırma olaylarının arkasındaki grup ya da çete, bu işi para için yapıyor. Eylemleri için başka bir açıklama göremiyorum. Long Island'da öldürülen Rus çift bir anahtar. Bence geçmişteki cinsel suçlulara odaklanmamalıyız. Asıl soru şu olmalı: Kim bir bedel karşılığında ve muhtemelen çok büyük bir bedel karşılığında kadın ve erkekleri kaçırarak kaynaklara ve uzmanlığa sahip? Kimin bu alanda deneyimi var? Monnie Donnelley bunu biliyor ve mükemmel bir analist. *Post*'a bilgi sızdıran o değil. Ne kazanacak ki?"

Stacy Pollack yere baktı ve bazı kâğıtlarını karıştırdı. Söylediğim hiçbir şey hakkında yorum yapmadı. "Devam edelim," dedi.

Toplantı Monnie ve ona yöneltilen suçlamalar hakkında daha fazla konuşulmadan devam etti. Bunun yerine, Long Island'da öldürülen çiftin kesinlikle Rus gangsterlerle bağlantıları olduğuna dair yeni bilgiler de dahil olmak üzere Kızıl Mafya hakkında uzun bir tartışma yapıldı. Ayrıca Doğu Yakası'nda İtalyanlar ve Rusları kapsayan olası bir mafya savaşının patlak vermek üzere olduğuna dair söylentiler de vardı.

Büyük toplantıdan sonra daha küçük gruplara ayrıldık. Birkaç ajan çalışma masalarına geçti. Stacy Pollack beni kenara çekti.

"Dinle, seni hiçbir şeyle suçlamıyordum," dedi. "Sızıntılara karıştığını ima etmiyordum, Alex."

"Peki Monnie'yi kim suçladı?" Ben sordum.

Soru karşısında şaşırılmış görünüyor. "Bunu sana söylemeyeceğim. Henüz hiçbir şey resmi değil."

"Ne demek 'henüz hiçbir şey resmi değil'?" diye sordum.

"Bayan Donnelley hakkında herhangi bir işlem yapılmadı. Yine de muhtemelen onu bu soruşturmadan çekeceğiz. Şimdilik bu konuda söyleyeceklerim bu kadar. Quantico'ya geri dönebilirsiniz."

Sanırım kovuldum.

Bölüm 60

Elimden geldiğince çabuk MONNIE'yi aradım ve olanları anlattım. Çok sinirlendi, olması gerektiği gibi. Ama sonra Monnie kendine geldi. "Pekala, artık biliyorsun, görüldüğüm kadar kontrollü değilim," dedi. "Siktir et onları. Washington basınına hiçbir şey sızdırmadım, Alex. Bu çok saçma. Kime söyleyebilirim ki, gazeteci çocuğumuza mı?"

"Yapmadığını biliyorum," dedim. "Dinle, Quantico'da durmam gerekiyor, sonra seni ve çocuklarını bu akşam hızlı bir yemeğe götürmeme ne dersin? Ucuza," diye ekledim ve burnundan bir kahkaha çıkarmayı başardı.

"Pekâlâ. Bir yer biliyorum. Adı Command Post Pub. Sizinle buluşuruz. Çocuklar orayı çok seviyor. Nedenini göreceksiniz."

Monnie bana Potomac Caddesi üzerinde Quantico'ya yakın olan bara nasıl gidebileceğimi anlattı. Club Fed'deki geçici ofisimde bir mola verdikten sonra, onunla ve iki oğluyla buluşmak için oraya gittim. Matt ve Will henüz on bir ve on iki yaşlarındaydı. Yine de babaları gibi iri köpeklerdi. İkisi de 1.80'e yaklaşmıştı bile.

Matt benimle tokalaşırken, "Annem iyi olduğunu söylüyor," dedi.

"Sen ve Will için de aynı şeyi söyledi," dedim ona. Masadaki herkes güldü.

Sonra suçlu zevklerimizden sipariş ettik; hamburger, tavuk kanadı, peynir kızartması, Monnie yaşadığı çileden sonra bunları hak ettiğini düşündü. Oğulları iyi huylu ve birlikte olması kolay insanlardı ve bu bana Monnie hakkında çok şey anlatıyordu. Bar ilginç bir seçimdi. Subay bayrakları, fotoğraflar ve içinde makineli tüfek mermileri olan birkaç masa da dahil olmak üzere Deniz hatıralarıyla doluydu. Monnie, Tom Clancy'nin *Vatanseverlik Oyunları*'nda bardan bahsettiğini, ancak romanda duvarda George Patton'ın bir resmi olduğunu söylediğini, bunun da barın müdavimlerini üzdüğünü, özellikle de Clancy'nin bilgili olmak üzerine bir kariyer yaptığını söyledi. Komuta Merkezi bir

Denizci barı, ordu değil.

Ayrılırken Monnie beni kenara çekti. Birkaç denizci girip çıkıyordu. Bize biraz aval aval baktılar. "Teşekkür , teşekkür Alex. Bu

benim için çok şey ifade ediyor" dedi. "İnkârların bir anlam ifade etmediğini biliyorum ama *Washington Post'a* bilgi sızdırmadım. Ya da Rush Limbaugh'a. Ya da O'Reilly'ye. Ya da başka birine. Asla olmadı, olmayacak. Sonuna kadar sadık biriyim, ki görünüşe göre bu yakın olabilir."

"Hoover Binası'nda onlara söylediğim de buydu," dedim. "Gerçek mavi kısmı."

Monnie ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve beni yanağımdan öptü. "Size çok şey borçluyum bayım. Ayrıca beni çok etkilediğini de bilmelisin. Matt ve Will bile tarafsız ve olumlu görünüyordu ve sen onlara düşman yetişkinlerden birisin."

"Dava üzerinde çalışmaya devam et," dedim ona. "Tam olarak doğru tutuma sahipsin."

Monnie şaşkın görünüyordu ama sonra anladı. "Evet, öyle, değil mi? *Siktir et onları.*"

Onu Komuta Merkezinin kapısında bırakmadan önce, "Ruslar," dedim. "Öyle olmak zorunda. O kadarını biliyoruz."

Bölüm 61

BİRBİRİNE ÇOK AŞIK İKİ İNSAN. Genellikle izlemesi güzel bir şeydir. Ama bu durumda, Massachusetts'in merkezindeki tepelerde bu yıldızlı gecede değil.

Sadık aşıkların adları Vince Petrillo ve Francis Deegan'dı ve Worcester'daki Holy Cross College'da birinci sınıf öğrencisiydiler ve ilk haftalarından beri birbirlerinden ayrılmıyorlardı. Easy Street'teki Mulledy yatakhaneğinde tanışmışlar ve o zamandan beri nadiren ayrı kalmışlardı. Hatta son iki yaz Provincetown'da aynı balık restoranında çalışmışlardı. Mezun olduklarında evlenmeyi, sonra da Avrupa'da büyük bir tura çıkmayı planlıyorlardı. Holy Cross, haklı ya da haksız, homofobik olmasıyla ün yapmış bir Cizvit okuluydu. Suç işleyen öğrenciler, "açık saçık veya uygunsuz davranışları" yasaklayan Barış İhlal kuralı uyarınca uzaklaştırılabilir, hatta okuldan atılabilir.

Katolik Kilisesi aslında aynı cinsiyetten kişilere yönelik "ayartmayı" kınamıyordu, ancak eşcinsel eylemler genellikle "özünde sapkın" olarak kabul ediliyor ve "ciddi bir ahlaki sorun" olarak görülüyordu. bozukluğu." Çünkü ve Cizvitler olabilir olmak zor üzerinde Vince ve Francis, öğrenciler arasındaki eşcinsel ilişkilerini olabildiğince özel ve gizli tutuyorlardı. Yine de son aylarda, ilişkilerinin muhtemelen çok büyük bir mesele olmadığını düşünmeye başlamışlardı, özellikle de Katolik din adamları arasındaki skandallar.

Holy Cross'taki Kampüs Arboretumu uzun zamandır yalnız kalmak isteyen ve romantik niyetleri olan öğrencilerin uğrak yeri idi. Yüzden fazla farklı türde ağaç ve çalıya sahip olan bahçe alanı, Worcester şehir merkezine, öğrencilerin deyimiyle "Wormtown "a bakıyordu.

O gece atletik şortlar, tişörtler ve mor-beyaz beyzbol şapkaları giymiş olan Vince ve Francis, Easy Caddesi'nden Wheeler Plajı olarak bilinen tuğla veranda ve çim alana doğru yürüdüler. Burası kalabalıktı, bu yüzden arboretumda sessiz bir yer bulmak için yollarına devam ettiler.

Orada, neredeyse dolunayın ve yıldızlarla süslü bir gökyüzünün altında bir battaniyenin üzerine uzandılar. El ele tutuştular ve Francis'in hayran olduğu, tıp öğrencisi Vince'in ise elinden geldiğince tahammül ettiği W. B. Yeats'in şiirleri hakkında konuştular. İki adam fiziksel olarak alışılmadık bir çiftti. Vince 1.80'in biraz üzerindeydi ve seksen kiloydu. Spor salonunda takıntılı bir şekilde ağırlık kaldırdığı için kilosunun çoğu sağlamdı ama bunun için çok çalışması gerektiği de belliydi. Kıvırcık siyah saçları, sevgilisinin cüzdanında taşıdığı bebeklik fotoğraflarından pek de farklı olmayan yumuşak, neredeyse melek gibi bir yüzü çerçeveliyordu.

Francis her iki cinsin de ağzının suyunu akıtabilirdi ve bu Vince'in kızlar arasındayken yaptığı özel bir şakaydı: *"Ağzınızın suyunu akıtın, aptallar!"* Francis 1.80 boyundaydı ve bir gram bile yağı yoktu. Beyaz-sarı saçları, New Jersey'deki Christian Brothers Akademisi'nde ikinci sınıf öğrencisiyken benimsediği tarzda kesilmişti. Vince'e tüm kalbiyle tapıyordu ve Vince de ona tapıyordu.

Elbette Francis için geldiler.

Keşfedilmiş ve satın alınmıştı.

Bölüm 62

ÜÇ BURLY ADAMI bol kot pantolonlar, iş botları ve koyu renk rüzgarlıklar giymişlerdi. Serseriydiler. Rusça'da onlara *baklany* ya da *bandity* denirdi. Onlarla nerede karşılaşırırsanız karşılaşın korkunç iblislerdi, Moskova'dan gelen canavarlar Kurt tarafından Amerika'da serbest bırakılmıştı.

Siyah bir Pontiac Grand Prix'yi caddeye park ettikten sonra Holy Cross'un ana kampüsüne giden tepeye tırmandılar.

İçlerinden biri nefes darlığı çekiyordu ve Rusça olarak tepenin dikliğinden yakınıyordu.

"Sessiz , göt herif," dedi grup lideri Maxin, kendisini Kurt'un kişisel dostu olarak tanımlamaktan hoşlanıyordu ama elbette öyle değildi. Hiçbir *Pakhan*'ın gerçek dostu yoktu, özellikle de Kurt'un. Sadece düşmanları vardı ve kendisi için çalışanlarla neredeyse hiç karşılaşmazdı. Rusya'da bile görünmez ya da gizemli bir adam olarak tanınırdı. Burada, ABD'de ise neredeyse hiç kimse onu tanıımıyordu.

Üç haydut, battaniyenin üzerinde el ele tutuşan, ardından öpüşen ve okşayan üniversite öğrencilerini izledi.

"Kızlar gibi öpüşün," dedi Rus adamlardan biri pis bir kahkaha atarak. "Benim öptüğüm kızlar gibi değil."

Üçü de güldü ve tiksintiyle başlarını salladı. Sonra takımın iri yarı lideri öne çıktı, ağırlığı ve cüssesine göre çok hızlı hareket ediyordu. Sessizce Francis'i işaret etti ve diğer iki adam çocuğu Vince'ten uzaklaştırdı.

"Hey, bu da ne böyle?" Francis bağırmaya başladı. Ağzına bastırılan geniş bir elektrik bandı şeridiyle durduruldu ve tüm sesler kesildi.

"Şimdi çılgık atabilirsin," dedi sırtan kukuletalılardan biri. "Bir kız gibi çılgık at. Ama artık kimse seni duymuyor."

Birlikte hızlıca çalıştılar. Bir haydut Francis'in ayak bileklerine daha fazla siyah bant sararken, diğeri bileklerini arkadan sıkıca bağladı. Sonra da atletik atletleri taşımak için kullanılan türden büyük bir spor çantasının içine dolduruldu.

beyzbol sopası veya basketbol topu gibi ekipmanlar.

Bu sırada lider ince, çok keskin bir bıçak çıkardı. Tıpkı kendi ülkesinde domuz ve keçileri öldürdüğü gibi iri yarı çocuğun boğazını kesti. Vince satın alınmamıştı ve kaçırma ekibini görmüştü. Çift'in aksine, bu adamlar asla kendi küçük oyunlarını oynamayacak, Kurt'a ihanet etmeyecek ya da onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Artık hata olmayacaktı. Kurt bu konuda açıktı, sadece kendisinin yapabileceği tehlikeli bir şekilde açıktı.

"Güzel çocuğu alın. Çabuk olun," dedi ekibin lideri aceleyle arabalarına dönerken. Şişkin çantayı Pontiac'ın bagajına attılar ve şehirden çıktılar.

İş mükemmeldi.

Bölüm 63

İşte Francis'in şimdi sakın ve mantıklı olmaya çalışarak gördüğü şey buydu. *Başına gelenlerin hiçbiri gerçekleşmiş olamazdı!* Birkaç saat önce Holy Cross kampüsünden kesinlikle korkunç üç adam tarafından kaçırılmış olamazdı. *Böyle bir şey olamazdı.* Ayrıca bir arabanın bagajında dört, belki de beş saat boyunca Tanrı bilir nereye götürülmüş olamazdı.

En önemlisi, Vince ölmüş olamazdı. O zalim ve kalpsiz pislik üniversitede Vince'in boğazını kesmiş olamazdı. *Böyle bir şey olmamıştı.*

Yani tüm bunlar inanılmaz derecede kötü bir rüya, Francis Deegan'ın belki üç ya da dört yaşından beri görmediği türden bir kâbus olmalıydı. Ve şimdi karşısında duran bu adam, saçsız kafasının kenarlarında kıvrırcık beyaz-sarı saç tutamları olan, dar siyah deri bir bodysuit giymiş bu absürd karikatür de gerçek olamazdı. İmkânı yok.

"Sana çok kızgıyım! İyice sinirlendim!" Bay Potter Francis'in yüzüne doğru bağırdı. "Beni neden terk ettin?" diye çılgılık attı. "Neden? Bana nedenini söyle. Beni bir daha asla terk etmemelisin! Sensiz çok korkuyorum ve bunu biliyorsun. Nasıl olduğumu biliyorsun. Çok düşüncesizsin, Ronald!"

Francis deli adamla konuşmayı çoktan denemişti -kendisine Potter diyordu ve hayır, Harry değil. Bay Potter. Ama akıl yürütmek işe yaramadı. Çılgına birkaç kez onu daha önce hiç görmediğini söylemişti. O Ronald değildi. Ronald diye birini tanııyordu! Bu ona bir dizi tokat kazandırmıştı, bir tanesi o kadar sertti ki burnu kanamıştı. Billy Idol kılıklı ucube görüldüğünden çok daha güçlüydü.

Çaresizlikten Francis sonunda fısıltıyla o sürüngenine bir özür diledi. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Bir daha yapmayacağım."

Ve sonra Bay Potter ona şiddetle sarılıyordu ve o da onun her yerine ağlıyordu. Bu çok tuhaf değil miydi? "Tanrım, döndüğüne çok sevindim. Senin için çok *endişelendim*. Beni bir daha asla bırakmamalısın, Ronald."

Ronald mı? Ronald da kimdi? Peki Bay Potter kimdi? Neydi o?

şimdi ne olacaktı? Vince gerçekten ölmüş müydü? Bu gece üniversitede ldürölmüş müydü? Tüm bu sorular Francis'in zonklayan kafatasının içinde patlıyordu. Aslında Potter'ın kollarında ağlamak ve hatta ona sıkıca tutunmak onun için çok kolaydı. Yüzünü kokulu siyah deriye bastırmak ve tekrar tekrar fısıldamak, "ok üzgünüm. Çok ama çok üzgünüm. Aman Tanrım, çok üzgünüm."

Ve Potter cevap verdi, "Ben de seni seviyorum Ronald. Sana tapıyorum. Beni bir daha asla terk etmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır. Söz veriyorum. Asla gitmeyeceğim."

Sonra Potter güldü ve çocuktan sertçe uzaklaştı.

"Francis, sevgili Francis," diye fısıldadı. "Ronald da kim? Sadece seninle oynuyorum, evlat. Bu sadece benim bir oyunum. Üniversitedesin, bu kadarını olmalısın. Hadi oyun oynayalım, Francis. Hadi ahıra oynayalım."

Bölüm 64

Geçici ofisimdeki Monnie Donnelley'den garip bir e-posta aldım. Bir çeşit güncelleme. Monnie, açığa alınmadığını söyledi. En azından henüz. Ayrıca bana bazı haberleri varmış. *Seni bu gece görmem gerek. Aynı yerde, aynı saatte. Çok önemli haberler.*

Saat yediyi biraz geçe Command Post Pub'a vardım ve etrafta Monnie'yi aradım. Bu gizemli haber neydi? Bar alanı müşterilerle doluydu ama onu fark ettim. Kolaydı, tek kadın oydu. Ayrıca Monnie ve benim Komuta Merkezi'nde asker olmayan tek kişi olabileceğimizi de düşündüm.

"Quantico'da seninle telefonda konuşamadım. Bu berbat bir şey mi? Kime güveniyorsun?" dedi yanına gittiğimde.

"Bana güvenebilirsin. Elbette buna inanmanı beklemiyorum, Monnie. Haberin var mı?"

"Elbette. Biraz . Sanırım iyi haberlerim var."

Monnie'nin yanına bir tabure çektim. Barmen geldi ve bira sipariş ettik. Barmen uzaklaşır uzaklaşmaz Monnie konuşmaya başladı. "ERF'de iyi bir arkadaşım var," diye başladı. "Quantico'daki Mühendislik Araştırma Tesisi."

"Ne olduğunu biliyorum. Her yerde arkadaşın var gibi görünüyor."

"Bu doğru. Ama sanırım Hoover Binası'nda değil. Her neyse, arkadaşım beni birkaç gün önce Büro'ya gelen ama asılsız olduğu için dikkate alınmayan bir mesaj konusunda uyardı. Wolf's Den adında bir web sitesi hakkında. Güya, İn'den bir sevgili satın alabilirmişsiniz, yani birini kaçırabilirmişsiniz. Siteye girmenin imkansız olduğu söyleniyor. Olay da bu."

"Peki içeri nasıl girdi? Hackerımız."

"O bir dahi. Bu yüzden görmezden gelindiğinden şüpheleniyorum. Onunla tanışmak ister misin?"

On dört yaşında."

Bölüm 65

MONNIE, hacker için Quantico'dan sadece on iki mil uzaklıktaki Dale City, Virginia'da bir adres bulmuştu. İlk aramayı yapan ajan pek iyi takip etmemişti, bu da bizi rahatsız ediyordu, bu yüzden onun işini bizim yapmamızın ajan için sorun olmayacağını düşündük.

Aslında Monnie'yi de götürmeyi planlamıyordum ama o başka türlüünü . Böylece cipini evine bıraktık ve o da benimle Dale City'ye geldi. Önceden aramış ve kızın annesiyle konuşmuştum. Sesi gergindi ama FBI'nın nihayet Lili'yle konuşmaya gelmesinden memnun olduğunu söyledi. "Kimse Lili'yi uzun süre görmezden gelemez" diye ekledi. Ne demek istediğimi anlayacaksın."

Ön kapıyı siyah tulum giymiş genç bir kız açtı. Onun Lili olduğunu düşünmüştüm ama yanıldığım ortaya çıktı. Annie on iki yaşındaki kız kardeşiydi. Kesinlikle on dört yaşında görünüyordu. İşaret etti ve biz de eve girdik.

"Lili laboratuvarında," dedi Annie. "Başka nerede olabilir?"

Sonra Bayan Olsen mutfaktan çıktı ve kendimizi tanıttık. Üzerinde düz beyaz bir bluz ve yeşil kadife bir kazak vardı. Elinde yağlı bir spatula vardı ve bu ev sahnesinin ne kadar sıradan olduğunu düşünmeden edemedim. Özellikle de Lili'nin karşılaştığını düşündüğü şey gerçekse. On dört yaşındaki bir çocuk bizi kaçırarlara götürecek olası bir iz mi bulmuştu? Daha garip şekillerde çözülen davalar duymuştum. Ama yine de . . .

"Ona Dr. Hawking diyoruz. Stephen Hawking gibi mi? IQ'su orada," dedi annesi, vurgulamak için pişirme kabını yukarı doğru dürttü. " kadar zeki olursa olsun, Lili Sprite ve Pixie Stix ile yaşıyor. Beslenme alışkanlıklarını etkilemek için yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Lili'yle şimdi konuşsak sorun olur mu?" Ben sordum.

Bayan Olsen başını salladı. "Sanırım bu işi ciddiye alıyorsunuz. Lili için çok akıllıca. Bunların hiçbirini uydurmuyor, inanın bana."

"Biz sadece onunla konuşmak istiyoruz. Güvenli tarafta olmak için. Emin değiliz.

bir şey olduğunu sanmıyorum." Bu da yeterince doğrudu.

"Oh, bu da bir şeydir," dedi Bayan Olsen. "Lili asla hata yapmaz. En azından şimdiye kadar yapmadı."

Spatulayı merdivenleri işaret etti. "Sağdan ikinci kapı. Değişiklik olsun diye kilitsiz bırakmış, çünkü sizi bekliyor. Bize oradan uzak durmamızı söyledi."

Monnie ve ben üst kata çıktık. "Bunun ne olabileceği hakkında hiçbir fikirleri yok, değil mi?" diye fısıldadı. "Neredeyse hiçbir şey olmamasını umacağım. Yanlış bir ipucu."

Bir keresinde içi boş gibi gelen ahşap bir kapıyı çaldım.

"Kapı açık," diye tiz bir kadın sesi geldi. "Gel."

Kapıyı açtım ve çam ağacından bir yatak odası süitine baktım. Tek kişilik yatak, buruşuk inek desenli çarşaflar, duvarlarda MIT, Yale ve Stanford posterleri.

Mavi bir halojen lambanın arkasında dizüstü bilgisayarının başında oturan genç bir kızdı; koyu renk saçlı, gözlüklü, dişlerinde teller vardı. "Sizin için her şeyi hazırladım," dedi. "Ben Lili, tabii ki, tabii ki. Bir şifre çözme açısı üzerinde çalışıyorum. İş algoritmalarındaki açıkları bulmaya geliyor."

Monnie ve ben Lili'nin çok küçük ve yumurta kabuğu kadar kırılgan görünen elini sıktık.

Monnie başladı. "Lili, bize gönderdiğin e-postada Atlanta ve Pennsylvania'daki kaybolmalarla ilgili yardımcı olabilecek bilgilere sahip olduğunu söylemiştin."

"Doğru. Ama Bayan Meek'i çoktan buldunuz."

"Çok güvenli bir siteyi hacklediniz. Bu doğru, değil mi?" Monnie sordu.

"Bazı gizli UDP taramaları gönderdim. O zaman IP sahtekarlığı. Kök sunucuları

sahte paketler üzerinde biraz. Koklayıcı için bir kaynak kodu yerleştirdim. Sonunda DNS zehirlenmesi kullanarak hackledim. Biraz daha karmaşık ama temel fikir bu."

"Anladım," dedi Monnie. Birdenbire Olsen'ların evinde benimle olduğu için çok memnun oldum.

"Sanırım onlarla birlikte olduğumu biliyorlar. Aslında bundan eminim," dedi Lili. "Bunu nereden biliyorsun?" Ona sordum.

"Öyle dediler."

"Ajan Tiezzi ile çok fazla ayrıntıya girmediniz. Dediniz ki birisinin 'satılık' olabileceğini *düşündünüz* mü?"

"Evet, ama , değil mi? Ajan Tiezzi bana inanmadı. On dört yaşında ve bir kız olduğumu itiraf ettim. Ne kadar aptalım, değil mi?"

"Bunu sana karşı kullanmayacağım," dedi Monnie ve nazikçe gülümsedi.

Lili de sonunda gülümsedi. "Başım büyük belada, değil mi? Aslında başımın belada olduğunu biliyorum. Kim olduğumu zaten biliyor olabilirler."

Başımı salladım. "Hayır, Lili," dedim ona. "Senin kim olduğunu ya da nerede olduğunu bilmiyorlar. Bilmediklerine eminim."

Öyle olsaydı, çoktan ölmüş olurdun.

Bölüm 66

Genç dahinin odasında olmak çok ürkütücü ve garipti.

-Kendisinin ve aile üyelerinin büyük olasılıkla tehlikedeydi. Lili Büro'ya gönderdiği mesajda biraz çekingen davranmıştı, bu yüzden ihbarın nasıl gözden kaçmış olabileceğini anlıyordum. Ayrıca on dört yaşındaydı. Ama şimdi Lili'yle yüz yüze tanışıp konuştuğumuza göre, bize yardımcı olabilecek gerçek bir şeyler bildiğinden emindim.

Konuştuklarını duymuştu.

O dinlerken biri satın alınmıştı. Kendisi ve ailesi için korkuyordu.

"Onlarla birlikte internete girmek ister misin?" Lili heyecanlı bir sesle sordu. "Yapabiliriz! Bakalım şimdi birlikteler mi? Bazı havalı anonimleştirme yazılımları üzerinde çalışıyorum. Sanırım işe yarayacak. Yine de emin değilim. Evet, işe yarayacaktır."

O güzel diş tellerini göstererek genişçe gülümsedi.

Gözlerinde bize bir şey kanıtlamak istediğini görebiliyordum. "Bu iyi bir fikir mi?" Monnie eğildi ve bana sordu.

Onu kenara çektim ve sesimi alçalttım. "Zaten onu ve ailesini taşımak zorundayız. Artık burada kalamazlar, Monnie."

Lili'ye baktım. "Tamam. Neden onlarla tekrar çevrimiçi olmayı denemiyorsun? Bakalım neyin peşindeler. Biz burada seninle olacağız."

Lili, sitenin şifrelerini ve şifreli korumasını aşmak için çeşitli adımlardan geçerken sürekli konuştu. On dört yaşındaki çocuğun söylediklerinden hiçbir şey anlamadım ama Monnie çoğunu anladı. Hevesli ve destekleyiciydi ama çoğunlukla etkilenmişti.

Lili aniden telaşla başını kaldırdı. "Burada yanlış giden bir şeyler var." Bilgisayarına geri döndü.

"Oh, kahretsın! Allah belalarımı versin!" diye küfretti. "Bu *sürüngenler*. Buna inanamıyorum."

"Ne oldu?" Monnie sordu. "Anahtarları değiştirmişler, değil mi?"

Onlar mı?"

"Daha da kötüsü," dedi Lili ve komutları hızla tuşlamaya devam etti. "Çok, çok daha kötü. Awhh, at tükürüğü. Buna inanamıyorum."

Sonunda dizüstü bilgisayarının parlayan ekranına arkasını döndü.

"Önce siteyi bile *bulamadım*. Çok güzel, çok dinamik bir ağ kurmuşlardı; Detroit'te, Boston'da, Miami'de, her yerdeydi. Sonra bulduğumda da giremedim. Artık onlar dışında *kimse* siteye giremiyor."

"Nedenmiş o?" diye sordu Monnie. "Son gelişinle şimdi arasında ne oldu?"

"Bir *göz taraması* kurdular. Kandırmak neredeyse imkansız. Her şey kendine Wolf diyen bir adam tarafından yönetiliyor. Wolf çok korkutucu bir adam. Rus. Sibirya'dan gelen bir kurt gibi. Bence benden bile daha zeki. Ve bu çok akıllıca."

Bölüm 67

Ertesi gün Hoover'ın beşinci katındaki SIOC konferans salonlarında çalıştım. Kendisini hâlâ arafta gibi hisseden Monnie Donnelley de öyle. Birkaç şeyi kontrol edebilmek için Lili Olsen'dan sessiz tutuyorduk. Ana oda etrafımızda uğulduyordu. Kaçırılmalar artık büyük bir medya hikayesiydi. Büro son birkaç yıldır inanılmaz derecede tepki çekmişti; bir galibiyete ihtiyaçları vardı. *Hayır, diye düşündüm, bizim kazanmaya ihtiyacımız var.*

O gece geç saatlerde yapılan grup toplantısında Büro'dan pek çok önemli kişi vardı: Davranış Analiz Birimi-Doğu ve BAU-Batı'nın başkanları, Çocuk Kaçırma Seri Cinayet Araştırma Kaynak Merkezi'nin (CASMIRC) birim şefi ve FBI'ın internetteki cinsel avcılarını bulup ortadan kaldırmaya adanmış bir birimi olan Baltimore'daki Innocent Images'ın başkanı. Tartışmayı yine Stacy Pollack yönetti; davadan açıkça o sorumluydu.

Massachusetts'teki Holy Cross Koleji'nden bir erkek öğrenci kayıptı ve yakın bir arkadaşı kampüste öldürülmüş olarak bulunmuştu. Francis Deegan'ın Newport'ta kaçırılan öğrenci Benjamin Coffey'e olan fiziksel benzerliği, birçoğumuzun onun öldüğünden korkulan Coffey'in yerine seçildiğine inanmasına neden oldu.

BAU-east'i yöneten Jack Arnold, "Bir ödül için onay almak istiyorum, belki yarım milyon," dedi. Kimse teklif hakkında yorum yapmadı. Birkaç ajan not almaya ya da dizüstü bilgisayarlarını kullanmaya devam etti. Aslında bu durum moral bozucuydu.

"Sanırım bir şey buldum," dedim sonunda odanın arkasından.

Stacy Pollack bana doğru baktı. Grubun sessizliğinin bozulmasına her şeyden çok tepki gösteren birkaç kafa havaya kalktı. Yerimden kalktım.

Söz FNG'deydi. Şirin olmak için Monnie'yi tanıttım. Sonra onlara Kurt İn'i'nden ve on dört yaşındaki Lili Olsen ile buluşmamızdan bahsettim. Ayrıca Monnie'nin bulgularına göre Kurt'tan da bahsettim.

Pasha Sorokin adında bir Rus gangsteriydi. Soyağacının izini sürmek zordu, özellikle de SSCB'den ayrılmadan önce. "Eğer bir şekilde İn'e girebilirsek, kayıp kadınlar hakkında bir şeyler bulabileceğimizi düşünüyorum. Bu arada, Masum Görüntüler tarafından halihazırda tespit edilen bazı sitelere daha fazla baskı yapmamız gerektiğini düşünüyorum. Kurt İni'ni kullanan sapıkların porno sitelerini de ziyaret etmesi mantıklı görünüyor. Yardıma ihtiyacımız var. Eğer Kurt'un Pasha Sorokin olduğu ortaya çıkarsa, çok fazla yardıma ihtiyacımız olacak."

Stacy Pollack ilgilendi. Hem Monnie'nin hem de benim üçüncü dereceden ceza aldığımız bir tartışmaya öncülük etti. Odadaki diğer ajanlardan bazılarını tehdit ettiğimiz açıktı. Sonra Pollack bir karar verdi.

"Kaynaklara sahip olabilirsin," dedi. "Yirmi dört/yedi porno sitelerini izleyeceğiz. Şu anda elimizde daha iyi bir şey yok. Rus grubumuzun da New York dışında olmasını istiyorum. Pasha Sorokin'in bu işe şahsen karıştığına inanmıyorum ama karışıysa bu çok büyük bir . Altı yıldır Sorokin'le ilgileniyoruz! Kurt'la çok ilgileniyoruz."

Bölüm 68

Sonraki yirmi dört saat boyunca otuzdan fazla ajan on dört farklı porno sitesi ve sohbet odasını gözetlemekle görevlendirildi. Bu şimdiye kadarki en korkunç "gözetleme"lerden biri olmalıydı. Tam olarak kimi aradığımızı bilmiyorduk - Kurt İni adlı bir siteden ya da muhtemelen Kurt'tan bahseden herhangi biri dışında. Bu arada Monnie ve ben Kızıl Mafya ve özellikle de Pasha Sorokin hakkında toplayabildiğimiz tüm bilgileri topluyorduk.

O öğleden sonra ayrılmak zorunda kaldım. Zamanlama daha kötü olamazdı ama bunun için iyi bir zaman da yoktu. Dupont Circle bölgesindeki Blake Building'de Christine Johnson'ın avukatlarıyla bir ön toplantıya katılmam istenmişti. Christine, Küçük Alex'in peşindeydi.

Saat beşten biraz önce oraya vardım ve Connecticut Bulvarı'nın L ile buluştuğu köşeyi dönen on iki katlı sıra dışı yapıdan akan ofis çalışanlarının akınıyla mücadele etmek zorunda kaldım. Alt kattaki kayıt defterini kontrol ettim ve binadaki kiracılar arasında Mazda, Barron's, Ulusal Güvenlik Konseyi ve Christine'i temsil eden Mark, Haranzo ve Denyeau da dahil olmak üzere birkaç hukuk bürosu olduğunu gördüm.

Asansörün yanına kadar yürüdüm ve bir düğmeye bastım. Christine, Alex Jr'ın velayetini istiyordu. Avukatı, mahkemeye gitmeden ya da alternatif uyuşmazlık çözümüne başvurmadan işleri çözme umuduyla bu görüşmeyi ayarlamıştı. Sabah konuşmuş ve bu "gayri resmi" bir toplantı olduğu için onu çağırılmaya karar vermiştim. Asansörle yedinci kata çıkarken aklımda tek bir düşünce vardı: *Küçük Alex için en iyisi neyse onu yap*. Ne olursa olsun ya da bana nasıl hissettirirse hissettirsin.

Saat yedide indim ve beni ince ve çekici Gilda Haranzo karşıladı; kömür rengi bir takım elbise giymiş ve beyaz ipek bluzunu boğazından düğümlemişti. Avukatım Bayan Haranzo'ya karşı yarışmıştı ve bana onun iyi ve aynı zamanda "bir görevde" olduğunu söyledi. Doktor kocasından boşanmıştı ve iki çocuğunun velayetini almıştı. Ücreti yüksekti ama o ve

Christine Villanova'ya birlikte gitmişti ve o zamandan arkadaştılar. "Christine zaten konferans odasında, Alex," dedi sonra.

kendini tanıttı. Sonra ekledi, "İşler bu noktaya geldiği için üzgünüm. Bu dava zor. İşin içinde kötü insanlar yok. Lütfen beni takip eder misiniz?"

"İşler bu noktaya geldiği için ben de üzgünüm," dedim. Yine de kötü adamlar olmadığından o kadar emin değildim. Yakında göreceğiz.

Bayan Haranzo beni gri halı döşeli ve açık mavi kumaş duvarlı orta büyüklükte bir odaya götürdü. Odanın ortasında altı adet siyah deri sandalyenin bulunduğu cam bir masa vardı. Masanın üzerinde sadece bir sürahi buzlu su, birkaç bardak ve bir dizüstü bilgisayar vardı.

Bir sıra yüksek pencere Dupont Circle'a bakıyordu. Christine pencerelerin yanında duruyordu ve ben içeri girdiğimde konuşmadı. Sonra masaya doğru yürüdü ve deri sandalyelerden birine oturdu.

"Merhaba Alex," dedi sonunda.

Bölüm 69

GILDA HARANZO dizüstü bilgisayarının arkasındaki koltuğuna kaydı ve ben de cam konferans masasında Christine'in karşısında bir yer seçtim. Birdenbire Küçük Alex'in kaybı bana çok gerçekçi göründü. Bu düşünce nefesimi kesti. İyi bir karar olsun ya da olmasın, adil olsun ya da olmasın, Christine bizden uzaklaşmış, binlerce kilometre uzağa taşınmış ve onu bir kez bile görmemişti. Ebeveynlik haklarından bilerek feragat etmişti. Şimdi fikrini değiştirdi. Peki ya fikrini tekrar değiştirirse?

Christine, "Buraya geldiğin için teşekkür ederim Alex. Yaşananlar için üzgünüm. Üzgün olduğuma inanmalısın."

Ne diyeceğimi bilemedim. Ona kızgın değildim ama belki de öfkeliydim. Küçük Alex neredeyse tüm hayatı boyunca benimleydi ve şimdi onu kaybetme düşüncesine dayanamıyordum. Midem serbest düşüşteki bir asansör gibi düşüyordu. Bu deneyim, çocuğunuzun sokağa doğru koştuğunu, ciddi bir kaza geçirmek üzere olduğunu görmek ve bunun olmasını engelleyememek, hiçbir şey yapamamak gibiydi. Orada sessizce oturdum ve ofisteki tüm camları kıracak ilkel bir çılgılık attım.

Sonra toplantı başladı. Gayri resmi bir buluşma. Odada kötü insanlar olmadan.

Gilda Haranzo, "Dr. Cross, zaman ayırıp buraya geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi ve bana doğru samimi bir gülümseme fırlattı.

"Neden gelmeyeyim ki?" diye sordum.

Başını salladı ve tekrar gülümsedi. "Hepimiz bu sorunun dostane bir şekilde çözülmesini istiyoruz. Mükemmel bir bakıcı oldunuz ve buna kimse itiraz edemez."

"Ben onun babasıyım, Bayan Haranzo," diye düzelttim.

"Tabii ki. Ama Christine şu anda çocuğa bakabilecek durumda ve o bir anne. Aynı zamanda Seattle'da bir ilkokul müdürü."

Yüzümün ve boynumun kızardığını hissedebiliyordum. "Alex'i bir yıl önce terk etti."

Christine konuştu. "Bu hiç adil değil Alex. Sana şimdilik onu alabileceğini söylemiştim. Anlaşmamızın her zaman geçici olması gerekiyordu."

Bayan Haranzo, "Dr. Cross, seksen iki yaşındaki büyükannenizin çoğu zaman bebeğe baktığı doğru değil mi?" diye sordu.

"Hepimizin var," dedim. "Ayrıca, geçen yıl Christine Seattle'a gitmek için ayrıldığında Nana çok yaşlı değildi. Son derece yetenekli biri ve Nana'nın tanık kürsüsüne çıkmasını isteyeceğinizi hiç sanmıyorum."

Avukat devam etti, "İşiniz sizi sık sık evinizden uzaklaştırıyor, değil mi?"

Başımı salladım. "Bazen öyle oluyor. Ama Alex'e her zaman iyi . O mutlu, sağlıklı, zeki bir çocuk, her zaman gülümsüyor. Ve seviliyor. O evimizin merkezi."

Bayan Haranzo bitirmemi bekledi, sonra tekrar başladı. Sanki burada yargılanıyormuşum gibi hissettim. "İşiniz, Dr. Cross. Tehlikeli bir iş. Aileniz daha önce büyük tehlikeye girdi. Ayrıca, Bayan Johnson ayrıldığından beri kadınlarla yakın ilişkileriniz oldu. Öyle değil mi?"

İçimi çektim. Sonra yavaşça deri koltuktan kalktım. "Üzgünüm ama bu toplantı sona erdi. İzninizle. Buradan çıkmam gerekiyor." Kapıda tekrar Christine'e döndüm. "Bu yanlış."

Bölüm 70

Oradan çıkmalı ve aklımı bir süreliğine başka bir yere vermeliydim. Hoover Binası'na döndüğümde kimse beni özlemiş gibi görünmüyordu. Merkez ofiste saklanan bu ajanlardan bazılarının gerçek dünyada suçların nasıl çözüldüğüne dair hiçbir fikri olmadığını düşünmeden edemedim. Neredeyse bilgisayarlara veri yüklediğinize ve sonunda bir suçlu çıkardıklarına inanıyor gibiydiler. *Bu sokakta oluyor! Bu penceresiz, kötü havalı "kriz" odasından çıkın. Kaldırımlarda çalışın!* Bağırmak istedim.

Ama tek kelime etmedim. Bilgisayarın başına oturdum ve Rus mafyasıyla ilgili son haberleri okudum. Umut verici bir bağlantı göremedim. Ayrıca Christine'in avukatlarıyla yaptığım görüşmeden sonra pek konsantre olamamıştım. Yediyi biraz geçe eşyalarımı topladım ve Hoover Binası'ndan ayrıldım.

Kimse gittiğimi fark etmemiş gibiydi. Sonra merak ettim, *bu o kadar kötü bir şey miydi?*

Eve geldiğimde, Nana ön kapıda bekliyordu. Tam merdivenlerden çıkıyordum ki kapıyı açtı ve dışarı çıktı. "Küçük Alex'e göz kulak ol Damon. Birazdan döneriz," diye seslendi paravan kapıdan.

Nana topallayarak ön merdivenlerden indi, ben de onu takip ettim. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Arabayla gezintiye çıkıyoruz," dedi. "Seninle konuşmamız gereken bazı şeyler var."

Oh, kahretsin.

Eski Porsche'ye geri döndüm ve çalıştırdım. Nana yolcu koltuğuna yığıldı.

"Sür," dedi. "Evet,

Bayan Daisy."

"Bana ne dudaklarını ne de zavallı zekâ denemelerini gösterme." "Peki efendim."

"Bu dudağınızın güzel bir örneği."

"Öyle olduğunu biliyorum,
hanımefendi."

Batıya, Shenandoah Dağları'na doğru gitmeye karar verdim, güzel bir yolculuk ve Nana'nın favorilerinden biri. Yolculuğun ilk bölümünde ikimiz de oldukça sessizdik, bu ikimiz için de alışılmadık bir durumdu.

"Avukatın evinde ne oldu?" Nana sonunda 66 numaralı yola döndüğümde sordu.

Muhtemelen içimi dökmeye ihtiyacım olduğu için ona uzun versiyonunu anlattım. Sessizce dinledi ve sonra onun için alışılmadık bir şey yaptı. Nana gerçekten küfretti. "Christine Johnson'ın canı *cehenneme*. Bu konuda yanılıyor!"

"Christine'i tamamen suçlayamam," dedim. Her ne kadar istemesem de, olayların onun tarafından bakabiliyordum.

"Ben biliyorum. O küçük tatlı bebeği bırakıp Seattle'a gitti. O kadar uzağa gitmesine gerek yoktu. Kendi kararı. Şimdi bununla yaşamak zorunda."

Nana'ya baktım. Yüzü kaskatı kesilmişti. "Bugünlerde bunun aydınlanmış bir bakış açısı olarak kabul edilip edilmeyeceğini bilmiyorum."

Nana söylediklerimi elinin tersiyle itti. "Bugünlerin o kadar da aydınlanmış olduğunu düşünmüyorum. Kadın haklarına, anne haklarına, bunların hepsine inandığımı biliyorsun ama aynı zamanda yaptıklarından sorumlu tutulman gerektiğine de inanıyorum. Christine o küçük çocuğu bırakıp gitti. Sorumluluğundan kaçtı."

"Bitirdin mi?" Ben sordum.

Nana kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuştu. "Öyleyim. Ve iyi hissettirdi, gerçekten iyi. Bir ara sen de denemelisin. Havalandır, Alex. Kontrolünü kaybet. İçini dök."

Sonunda gülmek zorunda kaldım. "İşten eve radyoyu sonuna kadar açmıştım ve zamanın yarısında bağıırıyordum. Ben senden daha çok üzüldüm nine."

İlk defa -ki bunun daha önce olduğunu hiç hatırlamıyorum- son sözü benim söylememe izin verdi.

Bölüm 71

JAMILLA o gece saat on bir civarında, onun sekizde aradı. Onunla birkaç gündür konuşmamıştım ve doğrusunu söylemek gerekirse şu an pek de uygun bir zaman değildi. Christine'in D.C.'ye yaptığı ziyaret ve avukatıyla yaptığı görüşme beni germiş ve allak bullak etmişti. Sarsılmıştım. Belli etmemeye çalıştım ama bu da yanlıştı. "Hiç yazmıyorsun, hiç aramıyorsun," dedi Jamilla ve her zamanki gevşek ve ilgi çekici tarzıyla güldü. "Sakın bana çoktan bir davayla uğraştığını söyleme.

Büro için mi? , değil mi?"

"Büyük ve kötü bir tane, evet. Bir girip bir çıkıyorum," dedim Jam'e, sonra da Hoover Binası'nda neler olup *bittiğini* ve neler *olmadığını*, Büro'da olmakla ilgili karışık duygularımı, hayatımda şu anda gerçekten önemli olmayan her şeyi hızlıca anlattım.

"Sen yeni adamsın," dedi. "Biraz zaman ver."

"Sabırlı olmaya çalışıyorum. Sadece bu boşa harcanan harekete, boşa harcanan kaynaklara alışık değilim."

Güldüğünü duydum. "Bu ve ilgi odağı olmaya alışkınsın, öyle değil mi? Sen bir yıldız oldun, Alex."

Gülümsedim. ", haklısın. Bu da bir parçası."

"Büro'yu çitin diğer tarafından gördünüz. Kendini neye bulaştırdığını *biliyordun*. Bilmiyor muydun?"

"Sanırım yapmalıydım, elbette. Ama kaydolduğumda verilen pek çok sözü dinledim."

Jamilla içini çekti. "Biliyorum, pek sempatik, empatik ya da her neyse davranmıyorum. Benim hatalarımdan biri."

"Hayır, benim."

"Evet." Tekrar güldü. "Öyle. Seni hiç bu kadar keyifsiz duymamıştım. Bakalım seni yukarı çıkarmak için ne yapabiliriz?"

Üzerinde çalıştığı dava hakkında konuştuk, sonra Jamilla çocukların her biri hakkında sorular sordu. Her zamanki gibi ilgiliydi. Ama benim moralim bozuktu ve bundan kurtulamıyordum. Acaba bunu anlayabilir mi diye düşündüm ve cevabımı aldım.

"Şey," dedi Jam, "sadece nasıl olduğunu görmek istedim. Bir haber alırsan ara. Senin için her zaman buradayım. Seni özledim, Alex."

"Ben de seni özledim," dedim.

Sonra Jamilla yumuşak bir "Hoşça kal" diyerek bağlantıyı kesti.

Orada oturup başımı ileri geri salladım. Kahretsin. Bazen ne kadar aptal oluyordum. Christine'le olanlar için Jamilla'yı suçluyordum, değil mi? Bu ne kadar aptalcaydı?

Bölüm 72

". Seni özledim," dedim ve gülümsedim. "Ve özür dilerim."

Jamilla telefonu kapattıktan beş dakika sonra, telafi etmek için onu geri aradım.

"Üzgün olmalısın, seni kaka. Meşhur antenlerinin hâlâ iyi çalıştığını gördüğüme sevindim," dedi.

"o kadar da zor değil. En önemli kanıt gözlerimin önündeydi. Bu şimdiye kadar yaptığımız en kısa telefon konuşmasıydı. Muhtemelen en rahatsız edici ve sinir bozucu olanıydı da. Bu konuda meşhur *duygularımdan* birini yaşadım."

"Peki sorun ne, izci çocuk? İş mi yoksa başka bir şey mi? Sorun ben miyim, Alex? Eğer öyleyse bana söyleyebilirsin. Seni uyarmalıyım, silah taşıyorum."

Şakasına güldüm. Sonra bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım. "Christine Johnson şehre geri döndü. Bundan sonrası daha da kötüleşiyor. Küçük Alex için geldi. Onu alıp götürmek, velayetini almak istiyor, muhtemelen Seattle'a götürecekt."

Keskin bir nefes alma sesi duydum, sonra, "Alex, bu korkunç. *Korkunç*. Onunla bu konu hakkında konuştun mu?"

"Eminim öyledir. Bu öğleden sonra avukatının yanındaydım. Christine sert olmayı zor buluyor ama avukatı öyle değil."

"Alex, Christine ikinizi birlikte gördü mü? Onunla nasılsın? *Kramer Kramer'e Karşı* filmindeki gibisiniz. Dustin Hoffman ve o sevimli küçük çocuk."

"Hayır, bizi birlikte izlemedi ama onu Alex'le gördüm. Cazibesini konuşturdu. Hiçbir suçlama olmadan onu geri karşıladı. Küçük hain."

Jamilla şimdi öfkeliydi. "Küçük Alex *yapardı*. Her zaman mükemmel bir centilmen. Babası gibi."

"Bu, artı-o onun annesi. İkisinin bir geçmişi var, Jam. Karmaşık bir durum."

"Hayır, değil. Benim için değil, beyni olan hiç kimse için değil. Onu terk etti, Alex. Kendini üç bin mil ayırdı. Bir yıl uzak kaldım. Ne için?"

bir daha yapmayacağını mı söyleyecek? Peki şimdi ne yapacaksın?" Asıl soru buydu, değil mi?

"Ne düşünüyorsun? Sen olsan ne yapardın?"

Jam bir kahkaha attı. "Beni bilirsin, onunla gibi kavga ederim."

Sonunda gülümsedim. "Ben de öyle yapacağım. Christine'le deli gibi savaşacağım."

Bölüm 73

Telefon aramaları gece boyunca bitmemişti. Jamilla'yla işim biter bitmez, ki burada altmış saniyeden bahsediyoruz, şeytani alet çalmaya başladı. Christine olup olmadığını merak ettim. Şu anda Alex hakkında konuşmak istemiyordum. O bana ne söylemek isterdi ve ben ona ne söyleyebilirdim ki?

Yine de telefon durmadan çalışıyordu. Saatiime baktım. Gece yarısını geçtiğini gördüm. Şimdi ne olacaktı? Sonunda telefonu elime almadan önce tereddüt ettim.

"Alex Cross," dedim.

"Alex. Ben Ron Burns. Bu kadar geç aradığım için özür dilerim. Sadece uçuyorum

New York'tan D.C.'ye. Terörle mücadele üzerine bir başka konferans, şu anda ne anlama geliyorsa artık. Kimse bu piçlerle nasıl mücadele edileceğini tam olarak bilmiyor gibi görünüyor ama herkesin bir teorisi var."

"Onların kurallarına göre oynayın. Tabii ki bu birkaç kişiyi rahatsız edecektir," dedim. "Ve bu kesinlikle politik ya da sosyal olarak doğru değil."

Burns güldü. "Konunun özüne iniyorsunuz," dedi. "Ve fikirleriniz konusunda çekingen değilsiniz."

"Lafı açılmışken..." dedim.

"Biraz kızgın olduğumu biliyorum," dedi. "Olanlardan sonra seni suçlamıyorum. Büro'nun seni oyalaması, hakkında uyarıldığın her şey. Bir şeyi anlamak zorundasın Alex. Çok yavaş hareket eden bir okyanus gemisini geri döndürmeye çalışıyorum. Potomac'ta. Bana biraz daha güven. Bu arada, *neden hala Washington'dasın?* New Hampshire'da değil?"

Gözlerimi kırptım, anlamamıştım. "New Hampshire'da ne var? Oh, kahretsin, sakın söyleme."

"Bir şüphelimiz var. Kimse size söylemedi, değil mi? İnternette Wolf's Den'den bahsedenleri takip etme fikrin işe yaradı. Birini yakaladık!"

Gece yarısı duyduklarıma inanamıyordum. "Kimse bana söylemedi. İşten çıktığımdan beri evdeyim."

Sonunda bir sessizlik oldu. "Birkaç telefon görüşmesi yapacağım. Sabah uçağa bin. Seni New Hampshire'da *bekliyor* olacaklar.

İnanın bana, sizi bekliyor olacaklar. Ve Alex, bana biraz güven." "Evet, güveneceğim." *Biraz* daha.

Bölüm 74

HEM OLASILIK DIŞI HEM DE TUHAF GÖRÜNÜYORDU ama Dartmouth'ta İngilizce profesörü olarak görev yapan saygın bir yardımcı doçent New Hampshire'da FBI tarafından izleniyordu. Kısa bir süre önce Taboo adlı bir sohbet odasına girmiş ve yeterli paranız varsa her şeyin satın alınabileceği özel bir Web sitesi hakkında övünmüştü.

SIOC'taki bir ajan, Mr.

Potter . . .

Erkek arkadaşım: "Herhangi bir şey" satın almak için yeterli para tam olarak ne kadardır?

Bay Potter: Senden daha fazla, dostum. Her neyse, senin gibi ayak takımını uzak tutmak için bir göz taraması var.

Paket: Bu gece bizimle takıldığınız için onur duyuyoruz.

Bay Potter: Kurt İni haftada sadece iki saat açık. Hiçbiriniz davetli değilsiniz elbette.

Bay Potter'ın Dr. Homer Taylor tarafından kullanılan takma ad olduğu ortaya çıktı. Suçlu olsun ya da olmasın, Dr. Taylor şu anda mikroskop altındaydı. İki kişilik ekipler halinde sekiz saatlik vardiyalarla çalışan yirmi dört ajan Hanover'da attığı her adımı izliyordu. Çalışma haftası boyunca üniversitenin yakınındaki Viktorya döneminden kalma küçük bir evde yaşıyor ve derslere yürüyerek gidip geliyordu. Zayıf, kel, düzgün görünümlü bir adamdı ve İngiliz yapımı takım elbiseler giyer, parlak renkli papyonlar takar ve jartiyerlerini kasıtlı olarak koordine etmezdi. Her zaman kendinden çok memnun görünürdü. Üniversite yetkililerinden o dönem Restorasyon ve Elizabeth dönemi tiyatrosunun yanı sıra Shakespeare semineri de verdiğini öğrenmiştik.

Dersleri son derece popülerdi ve kendisi de öyleydi. Dr. Taylor, derslerine girmeyen öğrenciler için bile ulaşılabilir olmasıyla ünlüydü. Ayrıca kıvrak zekası ve kötü mizah anlayışıyla da tanınırdı. Sık sık "dolu " olarak adlandırdığı, sadece ayakta izlenen sahnelerde oynar ve sık sık hem erkek hem de kadın rollerini canlandırırđı.

Eşcinsel olduğu varsayılıyordu, ancak kimse ciddi bir durumdan haberdar değildi.

Profesörün ilişkileri vardı. Yaklaşık elli mil ötede, Webster, New Hampshire'da bir çiftliği vardı ve hafta sonlarının çoğunu orada geçirirdi. Taylor ara sıra Boston ya da New York'a giderdi ve birkaç yazını Avrupa'da geçirmişti. Bazı erkekler yüzüne karşı ona Puck diye hitap etse de, hiçbir öğrencisiyle bir olay yaşamamıştı.

Taylor'ı gözetlemek, üniversite kasabası atmosferi göz önüne alındığında zordu. Şimdiye kadar ajanlarımızın fark edilmediğine inanılıyordu. Ama bundan emin olamazdık. Taylor ders vermek ve eve dönmek dışında pek bir şey yaparken görülmemişti.

Hanover'daki ikinci gün, Peggy Katz adında bir ajanla birlikte koyu mavi bir Crown Vic olan bir gözetleme aracındaydım. Ajan Katz Lexington, Massachusetts'te büyümüşü. Ana hobisi profesyonel basketbola duyduğu büyük ilgi gibi görünen çok ciddi bir insandı. NBA ya da WNBA hakkında saatlerce konuşabilirdi ve birlikte geçirdiğimiz gözetim süresi boyunca da bunu yaptı.

O gece bizimle birlikte olan diğer ajanlar Roger Nielsen, Charles Powiesnik ve Michelle Bugliarello'ydu. Powiesnik sorumlu özel ajandı. Nereye dahil olduğumdan pek emin değildim ama hepsi Washington ve bizzat Ron Burns tarafından gönderildiğini biliyordu.

"İyi kalpli Dr. Taylor dışarı çıkıyor. İlginç olabilir." Katz ve ben o gece geç saatlerde çift yönlü telefonumuzdan duyduk. Aslında park ettiğimiz yerden evini göremiyorduk.

"Size doğru geliyor. Onu önce sen al," dedi Özel Ajan Powiesnik.

Katz farları yaktı ve bir köşeye çekildik. Sonra Taylor'ın geçmesini bekledik. Bir süre sonra Toyota 4Runner'ı göründü.

"I-89'a doğru gidiyor," diye rapor . "Yaklaşık kırk beşle ilerliyor, hız sınırına uyuyor, bu da onu benim kitabımda şüpheli yapıyor. Belki de Webster'daki çiftliğine gidiyordur. Domates toplamak için biraz geç ama."

"Nielsen'i I-89'da önden göndereceğiz. Sen geride kal. Michelle ve ben hemen yanınızda olacağız," dedi Powiesnik.

Bu bana ve görünüşe göre Ajan Katz'a tanıdık geldi, çünkü imzayı atar atmaz "Doğru" diye mırıldandı.

89'dan çıktıktan sonra Taylor birkaç dar yan yoldan dönüş yaptı. Altmışa yakın yapıyordu.

Peggy, "Şimdi biraz daha acelesi var gibi görünüyor," dedi.

Sonra Taylor'ın Toyota'sı toprak olduğu anlaşılan bir yola saptı. Geri çekilmemiz ya da fark edilmemiz gerekiyordu. Tarım arazilerinin üzerinde sis vardı ve yolun kenarına güvenli bir şekilde park edene kadar yavaşça ilerledik. Diğer

FBI arabaları henüz gelmemişti; en azından biz görmedik. Sedanımızdan indik ve ormana doğru geri döndük.

Sonra Taylor'ın Toyota'sının gölgeli bir çiftlik evinin önüne park ettiğini görebiliyorduk. Sonunda evin içinde bir ışık yandı, sonra bir başkası. Ajan Katz sessizdi ve daha önce bu kadar ağır bir olaya karışıp karışmadığını merak ettim. Olduğunu sanmıyordum.

Powiesnik'e "Taylor'ın Toyota'sını evde görebiliyoruz," diye rapor verdi.

Sonra bana döndü. "Peki şimdi ne olacak?" diye fısıltıyla sordu.

"Bu bize bağılı değil,"

dedim. "Eğer öyle

olsaydı?"

"Ben olsam yürüyerek yaklaşırdım. Holy Cross'taki kayıp çocuğun orada olup olmadığını görmek istiyorum. Ne kadar tehlikede olduğunu bilmiyoruz."

Powiesnik bizimle tekrar temasa geçti. "Bir göz atacağız. Sen ve Ajan Cross olduğunuz yerde kalın. Arkamızı kollayın."

Ajan Katz bana döndü ve bir kahkaha attı. "Powiesnik tozumuza dikkat et demek istiyor, değil mi?"

"Ya da tozumuzu yiyin," dedim.

"Ya da arka memeyi emmek," diye homurdandı Katz.

Belki daha önce hiç aksiyon görmemişti ama belli ki şimdi biraz istiyordu.

Ve içimden bir ses Ajan Katz'ın isteğine kavuşacağını söylüyordu.

Bölüm 75

"ŞURADA, ahıra doğru gidiyor," dedim ve işaret ettim. "Bu Taylor. Ne yapıyor?"

"Powiesnik evin diğer tarafında. Muhtemelen Taylor'ın dışarıda olduğunu göremiyordur," dedi Ajan Katz.

"Bakalım peşinde."

Katz tereddüt etti. "Beni , değil mi?"

"Hayır," dedim, biraz fazla hızlı bir şekilde. Bu iş birdenbire karmaşık bir hal almaya başlamıştı. Taylor'ı takip etmek istiyordum ama Katz'a da dikkat etmem gerektiğini hissediyordum.

Katz sonunda bir karara vararak, "Gidelim," dedi. "Taylor evden çıktı. Güneybatıya doğru gidiyor," diye Powiesnik'i uyardı. "Takip ediyoruz."

İkimiz aceleyle yüz metre kadar ilerledik. Telafi etmemiz gereken bir mesafe vardı ve Taylor'ı görüş alanımızda tutmak istiyorduk. Tepemizde yarım ay vardı ve bu bize yardımcı oluyordu ama Taylor'ın geldiğimizi görmesi de mümkündü. Şimdi onu kolayca kaybedebilirdik, özellikle de şüphelendiyse.

Etrafında olup biten hiçbir şeyin farkında gibiydi - en azından şu ana kadar. Bu da bana gece geç saatlerde burada gizlice dolaşmaya alışkın olduğunu düşündürdü. Kimse tarafından görülmekten endişe etmiyordu. Burası onun özel bölgesiydi, değil mi? Onu ahıra girerken izledim.

Katz, "Tekrar aramalıyız," dedi.

Tamamen aynı fikirde değildim, ancak diğer ajanların hızla gelip gürültü yapmasından endişeliydim. Kaç tanesinin sahada deneyimi vardı?

"Arasanız iyi olur," diye kabul ettim sonunda.

Diğer ajanların ormanın kenarına varması birkaç dakika sürdü, orada uzun çalıların arkasına çömelmiştik. Ahırın içinden gelen ışık, hava tahtasındaki çatlaklardan ve deliklerden parlıyordu. Saklandığımız yerden pek bir şey göremiyor ya da duyamıyorduk.

Sonra ahırda bir yerden müzik sesi geldi. Queen'in koro düzenlemesini tanıdım. Bisiklete binmekle ilgili bir şarkı sözü. Buna çok şaşırdım.

Gecenin bir vakti, ıssız bir yerde oynuyorduk.

Powiesnik yanıma çömelirken, "Geçmişinde şiddet uyguladığına dair bir kanıt yok," dedi.

" da adam kaçırma," dedim. "Ama o ahırda birileri olabilir. Belki Holy Cross'taki çocuk. Taylor Kurt İni'ni biliyordu, göz taramasını bile. Masum bir seyirci olduğundan şüpheliyim."

Kıdemli ajan, "Taylor'ın üzerine gidiyoruz," diye emretti. "Silahlı olabilir," dedi ajanlara. "Öyleymiş gibi hareket edin."

Nielsen ve Bugliarello'yu Taylor'ın başka bir yoldan çıkmaya çalışma ihtimaline karşı ahırın uzak tarafını gözetlemekle görevlendirdi. Powiesnik, Katz ve ben Taylor'ın girdiği kapıdan girecektik.

"Bu senin için sorun olur mu?" Powiesnik'e sordum. "Peşinden şimdi mi gideceksin?" "Buna çoktan karar verildi," dedi gergin bir sesle.

Biz de ahırın kapısına doğru ilerledik. Queen içeride yüksek sesle çalmaya devam etti. "*Bisikletime binmek istiyorum! Bisiklet! Bisiklet!*" Tüm bunlar garip bir duyguydu. Büro bilgi edinmek için mükemmel kaynaklara sahipti ve personeli kesinlikle kitap akıllısı ve iyi eğitimliydi, ancak geçmişte tehlikeli bir olay yerine birlikte gittiğim kişileri her zaman tanır ve onlara güvenirdim.

Ahşap ahır kapısı Taylor tarafından kilitlenmemişti. Birkaç metre ötedeki uzun çalıların arasına çömeldiğimizde bunu görebiliyorduk.

Birden müzik durdu.

Sonra içeriden yüksek sesler duydum. *Birden fazla*. Ama ne söylendiğini ya da kimin konuştuğunu anlayamadım.

"Onu indirmeliyiz. *Hemen*," diye fısıldadım Powiesnik'e. "Kendimizi çoktan adadık. Gitmek zorundayız."

"Sakin bana söyleme-"

"Sana *söylüyorum*," dedim.

Powiesnik'ten görevi devralmak istedim. Çok uzun süre tereddüt etti. Ahıra bu kadar yaklaşmışken durmamalıydık. "Önce ben gideceğim.

Sen arkamdan gel," dedim sonunda.

Powiesnik beni geçersiz kılmadı, tartışmadı. Katz tek kelime etmedi.

Silahımı kılıfımdan çıkararak hızla ahıra doğru koştum. Saniyeler içinde oradaydım. Kapıyı çekip açtığımda ağır bir gıcırta duydum. Dışarıya sızan parlak ışık bir anlığına gözlerime doldu. "*FBI!*" Avazım çıktığı kadar bağırdım. *FBI! Tanrım!*

Taylor bana baktı ve gözleri şaşkınlık ve korkuyla doldu. Ona karşı açık bir atış şansım vardı. Takip edildiğinden haberi yoktu. Kendi özel güvenlik bölgesinde hareket ediyordu, değil mi? Bunu şimdi görebiliyordum.

Ahırın gölgelerinde başka birini de seçebiliyordum. O da

Samanlıktaki bir kirişle bağı ahşap bir direğe deri bağlarla bağlanmıştı. Üzerinde hiçbir giysi yoktu. Hiçbir şey yoktu. Göğsü ve cinsel organı kan içindeydi. *Ama Francis Deegan yaşıyordu!*

"Tutuklusunuz. *Bay Potter.*"

Bölüm 76

Potter'la ilk görüşme çiftlik evindeki küçük kütüphanesinde gerçekleşti. Rahat ve zevkli bir şekilde döşenmişti ve arazinin başka yerlerinde devam eden korkunç eylemler hakkında hiçbir ipucu vermiyordu. Potter koyu renkli ahşap bir bankta oturuyordu ve bilekleri önünde kelepçeliydi. Koyu renk gözleri öfkeyle bana doğru kayıyordu.

Tam karşısındaki düz arkalıklı sandalyeye oturdum. Uzun bir süre birbirimize baktık, sonra gözlerimin odada dolaşmasına izin verdim. Kitaplıklar ve dolaplar özel olarak inşa edilmişti ve her duvarı kaplıyordu. Büyük bir meşe masanın üzerinde bir bilgisayar ve yazıcının yanı sıra tahta giriş çıkış kutuları ve not verilmemiş kâğıt yığınları vardı. Masanın arkasındaki yeşil ahşap tabelada "Bu Dağınıklığı Kutsa" yazıyordu. Hiçbir yerde gerçek Taylor'a ya da "Potter "a dair bir ipucu yoktu.

Kitapların sırtlarında yazarların isimlerini fark ettim: Richard Russo, Jamaica Kincaid, Zadie Smith, Martin Amis, Stanley Kunitz.

Büro'nun genellikle bir görüşme yapılmadan *önce* bir konu hakkında inanılmaz miktarda bilgiye sahip olduğu söylenirdi. Bu durum Taylor için de geçerliydi. Iowa'da geçen çocukluğunu, ardından Iowa ve New York Üniversitesi'ndeki öğrencilik yıllarını zaten biliyordum. Kimse onun karanlık bir tarafı olduğundan şüphelenmemiştii. Bu yıl terfi ve görev süresi dolacaktı ve Milton'ın *Kayıp Cennet*'i üzerine bir kitabı ve John Donne üzerine bir makaleyi bitirmek için çalışıyordu. Edebi projelerin taslakları masanın üzerinde duruyordu.

Kalktım ve sayfalara baktım. *Düzenli biri. Çok güzel bölümlere ayırıyor,* diye düşünüyordum. "İlginç şeyler," dedim.

"Bunlara dikkat edin," diye uyardı.

"Ah, özür dilerim. Dikkatli olacağım," dedim, sanki Milton ya da Donne hakkında yazdıklarının artık bir önemi varmış gibi. Kitaplarına bakmaya devam ettim - *OED*, *The Riverside Shakespeare*, Shakespeare ve Milton çeyreklikleri, *Gravity's Rainbow*, bir *Merck Manual*.

"Bu sorgulama yasadışıdır. Bunu bilmelisin. Benimkini görmek istiyorum

avukat," dedi ben tekrar otururken. "Bunu talep ediyorum."

"Oh, sadece konuşuyoruz," dedim. "Bu sadece bir görüşme. Avukatın gelmesini bekliyoruz. Sadece sizi tanımaya çalışıyoruz."

"Avukatım arandı mı? Boston'daki Ralph Guild mi?" Taylor sordu. "Söyle bana. Benimle taşak geçme."

"Bildiğim kadarıyla," dedim. ", seni sabah sekiz civarında yakaladık. Sekiz buçukta aradı."

Taylor saatine baktı. Koyu renk gözleri parladı. "Saat daha on iki buçuk!"

Omuz silktim. "Avukatının henüz burada olmamasına şaşmamalı. Daha tutuklanmadın bile. İngiliz edebiyatı öğretiyorsun, değil mi? Okuldayken edebiyatı severdim, çok okurdum, hâlâ da severim ama bilimleri de severdim."

Taylor bana ters ters bakmaya devam etti. "Francis'in hastaneye götürüldüğünü unutuyorsun. Saat kayıtlarda var."

Parmaklarımı şıklattım ve yüzümü buruşturdum. "Doğru. Tabii ki öyle. Saat dokuzu biraz geçe alındı. Formu kendim imzaladım," dedim. "Benim de sizin gibi doktoram var. Psikoloji alanında, Baltimore'daki Johns Hopkins'ten."

Homer Taylor bankta bir ileri bir geri sallandı. Başını iki yana salladı. "Beni korkutamazsın, seni *lanet olası pislik*. Senin gibi küçük insanlar beni korkutamaz. Güven bana. Doktoran olduğundan şüpheliyim. Belki Alcorn State'ten. Ya da Jackson State'ten."

Yemlemeyi görmezden geldim. "Benjamin Coffey'i sen mi öldürdün? Bence öldürdün. Bu sabah biraz sonra cesedi aramaya başlayacağız. Neden bizi zahmetten kurtarmıyorsun?"

Taylor sonunda gülümsedi. "Seni kurtarmak mı? Bunu neden yapayım ki?"

"Aslında oldukça iyi bir cevabım var. Çünkü daha sonra yardımına ihtiyacın olacak."

"O halde, bana yardım ettikten *sonra* seni biraz zahmetten kurtaracağım." Taylor sırtıttı. "Nesin sen?" diye sordu sonunda. "FBI'nın pozitif ayrımcılık anlayışı mı?"

Gülümsedim. "Hayır. Aslında ben senin son şansınım. Kabul iyi olur."

Bölüm 77

Çiftlik evindeki kütüphane Potter ve benim dışımda boştu. Elleri kelepçeliydi, tamamen soğukkanlı ve korkusuzdu, tehditkâr bir şekilde bakıyordu.

"Avukatımı istiyorum," dedi tekrar.

"Eminim biliyordur. olsam yapardım. Burada gerçek bir olay çıkarırdım."

Taylor sonunda gülümsedi. Dişleri fena halde lekelenmişti. "Bir sigaraya ne dersin? Bana *bir şey* ver."

Ona bir tane verdim. Onun için yaktım bile. "Benjamin Coffey'i nereye gömdünüz?" Tekrar sordum.

"Yani, gerçekten yetkili kişi sen misin?" diye sordu. "İlginç. Dünya dönüyor, değil mi? Solucan da öyle."

Sorusunu duymazdan geldim. "Benjamin Coffey nerede?" Tekrarladım. "Burada mı gömülü? Eminim öyledir."

"O zaman neden soruyorsun? Madem cevabı zaten biliyorsun."

"Çünkü bu tarlaları kazarak ya da şuradaki göleti tarayarak zaman kaybetmek istemiyorum."

"Size gerçekten yardımcı olamam. Benjamin Coffey diye birini tanımıyorum. Elbette, *Francis* buraya kendi isteğiyle geldi. Holy Cross'tan nefret ediyordu. Cizvitler *bizi* sevmez. Bazı rahipler sevmez."

"Cizvitler kimi sevmiyor? Seninle başka kim ilgileniyor?"

"Bir polis drone'una göre aslında komiksin. Arada sırada biraz kuru mizahı severim."

Bacağımı uzattım, göğsüne vurdum ve bankını devirdim. Yere sertçe çarptı. Kafasını çarptı. Bunun onu sarstığını, şaşırttığını görebiliyordum. En azından biraz acımış olmalı.

"Bunun beni korkutması mı gerekiyordu?" diye sordu, nefesini toparladıktan sonra. Şimdi kızgındı, yüzü kızarmıştı, boynundaki damarlar zonkluyordu. Bu da bir başlangıçtı. "*Avukatımı istiyorum! . . . Sizden açıkça avukat istiyorum!*" Tekrar tekrar bağırmaya başladı: "*Avukat! Avukat! Avukat! Avukat! Avukat! Avukat! Avukat! Beni duyan var mı?*"

Taylor, istediğini elde edemeyen sosyopat bir çocuk gibi bir saat boyunca bana bağırıp durdu. Sesi kısılana kadar bağırmasına ve küfredmesine izin verdim. Hatta dışarı çıkıp bacaklarımı uzattım, biraz kahve içtim ve oldukça iyi bir adam olan Charlie Powiesnik ile sohbet ettim.

İçeri döndüğümde Potter değişmiş görünüyordu. Çiftlikte olanları düşünecek zamanı olmuştu. Francis Deegan'la konuştuğumuzu ve Benjamin Coffey'i de bulacağımızı biliyordu. Belki birkaç kişi daha.

Yüksek sesle iç çekti. "Sanırım benim hoşuma gidecek bir tür düzenleme yapabiliriz. Karşılıklı fayda."

Başımı salladım. "Bir anlaşma yapabileceğimize eminim. Ama karşılığında somut bir şeye ihtiyacım var. *Çocukları nasıl aldın? İşler nasıl yürüdü? Senden duymak istediğim şey bu.*"

Cevap vermesini bekledim. Birkaç dakika geçti.

"Benjamin'in nerede olduğunu sana söyleyeceğim,"

dedi sonunda. "Bunu da söyleyeceksin."

Biraz daha bekledim. Charlie ile dışarıda bir tur daha attık. Çalışma odasına geri döndüm.

"Çocukları Kurt'tan aldım," dedi Potter sonunda. "Ama sorduğuna pişman olacaksın. Muhtemelen ben de öyle. İkimize de ödetecek. Benim naçizane fikrime göre, unutma, bu sadece bir üniversite profesörünün konuşması, Kurt yaşayan en tehlikeli adam. O bir Rus. Kızıl Mafya."

"Kurt'u nerede bulacağız?" Ben sordum. "Onunla nasıl bağlantı kuracağız?"

"Nerede olduğunu bilmiyorum. Kimse bilmiyor. O gizemli bir adam. Bu onun olayı, alametifarikası. Sanırım bu onu tahrik ediyor."

Birkaç saat daha konuşma, pazarlık ve müzakere sürdü ama Potter sonunda Kurt hakkında bilmek istediklerimin bir kısmını anlattı, onu çok etkileyen bu Rus gizemli adam. Günün ilerleyen saatlerinde notlarıma şöyle yazdım: *"Bu henüz hiçbir anlam ifade etmiyor. Hiçbiri mantıklı değil, gerçekten. Kurt'un planı delice görünüyor. Öyle mi?"*

Sonra son düşüncemi yazdım, en azından :

İşin parlak yanı, hiçbir anlam ifade etmiyor olması olabilir. Bizim için.

Benim için.

Dördüncü Bölüm

DENİZİN İÇİNDE

Bölüm 78

STACY POLLACK, Hoover Binası'nın beşinci katında toplanan bir oda dolusu ajanın önünde vakur ve otoriter bir duruş sergiliyordu. Onun toplantısı için sadece ayakta duranlar vardı. Ben de arkada duranlardan biriydim ama New Hampshire'da Potter'ı yakalamamızdan sonra hemen herkes benim kim olduğumu biliyordu. Bir tutsağı daha kurtarmıştık-Francis Deegan iyi olacaktı. Ayrıca Benjamin Coffey ve kimliği henüz belirlenemeyen iki erkeğin daha cesedini bulmuştuk.

Pollack, "İşlerin istediğimiz gibi gitmesine alışık değilim," diye söze başladı ve bir kahkaha attı, "Bu son gelişmeyi kabul ediyorum ve yetkililere mütevazı bir teşekkür sunuyorum Bu bizim için çok iyi bir fırsat. Çoğunuzun bildiği gibi Kurt, Kızıl Mafya listemizdeki kilit hedeflerden biriydi, muhtemelen de *en* kilit hedefti. Silah satışı, haraç, sporda şike, fuhuş, beyaz köle pazarı gibi her şeyle ilgilendiği söyleniyor. Adı Pasha Sorokin gibi görünüyor ve işini Moskova'nın dış mahallelerinde öğrenmiş gibi görünüyor. *Görünüşe göre* diyorum çünkü bu adam söz konusu olduğunda hiçbir şey kesin değildir. Bir şekilde manevra yaparak KGB'ye girmiş ve burada üç yıl kalmış. Daha sonra Rus yeraltı dünyasında bir *pakhan*, bir patron oldu ama Amerika'ya göç etmeye karar verdi. Orada tamamen ortadan kayboldu.

"Aslında bir süre onun öldüğüne inandık. Görünüşe göre öyle değilmiş, en azından Bay Potter'a inanabilirsek. Ona inanabilir miyiz?" Pollack bana doğru işaret etti. "Bu arada bu Ajan Alex Cross. New Hampshire'daki baskına yardım etti."

"Bence Potter'a inanabiliriz," dedim. "Ona ihtiyacımız olduğunu biliyor; bize ne sunabileceğinin de kesinlikle farkında - Sorokin'e giden olası bir yol. Ayrıca Kurt'un peşimize düşeceği konusunda da beni uyardı. Onun görevi dünyanın en iyi gangsteri olmak. Potter'a göre Kurt da böyle biri."

"Peki neden beyaz köle pazarı?" diye sordu ASAC'lardan biri. "İşte o kadar para yok. Riskli bir iş. Ne var ki? Bana saçmalık gibi geliyor. Belki de kandırıldık."

"Neden böyle davrandığını bilmiyoruz. Bu rahatsız edici, katılıyorum. Belki de köklerinden, alışkanlıklarından kaynaklanıyordur," diyor New York ofisinin Rusya grubundan bir ajan. "Elini atabildiği her işe elini atmıştır. Moskova sokaklarındaki günlerine kadar uzanıyor. Ayrıca Kurt kadınlardan hoşlanıyor. Sapık biri."

D.C.'den bir kadın ajan, "Onlardan *hoşlandığını* sanmıyorum," dedi. "Gerçekten, Jeff."

New York'lu menajer devam etti: "Birkaç hafta önce Brighton Beach'te bir kulübe girip eski eşlerinden birini harcadığına dair bir söylenti var. Bu onun tarzı. Bir keresinde memleketinden iki kadın kuzenini köle pazarında satmıştı. Pasha Sorokin hakkında hatırlanması gereken şey, hiç korkusunun olmamasıdır. Rusya'da genç yaşta ölmeyi bekliyordu. Hâlâ hayatta olduğuna şaşırıyor. Uçlarda yaşamayı seviyor."

Stacy Pollack tekrar söz aldı. "Kiminle uğraştığımızı anlamanız için size birkaç hikaye daha anlatayım. *Görünüşe* göre Paşa onu Rusya'dan çıkarmak için CIA'i manipüle etmiş. Doğru, CIA onu buraya nakletti. Onlara her türlü bilgiyi vermesi gerekiyordu ama asla vermedi. New York'a ilk geldiğinde Brooklyn'deki bir apartman dairesinde bebek satmış. Anlatılanlara göre, sadece bir gün içinde banliyödeki çiftlere tanesi on bin dolardan altı bebek satmış. Yakın zamanda bir Miami bankasını 200 milyon dolar dolandırmış. Yaptığı işi seviyor ve belli ki bu işte iyi. Ve şimdi ziyaret ettiği bir internet sitesi biliyoruz. Siteye girmemiz bile mümkün olabilir. çalışıyoruz. Kurt'a hiç olmadığımız kadar yakınız. Ya da biz öyle inanmak istiyoruz."

Bölüm 79

KURT o gece Philadelphia'daydı, kendi ulusu olmasa da bir ulusun doğduğu yerde. Bunu asla belli etmedi ama endişeliydi ve bunun ona verdiği duygusal yükü seviyordu.

Bu onu daha canlı hissettiriyordu. Görünmez olması, kimsenin kim olduğunu bilmemesi, her yere gidebilmesi, istediği her şeyi yapabilmesi de hoşuna gidiyordu. Bu gece Philadelphia'daki First Union Center'da Flyers'ın Montreal'le oynadığı maçı izliyordu. Hokey maçını ama şu ana kadar hiçbir şey olmamıştı, bu yüzden endişeli ve aynı zamanda çok öfkeliydi.

İkinci devre sona ererken skor 2-1'di. Flyers! Buzun ortasında, ceza kutularının dört sıra gerisinde, aksiyona yakın bir yerde oturuyordu. Dikkatini dağıtmak için kalabalığı izledi; takım elbiseli ve gevşek kravatlı züppeler ile büyük boy Flyers formalı mavi yakalı tiplerin bir karışımıydı bu. Herkesin elinde plastik kutularda nacho ve yirmi onsluk bira bardakları var gibiydi.

Gözleri tekrar oyuna kaydı. Oyuncular göz kamaştırıcı bir hızla pistin etrafında dönüyor, patenlerinin bıçakları buzı yırtarken kesik kesik sesler çıkarıyorlardı. *Hadi, hadi. Bir şeyler yapın!* diye ısrar etti.

Sonra birden Ilia Teptev'in pozisyonunu kaybettiğini gördü. Sopayı terk ederken bir şut sesi duyuldu. Gol-Kanadalılar! Kalabalık hakaretlerle patladı: "Berbatsın, Ilia! Bu oyunu sen mi atıyorsun?"

Sonra spiker anonsa başladı. "Kanadalı on sekiz numara Stevie Bowen'ın golü. Gol zamanı, on dokuz dakika otuz iki saniye."

Devre bu şekilde sona erdi, 2-2. Zamboni, periyotlar arasında buzı yeniden yüzeye çıkardı. Daha fazla bira ve daha fazla nacho tüketildi. Ve buz bir kez daha kaygan bir cam tabakaya dönüştü.

Sonraki on altı dakika boyunca oyun 2-2'de düğümlendi. Kurt, Teptev ve Dobushkin'i boğmak istedi. Sonra Kanadalı pivot Bowen,

yarım yamalak bir kontrolden geçti ve Flyer bölgesine daldı. Sağ tarafa bir pas bıraktı. *Şut! Geniş!* Alexei Dobushkin tarafından kurtarıldı; pakla birlikte kendi kalesinin arkasına yerleşti.

Sağına doğru kayd, sonra *buzun* üzerinden *kale ağzının* karşısına bir pas *attı* ve Bowen tarafından kapıldı. Bowen pakı kalenin köşesine yolladı.

Goal-Canadiens!

Kurt o gece ilk kez gülümsedi. Sonra yol arkadaşına, yedi yaşındaki oğlu Dimitri'ye döndü; onun varlığı Kurt'u tanıdığı varsayılan herkesi şaşırtacaktı.

"Gidelim Dimmie, maç bitti. Canadiens kazanacak. Tıpkı sana söylediğim gibi. Sana söylemedim mi?"

Dimitri sonuç konusunda ikna olmamıştı ama babasıyla tartışmaması gerektiğini de biliyordu. "Haklıydın baba," dedi çocuk. "Sen her zaman haklısın."

Bölüm 80

O gece saat on bir buçukta Kurt İni'ne ilk kez girmeyi planlıyordum. Ama Bay Potter'ın yardımına ihtiyacım vardı. Homer Taylor bu amaçla Washington'a taşınmıştı. Onun gözlerine ihtiyacım vardı.

Hoover'ın beşinci katındaki bir ameliyathanede Taylor kelepçeli olarak ikimiz yan yana oturuyorduk. Profesör gergindi ve Kurt'la ilgili anlaşmamız konusunda tereddütleri olduğunu tahmin ediyordum. "Sana ulaşamayacağını düşünme. O acımasızdır. O bir *deli*," diye beni tekrar uyardı.

"Daha önce de deli adamlardan kaçmıştım," dedim. "Hâlâ anlaştık mı?"

"Yapıyoruz. Başka ne seçeneğim var ki? Ama pişman . Korkarım de öyle."

"Seni koruyacağız."

Gözleri kısıldı. "Öyle diyorsun."

Gece zaten yoğun geçmişti. Büro'daki en iyi bilgisayar uzmanları Kurt İni'ne girmek için şifre kırma yazılımlarını denemişlerdi. Şimdiye kadar her şey başarısız olmuştu. Harf ve rakam kombinasyonlarını girerek şifrelenmiş verileri çözebilen "kaba kuvvet" saldırısı da öyle. Hiçbiri işe yaramadı. İçeri girmek için Bay Potter'a ihtiyacımız vardı. Gözlerine ihtiyacımız vardı. Retinadaki kan damarı desenleri ve iris üzerindeki beneklerin deseni benzersiz kimlik belirleme yöntemleri sağlıyordu. Tarama için düşük yoğunluklu bir ışık kaynağı ve optik bir bağlayıcı gerekiyordu.

Potter bir gözünü cihaza yaklaştırdı ve kırmızı bir noktaya odaklandı. Bir ölçü alındı ve sonra gönderildi. Saniyeler sonra, erişimimiz vardı.

Ben Potter, Taylor operasyon odasından çıkarılırken yazdım. Bu gece için Lorton Federal Hapishanesi'ne nakledilecek, sonra da New England'a geri götürülecekti. Onu aklımdan çıkarmıştım ama Kurt hakkındaki uyarısını unutmam mümkün değildi.

Biz de tam sizden bahsediyorduk, dedi Master Trekr kullanıcı adlı biri.

Kulaklarımın neden uğuldadığını merak ettim, yazdım ve acaba

Kurt'la ilk kez iletişim kuruyordum. Çevrimiçi miydi? Eğer öyleyse, *neredeydi?*
Hangi şehirde?

SIOC tarafından kullanılan operasyon odasında sahnenin ortasındaydım. Etrafımda bir düzineden fazla ajan ve teknisyen toplanmıştı. Çoğu da bilgisayar başındaydı. Ortam çok yüksek teknoloji bir sınıfa benziyordu.

Usta Trekr: Gerçekten senden bahsetmiyorduk, Potter. Paranoyak.
Her zaman olduğu gibi.

Diğer kullanıcı isimlerine baktım:

Sphinx 3000

ToscaBella

Louis XV

Sterling 66

Kurt yok. Bu İn'de çevrimiçi olmadığı anlamına mı geliyordu? Yoksa Usta Trekr miydi? Şimdi beni mi gözlemliyordu? Testini geçiyor muydum?

"Worcester" yerine başka bir isim bulmalıyım, diye yazdım. Potter bana Francis Deegan'ın kod adının Worcester olduğunu söylemişti.

Bir numara al. Benim paketim hakkında konuşuyorduk. Benim teslimatım. Benim sıram. Bunu biliyorsun, seni meyveli kek.

İlk başta cevap vermedim. Bu benim ilk testimdi. Potter Sphinx 3000'den özür dileyecek miydi? Özür dileyeceğini sanmıyordum. Büyük olasılıkla, iğneleyici bir cevapla geri dönecekti. Yoksa özür diler miydi? Şimdilik hiçbir şey söylememeyi tercih ettim.

Sfenks 3000: Sen de siktir git. Ne düşündüğünü biliyorum. Seni sapık piç.

Sözüm kesilmeden önce de söylediğim gibi. Güneyli bir dilber istiyorum, ne kadar kendine takılırsa, ne kadar bencil olursa o kadar iyi. Paramparça etmeyi planladığım bir buz tanrıçası istiyorum. Kendini tamamen kaptırmış. Alışveriş merkezinde bile Chanel, Miu Miu ve Bulgari takılar takıyor. Topuklu ayakkabılar, tabii ki. Uzun ya da kısa olması umurumda değil. Güzel bir yüz. Dik göğüsler.

Ne kadar orijinal.

Sphinx 3000: Orijinali siktir et ve tekrarladığım için üzgünüm ama U'yu siktir et. Bana o eski zaman rock-and-roll müziğini ver. İstedığimi istiyorum ve bunu hak ettim.

Başka bir şey var mı? Senin şu güneyli dilberin mi? Yirmili yaşlarında mı? Otuzlu yıllar mı?

Bu iyi olurdu. Yukarıdakilerin hepsi ya da herhangi biri.

Louis XV: Gençler mi?

Sterling 66: Onu ne kadar tutmayı planlıyorsunuz?

Sfenks 3000: Coşku ve çılgınca terk edilmişliğin görkemli bir gecesi ...
sadece bir gece.

Sonra?

Ondan kurtulacağım. Şimdi tanrıçamı alayım mı? Bir duraklama oldu.

Kimseden cevap gelmedi.

oluyordu? Merak ettim.

Elbette , diye cevapladı Kurt. Sadece dikkatli ol, Sfenks. Çok dikkatli ol. İzleniyoruz.

Bölüm 81

Kurt'a ya da onun Sfenks'e gönderdiği mesaja nasıl tepki vereceğimden emin değildim. Şimdi konuşmalı mıydım? Onun peşinde olduğumuzu biliyor muydu? Nasıl bilebilirdi?

Sorunuz nedir Bay Potter?

Bu benim şansımdı. Yapabilirsem Wolf'u dışarı çekmeyi denemek istedim. Ama bunu başarabilir miydim? Ameliyathanede herkesin beni izlediğinin farkındaydım.

Benim bir sorunum yok, ben yazdım. Sadece başka bir erkek için hazırım. Bunun için iyi olduğumu biliyorsun. Hep öyle değil miydim?

Sterling 66: Başka bir erkek için hazır mısın? Yakın zamanda "Worcester "ı aldın. Bir hafta önce mi?

Ben yazdım: Evet, ama o bizi terk etti.

Bu çok komik. UR çok şirin, Potter. Ne kadar sevimli bir psikopat katil.

Sphinx Potter'dan , değil mi? Duyguların karşılıklı olduğunu varsaymak zorundaydım.

Ben de seni seviyorum yazdım. Bir araya gelip yüze görüşmeliyiz.

Sterling 66: "Bizi terk etti" derken, öldüğünü mü kastediyorsunuz?

Bay Potter: Evet, sevgili çocuk vefat etti. Yine de yas tutmayı bıraktım. Hayatıma devam etmeye hazırım.

Çok komik.

Bu didişme sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Kimdi bu hasta piçler? Neredeydiler? Siber uzay dışında mı?

Aklımda biri var. Bir süredir onu izliyordum, yazdım. Bahse girerim muhteşemdir.

Ben yazdım: Oh, öyle. Türünün tek örneği. Hayatımın aşkı. Bunu Worcester için söylemiştin. Hangi şehir?

Ben yazdım: Boston. Cambridge, aslında. Harvard'da öğrenci. Doktorası için çalışıyor. Sanırım Arjantinli. Yazları polo midillilerine biniyor.

Sterling 66: Buna nerede rastladın, Potter?

Bir sonraki bilgiyi Homer Taylor'ın kendisinden almıştım. Aslında, ben yaptım

ona çarpmak. Çok sert.

Sfenks 3000: Onunla nerede tanıştın? Söyle, .

Yazdım: Harvard'da bir sempozyumdaydım.

Açık mı?

Ben yazdım: Milton. Tabii ki.

Katılıyor muydu?

Ben yazdım: Hayır, gerçekten ona çarptım. Erkekler tuvaletinde. Günün geri kalanında onu izledim. Nerede yaşadığını öğrendim. Üç aydır onu inceliyordum.

Sterling 66: Peki Worcester'ı neden satın aldınız?

Sorunun geleceğini biliyordum. Dürtü, yazdım. Sonra, Ama Cambridge'deki bu çocuk, gerçek aşk bu. Sıradan bir şey değil.

Bir adın var mı? Adresin? Ben yazdım: Var.

Ve çek defterim var.

Sterling 66: Worcester bulunamayacak mı? UR kesin mi?

Yazarken Potter'ın sesini kafamın içinde duyabiliyordum. Yüce Tanrım, hayır. Biri foseptik çukurumda yüzmeye gitmedikçe olmaz.

İğrenç, Potter. Bayıldım.

Elinde çek defteri varsa.

Hayır. Bunu bekleyeceğiz. Çok erken Potter. Sana geri döneceğiz.

Her zaman olduğu gibi, konuşmamızdan keyif aldım, ancak ilgilenmem gereken başka konular var.

Wolf . Gitmişti. Kahretsin. Öylece gelip gitmişti.

Gizemli adam, her zamanki gibi. Kimdi bu piç?

Birkaç dakika boyunca çevrimiçi kaldım ve diğerleriyle sohbet ettim; karardan duyduğum hayal kırıklığını ve satın alma hevesimi dile getirdim. Sonra ben de siteden ayrıldım.

Ameliyathanedeki meslektaşlarıma baktım. Birkaçı alkışlamaya başladı, kısmen benimle alay ediyorlardı ama çoğunlukla gerçekten tebrik ediyorlardı. Polis . Neredeyse eski günlerdeki gibi. Odadaki diğer kişiler tarafından az da olsa kabul gördüğümü hissettim. Aslında ilk defa.

Bölüm 82

Kurt'un İni'nden haber bekledik. Aşırı kalabalık odadaki herkes Kurt'u en kötü şekilde alaşağı etmek istiyordu. O karmaşık ve sapkın bir suçluydu ama bunun yanı sıra FBI'ın bir galibiyete ihtiyacı vardı; kıçlarını yırtarak çalışan pek çok insanın buna ihtiyacı vardı. Kurt'u yakalamak muazzam bir zafer olurdu. Eğer onu bulabilirsek. Peki ya diğer hasta piçleri de yakalayabilirsek? *Sfenks. ToscaBella. Louis XV. Sterling.*

Yine de bir şey beni çok rahatsız ediyordu. Eğer Kurt görüldüğü kadar güçlü ve başarılıysa, neden bu işe bulaşmıştı? Her zaman birçok suça bulaştığı için mi? Yoksa kendisi de bir seks manyağı olduğu için mi? bu muydu, Kurt bir ucube miydi? Bu düşünce tarzıyla nereye varabilirdim?

O bir ucube, ve bu yüzden . . . ?

Çocukları görmek için eve gittiğim birkaç saat dışında, sonraki bir buçuk gün boyunca Hoover Binası'nda kaldım. Davadaki diğer pek çok ajan da öyle, hatta bu işe herkes kadar duygusal olarak olan Monnie Donnelley bile. Özellikle Amerika'daki Rus gangsterler hakkında bilgi toplamaya devam ettik ama çoğunlukla Kurt İni'nden Bay Potter'a bir mesaj gelmesini bekledik. Evet ya da hayır, tamam ya da . Piç kurusu neyi bekliyordu?

Jamilla ile birkaç kez konuştum-iyi konuşmalar-ayrıca Sampson'la, çocuklarla, Nana Mama ile. Christine'le bile konuştum. Küçük Alex konusunda aklının nerede olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Konuşmamızdan sonra, bilip bilmediğinden emin değildim ki bu da en rahatsız edici şeydi. Velayet için dava açmaya hazır olduğunu söylemesine rağmen Alex'i büyütmekten bahsederken sesinde kararsız bir ton sezmeye başladım. Yaşadığı onca şey göz önüne alındığında, ona kızgın kalmak benim için çok zordu.

Yine de küçük oğlumdan vazgeçmektense sağ kolumdan vazgeçmeyi tercih ederdim. Sadece bunu düşünmek bile sürekli zonklayan bir baş ağrısına neden oluyor ve çözüm için uzun süre beklemeyi daha da kötüleştiriyordu.

İkinci akşam saat on civarında masamdaki telefon çaldı ve hemen açtım. "Aramamı mı bekliyorsun? Nasıl gidiyor?" Arayan Jamilla'ydı ve sesi yakın gibi gelse de ülkenin öbür ucunda, Kaliforniya'daydı.

"Berbat," dedim. "Sekiz pis kokulu FBI hacker'ıyla küçük, penceresiz bir odada sıkışıp kaldım."

"O kadar iyi, ha? Anladığım kadarıyla Kurt Adam henüz bir cevap vermemiş."

"Hayır. Sadece o da değil." Jamilla'ya Christine'le yaptığım telefon görüşmesini anlattım.

Christine'e benim kadar sempati duymuyordu. "Kim olduğunu sanıyor bu kadın? Küçük oğlunu bırakıp gitti."

"Durum bundan daha karmaşık," dedim.

"Hayır, değil Alex. İnsanlara her zaman şüpheyi yaklaştırmayı seviyorsun. İnsanların temelde iyi olduğunu düşünüyorsunuz."

"Sanırım öyle. İşimi yapabilmemin sebebi . Çünkü çoğu insan Temelde iyiler ve üzerlerine yığılan pisliği hak etmiyorlar." Jamilla güldü. "Sen de hak etmiyorsun. Bunu bir düşün. Küçük A., Damon, Jannie, Nana Mama. Fikrimi sorduğunuzdan değil. Şimdi susacağım. Davayla ilgili neler oluyor? Konuyu daha hoş bir şeye çevir."

"Şu Rus serseriye ve onun ürkütücü arkadaşlarını bekliyoruz. Neden bir adam kaçırma çetesine dahil olduğunu hâlâ anlamış değilim."

"FBI merkezinde, Hoover küpünde misin? Oradan mı arıyorsun?"

"Evet, ama tam olarak bir küp değil. D.C. bina yönetmelikleri nedeniyle Pennsylvania Caddesi'nde sadece yedi katlı. Arkada ise on bir kat."

"Bunu paylaştığın için teşekkürler. Bir Feebie gibi konuşmaya başladın. Bahse girerim orada olmak garip hissettiriyordur."

"Hayır, sadece *beşinci* katta olduğumu düşündüm. Binanın herhangi bir yerinde olabilirim."

"Ha ha. Hayır, diğer tarafta çalışıyorum, *karanlık* tarafta. *J. Edgar Hoover* Binası'nda olmak. Bir Feebie *olmak*. Bunu düşünmek bile tüylerimi ürpertiyor."

"Beklemek aynı şey, Jam. Beklemek her zaman aynıdır."

"En azından zaman zaman konuşabileceğin iyi arkadaşların var. En azından güzel telefon arkadaşların var."

"Öyle, değil mi? Ve haklısın, burada seninle beklemek daha kolay."

"Böyle hissetmene sevindim. Birbirimizi görmeliyiz, Alex. Birbirimize dokunmalıyız. Konuşmamız gereken şeyler var."

"Bunu biliyorum. Bu dava biter bitmez. Söz veriyorum. İlk işim

uçak."

Jamilla yine güldü. "Pek   , i e koyul evlat. Büyük kötü Kurt psikopat pii yakala. Yoksa kendi uağımla doğuya gideceğim."

"Söz m?"

"Söz
veriyorum."

Bölüm 83

Kurt İni'yle yeniden temas kurulduğunda ON KADAR AJAN oturmuş kalın biftekli sandviçler ve Alman patates salatası yiyip buzlu çay içiyordu. "Biftek" in FBI içinde özel bir anlamı vardı ama bu başka bir hikâyeydi. Kurt çağırıyordu.

Potter. E-postada, talebiniz hakkında bir karar verdiğimiz yazıyordu. Bize geri dönün.

Grup yemeğe devam etti. Hemen Kurt'a dönmeye gerek olmadığı konusunda anlaştık. Potter'ın orada telefon şüphelerini artırabilirdi. Bir ajan Hanover'da Dr. Homer Taylor rolünü oynamaya başlamıştı bile. Profesörün grip olduğu ve bir süre ders veremeyeceği yalanını yaymıştık. Ara sıra Profesör Taylor'ın evinde "görülmesi" sağlanıyordu; bazen pencereden bakıyor ya da verandada oturuyordu. Bildiğimiz kadarıyla kimse Taylor'ı Dartmouth'ta ya da Webster'daki evinde sorgulamamıştı. Her iki yer de ajanlar tarafından yakından izleniyordu.

Sahadaki ajanların ne halt bildiklerini umuyordum. Bu noktada Kurt'un ne kadar dikkatli olduğu ya da şüphelerinin çoktan uyanıp uyanmadığı konusunda hiçbir fikrimiz yoktu. Rus hakkında yeterince bilgimiz yoktu. Büro'da ona bilgi veren biri olsa bile.

Bir buçuk saat beklemem konusunda anlaşmaya varıldı, çünkü o bağlantı kurduğunda ben hatta değildim ve Kurt bunu biliyordu. Geçtiğimiz gün boyunca Wolf's Den'i bir sahibine ya da diğer kullanıcılardan birine bağlamayı başaramamıştık. Bu muhtemelen üst düzey bir bilgisayar korsanının siteyi iyi koruduğu anlamına geliyordu. Büro'nun uzmanları bunu aşacaklarından emindiler ama bu henüz gerçekleşmemişti.

Homer Taylor tekrar Washington'a nakledildi ve retina taraması için gözlerini kullandık. Sonra bir bilgisayarın başına oturdum ve yazmaya başladım. Anlaşmamızın bir parçası olarak Taylor tarafından Kurt İni'ne sağlanan iletişim modelini takip ediyordum.

Bu Bay Potter, ben başladım. Sevgilimi alabilir miyim?

Bölüm 84

Potter'ın çılgın sorusuna Kurt'un cevap vermesini bekledim. Hepimiz .

Cevap gelmedi. Kahretsin. Neyi yanlış yapmışım? Çok ileri gitmişim, değil mi? Zekiydi. Bir şekilde neyin peşinde olduğumuzu biliyordu. Ama nasıl?

"Bir süre daha kalacağım," dedim odaya bakarken. "Onun sunacağı şeyi istiyorum. O da bunu biliyor. Azgın olmam gerekiyor."

Ben Potter, birkaç dakika sonra tekrar yazdım. Birden ekranımda kelimeler belirmeye başladı.

Okudum, Wolf: Bu gereksiz, Potter. Kim olduğunu biliyorum.

Taylor'ın sert "sesiyle" birkaç kelime daha yazdım. Beni böyle bekletmen kabalık. Nasıl hissettiğimi, neler yaşadığımı biliyorsun.

Nasıl ? Korkunç ucube sensin Potter, ben değil. Ben yazdım: Öyle değil. Gerçek ucube UR. En zalimi.

Neden söylüyorsun? Senin gibi rehine aldığımı mı sanıyorsun?

Kalbim hızla çarptı. Bununla ne demek istiyordu? Kurt'un elinde bir rehine mi vardı? Belki birden fazla? Elizabeth Connolly bunca zaman sonra hâlâ hayatta olabilir miydi? Ya da başka bir rehine? Belki de bilmediğimiz bir rehine?

Bana bir şey söyle, ibne. Kendini bana kanıtla.

Kendimi kanıtlamak mı? Nasıl kanıtlayacaktım? Daha fazla talimat gelmesini bekledim. Ama gelmedi. Yazdım: Ne bilmek istiyorsun? Azgınlığım. Hayır, pek sayılmaz. Aşığım. Worcester'a ne oldu? Sen de ona aşıkydın.

Sohbet bilinmeyen sulara doğru ilerliyordu. Homer Taylor'ın daha önce paylaşmış olabileceği şeylerle sürekliliği koruyabileceğimi umarak tahmin yürütüyordum. Diğer soru beni tedirgin ediyordu: Konuştuğum kişi gerçekten Kurt muydu?

Ben yazdım: Francis sevgiden acizdi. Beni çok kızdırdı. O artık gitti, bir daha asla haber alınamayacak.

Kurt: Ve hiçbir tepki olmayacak mı?

Bay Potter: Dikkatliyimdir. U gibi. Hayatımı seviyorum; yakalanmak istemiyorum.

Ve !!!

Wolf: Bu Worcester'ın parçalara ayrıldığı anlamına mı geliyor?

Nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Acımasız bir şakayla mı? Onun gibi bir şey yazdım. Çok komik.

Daha açık ol. Bana lanet detayları ver, Potter. Ver! Bay Potter: Bu bir test mi? Bu saçmalığa ihtiyacım yok.

Öyle olduğunu biliyorsun.

Ben yazdım: Foseptik çukuru. Sana söylemiştim.

Kurt'tan hiçbir yanıt gelmedi. Sinirlerime . Peki yeni oğlumu ne zaman alacağım? Yazdım.

Birkaç saniyelik bir duraklama.

Wolf: Para sende mi? Bay

Potter: Tabii ki var. Wolf: Ne

kadar paranız var?

Bunun doğru cevabını bildiğimi sanıyordum ama emin değildim. İki hafta önce Taylor, New York'ta Lehman'daki bir para yöneticisindeki hesabından yüz yirmi beş bin dolar çekmişti.

Bay Potter: Yüz yirmi beş bin. Para sorun değil. Cebimde bir delik açıyor.

Wolf'tan cevap yok.

Ben yazdım: Bana gereksiz olmamamı söyledin.

Kurt: Tamam o zaman, belki sana çocuğu getiririz. Dikkatli olun! Başka bir tane olmayabilir!

Ben yazdım: O zaman başka yüz yirmi beş bin olmayacak!!! Kurt:

Endişelenmiyorum. Senin gibi bir sürü ucube var. Şaşıracaksın. Bay Potter:

Ee. Rehineniz nasıl?

İşe geri dönmeliyim. Bir soru daha, Potter. Sadece

Güvenli. Adını nereden aldın?

Odaya baktım. *Oh, Tanrım.* Taylor'a sormayı düşünmediğim bir şeydi.

Kulağıma yakın bir ses fısıldadı. Monnie'nin. "Çocuk kitapları mı? Hogwarts okulunda Harry'ye Bay Potter diyorlar. Belki de? Bilmiyorum."

Bu mıydı? Bir şeyler yazmam gerekiyordu; doğru cevap bu olmalıydı. İsmi Harry Potter kitaplarından mıydı? Erkeklerden hoşlandığı için mi? Sonra Taylor'ın çiftlik evindeki ofisinden bir şey beynimde parladı.

Parmaklarım tuşlara gitti. Bir saniye durakladım. Sonra cevabımı yazdım: Bu çok saçma. Bu isim Jamaica Kincaid'in Bay Potter romanından. Siktir git!

Bir yanıt bekledim. Odadaki diğer herkes de öyle. Sonunda cevap geldi.

Size çocuğu getireceğim Bay Potter.

Bölüm 85

Yeniden iş başındaydık ve sokaklarda çalışmaya geri dönmüştüm, sevdiğim şekilde, eskiden olduğu gibi.

Daha önce birkaç kez Boston'da bulunmuştum, şehri oraya taşınmayı düşünecek kadar sevmiştim ve rahattım. Sonraki iki gün boyunca Paul Xavier adında bir öğrenciyi Beacon Hill'deki dairesinden Harvard'daki derslerine, garsonluk yaptığı Ritz-Carlton'dan No Borders ve Rebuke gibi popüler kulüplere kadar izledik.

Xavier, Kurt ve kaçırma ekibi için hazırladığımız "yem "di.

Aslında Xavier, Springfield, Massachusetts'teki saha ofisimizden otuz yaşında bir ajan tarafından taklit ediliyordu. Ajanın adı Paul Gautier'di. Yakışıklı, uzun boylu ve ince yapılı, kabarık açık kahverengi saçlarıyla yirmili yaşlarının başında birine benziyordu. Silahlıydı ama aynı zamanda en az altı ajan tarafından günün ve gecenin her saatinde yakından izleniyordu. Wolf'un ekibinin onu nasıl ve ne zaman yakalamaya çalışacağı konusunda hiçbir fikrimiz yoktu, sadece yakalayacaklarını .

Her gün on iki saat boyunca Gautier'i izleyen ve koruyan ajanlardan biriydim. Kaçıranları yakalamak için "yem" kullanmanın tehlikeleri hakkında konuşmuştum ama kimse dikkat etmemişti.

Gözetimin ikinci gecesinde, plana uygun olarak Paul Gautier, Park Drive ve Boylston Caddesi yakınlarındaki Muddy Nehri boyunca uzanan "Fens "e gitti. Aslında Back Bay Fens olarak adlandırılan bu bölge, Boston Common ve New York Central Park'ı da tasarlamış olan Frederick Law Olmsted tarafından hayal edilmişti. Akşamları kulüpler kapandıktan sonra *gerçek* Paul Xavier sık sık cinsel ilişki için Fens'te dolaşırdı, biz de bu yüzden ajanımızı oraya gönderdik.

Hepimiz için, ama özellikle Ajan Gautier için tehlikeli bir işti. Bölge karanlıktı ve sokak lambası yoktu. Nehir boyunca uzanan uzun sazlıklar sıkı ve adam kaçırma olaylarına karşı koruma sağlıyordu.

Ajan Peggy Katz ve ben fil otunu andıran sazlıkların kenarındaydık. Geçen yarım saat boyunca sporla pek ilgilenmediğini ama erkek meslektaşlarıyla *bir şeyler* hakkında konuşabilmek için basketbol ve futbolu öğrendiğini itiraf etmişti.

Gece gözlüğümle Fens'i izlerken, "Erkekler başka şeylerden bahseder," dedim.

"Bunu biliyorum. Para ve arabalar hakkında da konuşabilirim. Ama siz azgın piçlerle seks hakkında konuşmayı reddediyorum."

Bir kahkaha attım. Katz repliklerinin hakkını veriyordu. Genellikle alaycıydı, pırıltılıydı ve şakalarının hedefi siz bile sizinle *birlikte* gülüyor gibiydi. Ama aynı zamanda çok sert olduğunu da biliyordum, gerçek bir sertlik yanlısıydı.

Ajan Gautier'nin gelmesini beklemeye devam ederken, "Neden Büro'ya katıldın?" diye sordu. "Washington Polisi'nde iyi iş çıkarıyordun, değil mi?"

"Gayet iyiydim."

Sesimi alçalttım ve ilerideki açıklığı işaret ettim. "İşte Gautier geliyor."

Ajan Gautier Boylston Caddesi'nden henüz ayrılmıştı. Fens boyunca Muddy Nehri'ne doğru yavaşça yürüyordu. Bölgeyi daha önceki bir keşif gezisinden oldukça iyi biliyordum. Gün boyunca parkın bu bölümüne zafer bahçeleri denirdi. Bölge sakinleri çiçek ve sebze yetiştirirdi ve gece ziyaretçilerine onları çiğnememeleri için yalvaran tabelalar vardı.

Ekip lideri Roger Nielsen, kulaklığıma sızan bir fısıltıyla konuştu. "Saat şapkalı erkek, Alex. İri yarı bir adam. Onu gördün mü?"

"Onu yakaladım." Watch cap spor gömleğinin yakasındaki mikrofona konuşuyordu. Bizimkilerden biri değildi, o halde onlarınkilerden biri olmalıydı, Kurt'unkilerden.

Bir ya da iki ortak bulmak için bölgeyi araştırmaya başladım. Kaçırma ekibi mi?

Muhtemelen. Başka kim ki?

Nielsen dedi ki, "Sanırım mikrofonu açık. Görüyor musun?"

"Kesinlikle mikrofonlanmış. Şüpheli bir erkek daha görüyorum. Sol tarafımızdaki bahçelerin yakınında," dedim. "Onun da tasmaıyla konuşuyor. Gautier'e doğru ilerliyorlar."

Bölüm 86

Üç , iri yarı erkeklerdi ve Paul Gautier'e yaklaşmaya başladılar. Aynı anda biz de onlara doğru ilerledik. Glock'umu çıkarmıştım ama bu küçük karanlık parkta olabileceklere gerçekten hazır mıydım?

Kaçıranlar Park Drive'a yakın duruyorlardı ve caddede bir kamyonet ya da minibüsleri olduğunu düşündüm. Kendilerinden emin ve korkusuz görünüyorlardı. Bunu daha önce de yapmışlardı: satın alınmış erkek ve kadınları kaçırmışlardı. Profesyonel adam kaçırırlardı.

Kıdemli Ajan Nielsen'a "Onları hemen alın," dedim. "Gautier risk altında."

"Onu yakalayana kadar bekleyin," diye yanıt geldi. "Bunu doğru yapmak istiyoruz. Bekleyin."

Nielsen ile aynı fikirde değildim ve olanlardan hoşlanmıyordum. Neden bekleyelim ki? Gautier orada çok fazla takılıyordu ve park karanlıktı.

"Gautier risk altında," diye tekrarladım.

Sarışın, Boston Bruins rüzgârlığı giyen adamlardan biri ona el salladı.

Gautier adamın yaklaşmasını izledi, başını salladı ve gülümsedi. Sarışın adamın elinde küçük bir el feneri vardı. Paul Gautier'nin yüzünü aydınlattı.

Konuştuklarını duyabiliyordum. "Yürüyüş için güzel bir gece," dedi Gautier, sonra da güldü. Sesi gergin geliyordu.

"Aşk için yaptığımız şeyler," dedi sarışın. Rus aksanıyla konuşuyordu.

İkisi arasında sadece birkaç metre vardı. Diğer kaçırırlar geri çekildiler ama fazla değil.

Sonra sarışın ceketinin cebinden bir silah çıkardı. Gautier'nin yüzüne doğru itti. "Benimle geliyorsun. Kimse sana zarar vermeyecek. Sadece benimle yürü. Kendine kolaylık sağla."

Diğer iki kişi de onlara katıldı.

"Hata yapıyorsunuz," dedi Gautier.

"Peki neden?" diye sordu sarışın. "Silah bende, sende değil."

"Onları alın. Şimdi," emri Kıdemli Ajan Nielsen'dan geldi.

"FBI! Eller yukarı. Ondan uzak durun!" Biz ilerlerken Nielsen bağırdı.

"FBI!" diye ikinci bir bağırış geldi. "Herkes ellerini kaldırsın!"

Sonra her şey çıktı. Kaçıran diğer iki kişi silahlarını çekti. Sarışın olan silahını hala Ajan Gautier'in kafatasına dayamıştı.

"Geri çekil!" diye bağırdı. "Onu vurup öldüreceğim! Silahlarınızı bırakın. Onu vuracağım, size söz veriyorum! Ben blöf yapmam."

Temsilcilerimiz yavaş yavaş ilerlemeye devam etti.

Sonra en kötü şey oldu; iri yarı sarışın Ajan Paul Gautier'i yüzünden vurdu.

Bölüm 87

Silah patlamasının şoku henüz geçmeden, üç adam hızla koşmaya başladı. İkisi Park Drive'a doğru dörtlüyle koşarken, Paul Gautier'i vuran sarışın Boylston Caddesi'ne fırladı.

İri bir adamdı ama motor kullanıyordu. Monnie Donnelley'den büyük Rus atletlerin, hatta eski Olimpiyatçıların bile bazen Mafya'ya alındığını duyduğumu hatırlıyorum. *Sarışın eski bir sporcu muydu?* Öyle hareket ediyordu. Yüzleşme, vurulma ve diğer her şey bana Rus mafyası hakkında ne kadar az şey bildiğimizi hatırlattı. Nasıl çalışıyorlardı? Nasıl düşünüyorlardı?

Vücudumda aşırı bir adrenalin patlamasıyla onun peşinden gittim. Olanlara hâlâ inanamıyordum. Bundan kaçınılabilirdi. Şimdi Gautier muhtemelen ölmüştü, muhtemelen ölmüştü.

"Onları canlı yakalayın!" diye bağırarak koştum. Çok açık olmalıydı ama diğer ajanlar Paul Gautier'in vurulduğunu görmüşlerdi. İçlerinden herhangi birinin daha önce ne kadar sokak aksiyonu ya da çatışması gördüğünü bilmiyordum. Ve kaçırılanları yakaladıktan sonra umutsuzca sorgulamamız gerekiyordu.

Nefes nefese kalıyordum. Belki Quantico'daki beden eğitimi derslerinde daha fazla zamana ihtiyacım vardı ya da belki de son birkaç haftadır Hoover Binası'nda oturarak çok fazla zaman geçirdiğim içindi.

Sarışın katili ağaçlarla çevrili bir yerleşim bölgesinde kovaladım. Bir an sonra ağaçlar kesildi ve Prudential Center ile Hancock'un ışıltılı kuleleri önümde belirdi. Arkama baktım. Aralarında silahını çıkarmış olan Peggy Katz'ın da bulunduğu üç ajan arkamdaydı.

Önümde koşan adam, arkasında dört FBI ajanıyla birlikte Hynes Kongre Merkezi'ne yaklaşıyordu. Ona yaklaşıyordum ama yeterli değildi. Şansımız yaver gitmiş olabilir mi diye düşündüm: *Önümüzdeki Kurt bu olabilir miydi? Elle tutulur biriydi, değil mi? Eğer öyleyse, onu cinayetten yakalamıştık.* Her kimse, hâlâ iyi hareket ediyordu. Uzun mesafe koşucusu.

"Durun! Ateş edeceğiz!" diye bağırdı ajanlardan biri arkamdan. Sarışın

Rus durmadı. Bir yan sokağa doğru keskin bir dönüş yaptı. Dar ve Boylston'dan daha karanlıktı. Tek yöndü. Bundan önce kaçış yolunu düşünüp düşünmediğini merak ettim. Muhtemelen düşünmemişti.

Olağanüstü olan şey, Ajan Gautier'i vururken tereddüt etmemiş olmasıydı. *Blöf yapmam*, demişti. Kim bu kadar rahat cinayet işler ki? Bu kadar FBI izlerken?

Kurt mu? Korkusuz ve acımasız, hatta belki de deli olması gerekiyordu. Teğmenlerinden biri mi? . . Ruslar ne düşünüyordu?

Ayakkabılarının ilerideki kaldırıma sertçe vurduğunu duyabiliyordum. Rus'a biraz yaklaşmıştım, kendime gelmeye başlamıştım.

Birden döndü *ve bana ateş etti!*

Kendimi hızla yere attım. Ama sonra aynı hızla ayağa kalkıp tekrar peşine düştüm. Yüzünü net bir şekilde görmüştüm; geniş, düz hatlı, koyu renk gözlü, otuzlu yaşlarının sonunda ya da kırklı yaşlarının başında.

Tekrar döndü, dikildi, ateş etti.

Park etmiş bir arabanın arkasına saklandım. Sonra bir çığlık duydum. Etrafımda döndüm ve bir ajanın düştüğünü gördüm. Adamlardan biri. Doyle Rogers. Sarışın döndü ve tekrar koşmaya başladı. Ama benim ikinci bir rüzgarım vardı ve onu yakalayabileceğimi düşündüm. Sonra ne oldu? Ölmeye hazırdı.

Arkamda bir silah sesi duyuldu! Gördüklerime inanamadım. Sarışın yere düşmüş, göğsünün ve yüzünün üzerine yığılmıştı.

Yere düştükten sonra hiç hareket etmedi. Arkamdaki ajanlardan biri onu vurmuştu. Döndüm ve Peggy Katz'ı gördüm. Hâlâ atış pozisyonundaydı.

Ajan Rogers'ı kontrol ettim ve sadece omzundan vurulduğunu gördüm. İyileşecekti. Sonra tek başıma Fens'e doğru yürüdüm. Oraya vardığımda Paul Gautier'in hâlâ hayatta olduğunu öğrendim. Ama diğer iki kaçırın kaçmıştı. Park Drive'da bir arabaya el koymuşlardı ve ajanlarımız onları kaybetmişti. Kötü haber, en kötüsü.

Tüm operasyon yüzümüze patlamıştı.

Bölüm 88

Washington Polisi'nde geçirdiğim yıllar boyunca, belki de tüm yıllarımın toplamında, bir operasyon hakkında bu kadar kötü hissettiğimi sanmıyorum. Daha önce emin olmasam da şimdi emindim. FBI'a gelmekle hata yapmıştım. İşleri benim alışık olduğumdan çok farklı yapıyorlardı. Kitaba ve sayılara göre hareket ediyorlardı ama birden öyle olmamaya başladılar. Muazzam kaynaklara ve şaşırtıcı miktarda bilgiye sahiplerdi ama genellikle sokaktaki amatörlerdi. Bazı harika personel ve bazı inanılmaz kaybedenler vardı.

Boston'daki çatışmadan sonra FBI ofislerine gittim. Orada toplanan ajanların hepsi şoka girmiş görünüyordu. Onları suçlayamazdım. Ne karmaşa ama. Gördüklerimin en kötülerinden biriydi. Sorumlunun Kıdemli Ajan Nielsen olduğunu düşünmeden edemiyordum ama ne önemi vardı ki, suçu etrafa atmanın ne yararı vardı? İki iyi niyetli ajan yaralanmıştı; biri neredeyse ölüyordu. Belki bunu yapmamalıydım ama kendimi kısmen sorumlu hissediyordum. Kıdemli ajana Paul Gautier'in üzerine daha hızlı gitmesini söylemiştim ama beni dinlememişti.

Boylston Caddesi'nde kovaladığım sarışın adam ne yazık ki ölmüştü. Katz'ın kurşunu boynunun arkasına isabet etmiş ve boğazının büyük bir kısmını çıkarmıştı. Muhtemelen anında ölmüştü. Üzerinde kimlik yoktu. Cüzdanında altı yüz dolardan biraz fazla para vardı ama başka bir şey yoktu. Sirtında ve omuzlarında bir yılan, bir ejderha ve bir siyah ayı dövmesi vardı. Henüz kimsenin çözemediği Kiril harfleri. Hapishane dövmeleri. Rus olduğunu düşündük. Ama elimizde ne bir isim, ne bir kimlik, ne de gerçek bir kanıt vardı.

Ölen adamın fotoğrafları ve parmak izleri alınmış, sonra da Washington'a gönderilmişti. Kontrol ediyorlardı, bu yüzden onlar geri arayana kadar Boston'da yapacak pek bir şeyimiz yoktu. Birkaç saat sonra, diğer iki kaçırın tarafından gasp edilen Ford Explorer, Massachusetts, Arlington'daki bir marketin otoparkında bulundu. Otoparktan ikinci bir araç daha çalmışlardı. Şimdiye kadar muhtemelen onu başka bir çalıntı arabayla değiştirmişlerdir.

Her yönden tam bir rezalet. Daha kötüsü olamazdı.

Boston ajanlarından biri içeri girdiğinde bir konferans odasında tek başıma, yüzüm ellerimin arasında oturuyordum. Suçlayıcı bir parmakla beni işaret etti. "Müdür Burns'ün ofisi hatta."

Burns beni Washington'a geri istiyordu, bu kadar basit ve doğrudan. Boston'da olanlarla ilgili hiçbir açıklama ya da suçlama yoktu. Sanırım onun gerçekte ne düşündüğü ve Büro'nun ne düşündüğü konusunda bir süre daha karanlıkta kalacaktım ve bu çalışma tarzına saygı duyamazdım.

Hoover Binası'ndaki SIOC ofislerine sabah altıda gittim. Uyumamıştım. Her yer hareketliydi ve kimsenin Boston'da vurulan iki ajan hakkında konuşacak vakti sevinmiştim.

Stacy Pollack ben geldikten birkaç dakika sonra yanıma geldi. O da kadar yorgun görünüyordu ama elini omzuma koydu. "Buradaki herkes Gautier'in tehlikede olduğunu hissettiğini ve daha önce tetikçinin üzerine gitmeye çalıştığını biliyor. Nielsen'le konuştum. Bunun kendi kararı olduğunu söyledi."

Başımı salladım ama sonra "Belki de önce benimle konuşmalıydın" dedim.

Pollack'ın gözleri kısıldı. Ama Boston hakkında başka bir şey söylemedi. Sonunda tekrar konuştu: "Başka bir şey daha var. Biraz şansımız yaver gitti."

"Çoğumuz bütün gece buradaydık. Wolf's Den'e yaptığımız para transferi?" dedi. "Finans dünyasındaki bir bağlantımızı, Morgan Chase'in Uluslararası Muhabir Birimi'nden bir bankacıyı kullandık. Cayman Adaları'ndan çıkan paranın izini sürebildik. Daha sonra muhabir ilişkileri olan ABD bankalarına yapılan hemen hemen her işlemi izledik. Gelen tüm havale ödeme emirlerini tarattırdık. İşte bu noktada danışmanımız Robert Hatfield işin zorlaştığını söyledi. İşlem bir bankadan diğerine geçiyordu - New York, sonra Boston, Detroit, Toronto, Chicago ve birkaç banka daha. Ama paranın sonunda nereye gittiğini biliyoruz."

"Nereye?" Ben sordum.

"Dallas. Para Dallas'a gitti. Ve fonlar için bir alıcı ismi bulduk. Onun Kurt olduğunu umuyoruz. Her halükarda, nerede yaşadığını biliyoruz, Alex. Dallas'a gidiyorsun."

Bölüm 89

Takip ettiğimiz en eski kaçırma vakaları Teksas'ta meydana gelmişti ve düzinelerce ajan ve analist bu vakaları derinlemesine araştırmak için işe koyulmuştu. Davayla ilgili her şey artık daha büyük ölçekliydi. Şüphelinin evi ve iş yeriyle ilgili gözetleme detayları şimdiye kadar gördüklerimin en etkileyicisiydi. New York ve Los Angeles'ın olası istisnaları dışında ülkedeki herhangi bir polis gücünün bu tür bir çabayı karşılayabileceğinden şüpheliydim.

Her zamanki gibi Büro, Cayman bankası aracılığıyla bizden para alan adam hakkında mümkün olan her şeyi öğrenmek için kapsamlı bir çalışma yapmıştı. Lawrence Lipton, Dallas'ın kuzeyindeki Old Highland Park'ta, zenginlerin oturduğu bir mahallede yaşıyordu. Buradaki sokaklar manolyalar, meşeler ve yerli pikan cevizlerinden oluşan bir gölgelik altında dereler boyunca kıvrılıyordu. Neredeyse her evin bahçesi pahalı bir şekilde düzenlenmişti ve gün içindeki trafiğin çoğu tüccarlar, dadılar, temizlik hizmetleri ve bahçıvanlardan oluşuyordu.

Şimdiye kadar Lipton hakkında topladığımız kanıtlar çelişkiliydi. Dallas'ın prestijli hazırlık okullarından St. Mark's'a ve ardından Austin'deki Teksas Üniversitesi'ne gitmişti. Ailesi ve karısının ailesi Dallas'ın eski petrol zenginlerindendi ama Lawrence işlerini çeşitlendirmiş ve şimdi Teksas'ta bir şaraphane, bir risk sermayesi grubu ve başarılı bir bilgisayar yazılım şirketinin sahibi olmuştu. Bilgisayar bağlantısı Monnie Donnelley'nin ve benim de dikkatimi çekti.

Ancak Lipton düzgün bir insan gibi . Dallas Sanat Müzesi ve Kütüphane Dostları'nın yönetim kurullarında yer aldı. Baylor Hastanesi'nin mütevelli ve First United Methodist'in diyakozuydu.

Kurt o olabilir mi? Bana pek mümkün görünmedi.

Dallas'ta bulunduğum ikinci sabah, oradaki saha ofisinde bir toplantı yapıldı. Kıdemli Ajan Nielsen davadan sorumlu olmaya devam ediyordu, ancak Ron Burns'ün Washington'dan bu konuda kararları verdiği herkes için açıktı. Burns brifinge bizzat gelseydi hiçbirimizin çok şaşıracağını sanmıyorum.

Sabah saat sekizde Roger Nielsen bir oda dolusu ajanın önünde durdu ve elindeki panodan bir şeyler okudu. "Gece boyunca Washington'da çok meşguldüler," dedi ve bu çabadan ne etkilenmiş ne de şaşırılmış görünüyordu. Görünüşe göre bu, medyada büyük yankı uyandıran davalarda bir yöntem haline gelmişti.

"Hepinizi Lawrence Lipton hakkındaki son gelişmelerden haberdar etmek istiyorum. En önemli gelişme, KGB ya da Rus mafyasıyla bilinen herhangi bir bağlantısının olmaması. O Rus değil. Belki ileride bir şeyler ortaya çıkar ya da belki de geçmişini saklamakta o kadar iyidir. Ellili yıllarda babası Kentucky'den Teksas'a taşınmış ve servetini 'kırlarda' aramaya başlamış. Görünüşe göre *servetini* çayırın *altında*, Batı Teksas petrol sahalarında bulmuş."

Nielsen durdu ve toplantı salonunda bir o yana bir bu yana baktı. "Son zamanlarda yaşanan ilginç bir gelişme var," diye devam etti. "Lipton's Micro-Management, Dallas'ta Safe Environs adlı bir şirkete sahip. Safe Environs bir özel güvenlik firması. Lawrence Lipton son zamanlarda kendisini silahlı koruma altına aldı. Neden acaba?"

"Bizim için mi endişeleniyor yoksa başka birinden mi korkuyor? Belki de büyük kötü kurt gibi?"

Bölüm 90

Eğer bu kadar dehşet verici olmasaydı, akıllara durgunluk verirdi. Lizzie Connolly hâlâ yaşayanlar arasındaydı. *Burada, o korkunç dolapta* değil de başka bir yerde bulunarak kendini pozitif tutuyordu. *Bu deli adam günde iki, üç, bazen beş kez içeri giriyordu.*

Çoğunlukla anılarında kayboluyordu. Bir zamanlar, çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu, kızlarına Merry Berry, Bobbie Doll gibi isimler takmıştı. Sürekli "High Hopes" şarkısını ve *Mary Poppins*'in şarkılarını söylerlerdi.

Lizzie'nin "mutlu düşünceler" dediği sonsuz pozitif enerjili düşünceleri vardı ve bunları her zaman birbirleriyle ve tabii ki Brendan'la paylaşırlardı.

Başka ne hatırlayabilir ki? Neyi? Herhangi bir şey?

Yıllar boyunca o kadar çok hayvanları oldu ki sonunda her birine bir numara verdiler.

Kıvrıcık kuyruklu siyah bir Labrador olan Chester 16 numaraydı. Lizzie ona kriptoniti olan Tabasco sosundan bir şişe *gösterene* kadar, bütün gün ve bütün gece sürekli havlardı. O zaman sonunda . Dukie, 15 numara, Lizzie'nin muhtemelen başka bir hayatta yaşlı bir Yahudi kadın olduğuna inandığı kısa tüylü turuncu bir calico idi ve her zaman

"Hayır, hayır, hayır, ."

Maximus Kiltimus 11 numaraydı; Stubbles 31 numaraydı; Kitten Little ise 35 numaraydı.

Lizzie Connolly'nin sahip olduğu tek şey anılardı, çünkü onun için bir hediye olamazdı. Hiçbir hediye.

Burada, bu korku evinde olamazdı.

Başka bir yerde olmalıydı, başka bir yerde.

Olmak zorundaydı!

Olmak

zorundaydı

! Olmak

zorundaydı

!

Çünkü artık onun içindeydi.

Kurt onun içindeydi, gerçek dünyadaydı, bir hayvan gibi homurdanıyor ve itiyordu, tecavüz ediyordu, saatler gibi gelen dakikalar boyunca tecavüz ediyordu.

Ama son gülen Lizzie oldu, değil mi?

Orada değildi.

Anılarında bir yerdeydi.

Bölüm 91

SONUNDA GİTTİ, korkunç, insanlık dışı Kurt. Canavar! Canavar! Ona bir tuvalet molası ve yemek vermişti ama şimdi gitmişti. Tanrım, onu burada, evinde tutma küstahlığı! *Beni ne zaman öldürecek? Delireceğim. Gidiyorum, gidiyorum, gidiyorum!*

Ağlamaklı gözlerle zifiri karanlığa baktı. Yine bağlanmış ve ağzı kapatılmıştı. Garip bir şekilde, bu iyi bir haberdı. Hâlâ onu istediği anlamına geliyordu, değil mi?

Yüce Tanrım, hayattayım çünkü korkunç bir canavar tarafından arzulanıyorum! Lütfen bana yardım et, sevgili Tanrım. Lütfen, lütfen, bana yardım et.

İyi kızlarını düşündü ve sonra aklını kaçışa çevirdi. Anladığı kadarıyla bir *fantezi* ve dolayısıyla kendi içinde bir *kaçış*.

Şimdiye kadar, zifiri karanlıkta bile bu dolabı ezbere biliyordu. Sanki her şeyi görebiliyordu, sanki gece görüşü vardı. Her şeyden çok, buraya hapsedilmiş kendi bedeninin ve aynı zamanda hapsedilmiş zihninin farkındaydı.

Lizzie ellerinin olabildiğince dolaşmasına izin verdi. Dolapta bir erkeğe ait giysiler vardı. Ona en yakın olanı yuvarlak, düz düğmeli bir tür spor ceketti. Muhtemelen bir blazer ceket? Hafifti, bu da onun buranın sıcak havalı bir şehir olduğuna dair inancını pekiştiriyordu.

Sırada bir yelek vardı. Bir cebinde küçük bir top vardı, sert, belki bir golf topu.

Bir golf topuyla ne yapabilir ki? Bir silah olabilir mi?

Cepte bir fermuar. *Bir fermuarla ne yapabilirdi ki? Onun dövmeli aletini yakalamak isterdi!*

Sonra bir rüzgarlık. Dayanaksız. güçlü, mide bulandırıcı bir tütün kokusu. Ve sonra, dokunmayı en sevdiği şey, yumuşak bir palto, muhtemelen kaşmir.

Paltonun ceplerinde başka "hazinelere" de vardı. Gevşek bir düğme. Kağıt parçaları. Bir not defterinden mi?

Bir tükenmez kalem, muhtemelen Bic. Bozuk paralar, dört çeyreklik, iki on sent, bir nikel.

Paralar yabancı değilse tabii? Durmadan merak etti.

Ayrıca parlak kapaklı ve kabartmalı harfleri olan bir kibrit kitabı da vardı.

Kabartmalı harfler ne diyordu? Ona tutulduğu şehri söyleyebilirler miydi?

Bir de çakmak.

Ellerinde kokladığı için tarçınlı olduğunu bildiği yarım paket nane şekeri.

Ve cebinin dibinde, çok önemsiz ama şimdi onun için önemli olan bir tiftik.

Paltonun arkasında, temizlikçiden aldığı, hâlâ plastikle kaplı iki paket giysi vardı. İlk paketin üzerinde bir çeşit makbuz vardı. Bir zımba ile tutturulmuş.

Kuru temizlemecinin adını, kırmızı renkte bir kimlik numarasını, kuru temizlemeci bir tezgâhtarın yazdığını hayal etti.

Tüm bunlar Lizzie'ye garip bir şekilde değerli görünüyordu çünkü başka hiçbir şeyi yoktu. Güçlü bir yaşama arzusu dışında.

Ve Kurt'tan intikamını alacak.

Bölüm 92

Highland Park'taki evin yakınındaki geniş gözetleme ekibinin bir parçasıydım ve Lawrence Lipton'ı yakında, belki de birkaç saat içinde yakalayacağımızı düşünüyordum. Bize Washington'un Dallas polisiyle birlikte çalıştığı söylenmişti.

Dalgın dalgın eve baktım, yaklaşık iki buçuk dönümlük çok pahalı bir arazi üzerinde iki katlı büyük bir Tudor. Tertemiz görünüyordu. Kırmızı tuğlalı bir kaldırım sokaktan kemerli bir kapıya, oradan da on altı odalı bir eve açılıyordu. O gün Dallas'taki en önemli haber Kessler Park'ta çıkan ve 64.000 metrekarelik devasa bir malikaneyi kül eden yangındı. Lipton'un evi bunun üçte birinden daha az büyüklükteydi ama yine de etkileyici ya da iç karartıcı ya da her ikisiydi.

Akşam saat dokuz civarıydı. Dallas ofisinden Joseph Denyeau adında bir denetleyici ajan kulaklığımı açtı. "Az önce müdürün ofisinden bir haber aldık. Derhal geri çekilmemiz gerekiyor. Ben de anlamıyorum. Ama emir daha açık olamazdı. Geri çekilin! Herkes ofise gitsin. Keşif yapmamız ve bunu konuşmamız gerekiyor."

O gece arabadaki ortağıma baktım, Bob Shaw adında bir ajandı. Az önce ne olduğunu onun da anlamadığı çok açıktı.

"Neydi o?" Ona sordum.

Shaw başını salladı ve gözlerini devirdi. "Ben ne bilirim ki? Saha ofisine geri döneriz, biraz kötü kahve içeriz, belki daha yukarıdan biri bize açıklar, ama buna güvenme."

Gecenin o saatinde saha ofisine varmamız sadece on beş dakika sürdü. Saha ofisinde bir konferans odasına girdik ve bir sürü yorgun, kafası karışık ve kızgın ajan gördüm. Henüz kimse bir şey söylemiyordu. Bu davada olası bir kırılmaya çok yaklaşmıştık ve şimdi geri çekilmemiz emredilmişti. Kimse nedenini anlamıyor gibiydi.

ASAC sonunda ofisinden çıktı ve geri katıldı. Joseph

Denyeau tozlu kovboy çizmelerini konferans masasının üzerine fırlatırken iyice tiksiniş görünüyordu. "*Hiçbir fıkrim* yok," diye açıkladı. "En ufak bir ipucu bile yok, millet. Kendinizi sorguya çekilmiş sayın."

Bu yüzden yaklaşık kırk ajan geceki eylemle ilgili bir açıklama bekledi, ancak bir açıklama gelmedi ya da dedikleri gibi "gelmedi". Yetkili ajan Roger Nielsen sonunda D.C.'yi aradı ve bize geri döneceklerini söylediler. Bu arada, geri çekilmemiz gerekiyordu. Sabah eve bile gnderilebilirdik.

Saat on bir civarında Denyeau Nielsen'den bir güncelleme daha aldı ve bize aktardı. "zerinde çalışıyorlar," dedi ve alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" diye seslendi biri arkadan.

"Oh, bilmiyorum, Donnie. Pedikrleri üzerinde çalışıyorlar. Hepimizin Büro'dan ayrılması için çalışıyorlar. O zaman başka ajan kalmayacak ve sanırım medyanın haber yapacağı utanç verici hatalar da olmayacak. Ben biraz uyuyacağım. Hepinize aynısını yapmanızı tavsiye ederim."

Biz de öyle yaptık.

Bölüm 93

Ertesi sabah sekizde saha ofisine dönmüştük. Ajanların birçoğu gece izninden sonra biraz dağılmış görünüyordu. İlk iş olarak, Müdür Burns Washington'dan aradı. Müdürün birliklerle nadiren de olsa bu şekilde konuştuğundan emindim. Peki neden şimdi? Ne oldu?

Odanın etrafındaki ajanlar birbirlerine bakıyordu. Kaşlar kırışmış, kaşlar çatılmıştı. Kimse Burns'ün neden bu kadar ilgili olduğunu anlayamıyordu. Belki ben anlayabilirdim. Ondaki huzursuzluğu, geçmişin yöntemlerinden duyduğu memnuniyetsizliği görmüştüm, hepsini birden etkili bir şekilde değiştiremese bile. Burns Philadelphia'da bir sokak polisi olarak işe başlamış ve polis komiserliğine kadar yükselmişti. Belki Büro'da da bir şeyleri değiştirebilirdi.

"Dün neler olduğunu açıklamak istiyorum," dedi hoparlörden. Ben de dahil olmak üzere odadaki tüm ajanlar dikkatle dinliyordu. "Ayrıca hepinizden özür dilemek istiyorum. Bir süreliğine her şey bölgesel bir hal aldı. Dallas polisi, belediye başkanı, hatta Teksas valisi bile olaya dahil oldu. Dallas polisi geri çekilmemizi istedi çünkü bize tam olarak güvenmiyorlardı. Bu eylemi kabul ettim çünkü oradaki varlığımızı zorlamak yerine onlarla konuşmak istedim.

"Hata yapmak istemediler ve doğru adamı bulduğumuzdan emin değillerdi. Lipton ailesinin şehirde iyi bir itibarı var. Çok iyi bağlantıları var. Her neyse, Dallas onların endişelerini dinlediğimize şaşırdı ve şimdi tekrar geri adım attılar. Kurduğumuz ekibe saygı duyuyorlar.

"Lawrence Lipton'a karşı eylemlerimize devam edeceğiz ve inanın bana, o piçi alaşağı edeceğiz. Sonra da Kurt Pasha Sorokin'i edeceğiz. Geçmişteki hatalar için endişelenmeni istemiyorum. Hatalar hakkında hiç endişelenme. Sadece Dallas'taki işini yap. Sana son derece güveniyorum."

Burns hattan çıktı ve odadaki hemen hemen her temsilcinin yüzünde bir gülümseme belirdi. Aslında oldukça büyüleyiciydi. Yönetmen, bazılarının yıllardır duymayı beklediği şeyler söylemişti; özellikle de

yeteneklerine inandığını ve hatalar konusunda endişelenmediğini söyledi. Oyuna geri dönmüştük; Lawrence Lipton'ı indirmemiz bekleniyordu.

Telefon görüşmesi bittikten dakikalar sonra cep telefonum çaldı. Açtım ve arayan Burns'ün ta kendisiydi. "Nasıldım?" diye sordu. Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. Sırıttığında dudağının ukalaca kalkışını da neredeyse görebiliyordum. Nasıl yaptığını biliyordu.

Gruptan uzaklaşarak odanın uzak bir köşesine gittim ve ona duymak istediği şeyi söyledim. "İyi iş çıkardın. İş yapmak için sabırsızlanıyorlar."

Burns nefes verdi. "Alex, bu serserinin üzerine gitmeni istiyorum. Seni Dallas'a takımın önemli bir üyesi olarak sattım. Seni ve ününü satın aldılar. Senin ne kadar iyi olduğunu düşündüğümüzü biliyorlar. Lawrence Lipton'ı çok rahatsız etmeni istiyorum. Bunu kendi yönteminle yap."

Kendimi gülümserken buldum. "Ne yapabileceğime bakacağım."

"Ve Alex, diğerlerine söylediğimin aksine, *sakın* hata yapma."

Bölüm 94

HIÇ HATA YAPMA. Çok iyi bir çıkış cümlesiydi, vermeliyim. Biraz komikti, sadistçe, sert bir şekilde. Ron Burns'ü tekrar sevmeye başlamıştım. Kendime engel olamıyordum. *Ama ona güveniyor muydum?*

Nedense Burns'ün hatalar konusunda o kadar da endişeli olmadığı hissine kapıldım. Kaçıranları, özellikle de Pasha Sorokin'i yakalamak istiyordu - gerçekte kim olduğunu ve nerede yaşadığını henüz bilmesek bile. Burns'ün emirlerine göre, tek yapmam gereken Lawrence Lipton'ı yakalamanın bir yolunu bulmak, bunu aceleyle yapmak ve Büro'yu hiçbir şekilde utandırmamaktı.

Roger Nielsen ile olası stratejiler üzerine görüştüm - Lipton'u izlemeye çoktan başlamıştık. Ona gerçek bir baskı yapmanın, Dallas'ta olduğumuzu ve onu tanıdığımızı bildirmenin zamanının geldiğine karar verildi. Burns'ün telefon görüşmesinden sonra Lipton'la yüzleşmek için benim seçilmiş olmama şaşırmadım.

Lipton'u LBJ Otoyolu ile North Central Expressway'in kesiştiği bulunan Lakeside Square binasındaki ofisinde görmeye karar verdik. Bina yirmi kat yüksekliğindeydi ve çok sayıda yansıtıcı camı vardı. Teksas güneşinin altında gökyüzüne baktığımda neredeyse gözlerim kamaşıyordu. Sabah saat onu biraz geçe içeri girdim. Lipton'ın ofis odası on dokuzuncu kattaydı. Asansörden indiğimde, kayıtlı bir ses "Merhaba" dedi.

Yarım dönüm şarap rengi halı, bej duvarlar ve her yerde koyu kahverengi deri kanepeler ve sandalyeler bulunan geniş bir resepsiyon alanına girdim. Duvarlarda Roger Staubach, Nolan Ryan ve Tom Landry'nin çerçeveli, imzalı fotoğrafları vardı.

Koyu mavi pantolonlu, çok düzgün görünümlü genç kadın tarafından resepsiyonda beklemem söylendi. Gömme aydınlatma altında şık bir ceviz masanın arkasında kendini beğenmiş bir şekilde oturuyordu. Yirmi iki ya da yirmi üç yaşlarında, cazibe okulundan yeni mezun olmuş gibi görünüyordu. Görüldüğü kadar düzgün davranıyor ve konuşuyordu.

"Bekleyeceğim ama Bay Lipton'a FBI'dan aradıklarını söyleyin. Onu görmem çok önemli," dedim.

Resepsiyonist sanki bunları daha önce duymuş gibi tatlı tatlı gülümsedi, sonra kulaklığından gelen telefonlara cevap vermeye devam etti. Oturdum ve sabırla bekledim; on beş dakika bekledim. Sonra tekrar ayağa kalktım. Resepsiyona doğru yürüdüm.

"Bay Lipton'a burada olduğumu söylediniz mi?" Kibarca sordum. "FBI'dan olduğumu mu?"

", efendim," dedi şurup gibi bir sesle ve bu beni etmeye başlamıştı.

Kıza, "Onu hemen görmem gerekiyor," dedim ve Lipton'un asistanını bir kez daha aramasını bekledim.

Kısa bir süre konuştular, sonra tekrar bana baktı. "Kimliğiniz var mı efendim?" diye sordu. Şimdi kaşları çatılmıştı.

"Var. Onlara kredi deniyor."

"Görebilir miyim lütfen? Kimliğiniz." Yeni FBI rozetimi gösterdim ve elli dolarlık bir banknotu inceleyen fast-food tezgahları gibi inceledi.

"Lütfen oturma alanında bekler misiniz?" diye tekrar sordu, ancak şimdi biraz gergin görünüyordu ve Lawrence Lipton'un asistanının ona ne söylediğini, emirlerinin ne olduğunu merak ettim.

"Anlamıyor gibisin ya da ben kendimi edemiyorum," dedim sonunda. "Buraya seninle dalga geçmeye gelmedim ve beklemeye de gelmedim."

Resepsiyon görevlisi başıyla onayladı. "Bay Lipton bir toplantıda. Tüm bildiğim bu, efendim."

Ben başımla onayladım. "Asistanına onu toplantıdan çıkarmasını söyle. Bay Lipton'a onu tutuklamak için henüz burada olmadığımı söylesin."

Oturma alanına geri döndüm ama oturmaya zahmet etmedim. Orada durdum ve LBJ Otoyolu'nun beton kenarına kadar uzanan muhteşem Technicolor yeşili çimlere baktım. İçim yanıyordu.

D.C. sokak polisi gibi davranmıştım. Burns'ün onaylayıp onaylamayacağını merak ediyordum ama önemi yoktu. Bana biraz ip vermişti ama ben de değiştirmeyeceğim bir karar vermiştim çünkü artık bir FBI ajanıydım. Dallas'a bir fidyeciyi yakalamak için gelmişim; Bayan Elizabeth Connolly ve diğerlerinin hayatta olup olmadıklarını ve belki de bir yerlerde köle olarak tutulduklarını öğrenmek için buradaydım. İşe geri dönmüştüm. Arkamda bir kapının açıldığını duydum ve döndüm. Saçları ağarmış, iri yapılı bir adam orada duruyordu ve kızgın görünüyordu.

"Ben Lawrence Lipton," dedi. "Bu da ne demek oluyor?"

Bölüm 95

"*Bu da neyin nesi?*" Lipton kapı aralığından yüksek sesle, büyük laflar ederek tekrarladı. Benimle sanki kapı kapı dolaşan bir fırça satıcısıymışım gibi konuşuyordu. "Sanırım size önemli bir toplantıda olduğum söylendi. FBI benden ne istiyor? Ve neden bekleyemiyor? Neden randevu alma nezaketini göstermiyorsunuz?"

Tavrında bana tam olarak uymayan bir şeyler vardı. Sert bir adam olmaya çalışıyordu ama ben öyle olduğunu düşünmüyordum. Sadece diğer iş adamlarını dövmeye alışkındı. Buruşuk mavi bir gömlek giymiş, kravat takmış, ince çizgili bir pantolon ve püsküllü mokasen ayakkabılar giymişti ve en az elli kilo fazlaydı. Bu adamın Kurt'la ne gibi bir ortak noktası olabilirdi?

Ona baktım ve dedim ki, "Bu adam kaçırmayla ilgili; bu cinayetle ilgili. Bunu burada, resepsiyonda konuşmak ister misin? *Sterling*."

Lawrence Lipton'ın rengi soldu ve kabadayılığının çoğunu kaybetti. "İçeri gel," dedi ve bir adım geri çekildi.

Onu takip ederek alçak bölmelerle ayrılmış odacıklardan oluşan bir alana girdim. Büro personeli, bir sürü. Şimdiye kadar her şey beklediğim gibi gidiyordu. Ama şimdi işler daha da ilginçleşecekti. Lipton beklediğimden daha "yumuşak" olabilirdi ama Dallas'ta güçlü bağlantıları vardı. Bu ofis binası şehrin en lüks konut/ticari bölgelerinden birindeydi.

Duvarları kumaş kaplı bir koridorda yürürken, "Ben Bay Potter'ım," dedim. "En azından Kurt İni'nde son konuştuğumuzda Bay Potter'ı oynamıştım."

Lipton dönmedi, hiçbir şekilde cevap vermedi. Ahşap panelli bir ofise girdik ve kapıyı kapattı. Geniş odanın yarım düzine penceresi ve panoramik bir manzarası vardı. Kapının yanındaki şapka rafında imzalı Dallas Cowboy ve Texas Ranger şapkaları duruyordu.

"Bunun neyle ilgili olduğunu hâlâ bilmiyorum ama açıklaman için sana tam beş dakika veriyorum," diye . "Kiminle konuştuğunu bildiğini sanmıyorum."

"Aslında biliyorum. Sen Henry Lipton'ın en büyük oğlusun. Evlisiniz, üç çocuğunuz ve Highland Park'ta güzel bir eviniz var. Ayrıca birkaç haftadır yakından takip ettiğimiz bir adam kaçırma ve cinayet planına karışmışsın. Sen Sterling'sin ve bir şeyi anlamanı istiyorum; tüm bağlantıların, babanın Dallas'taki tüm bağlantıları şu anda sana yardımcı olmayacak. Öte yandan, aileni mümkün olduğunca korumak istiyorum. Bu sana bağlı. Blöf yapmıyorum. Ben asla blöf yapmam. Bu federal bir suç, yerel bir suç değil."

Lawrence Lipton, "Avukatımı arayacağım," dedi ve telefona yöneldi.

"Buna hakkınız var. Ama olsam yapmazdım. Hiçbir olmaz."

Ses tonum, bir şey, Lipton'un aramayı yapmasını engelledi. Sarkık eli masasının üzerindeki telefonda uzaklaştı. "Neden?" diye sordu.

Dedim ki, "Sen umurumda değilsin. Cinayete karıştın. Ama çocuklarını ve karını gördüm. Seni evde izliyorduk. Komşularınla ve arkadaşlarınla konuştuk bile. Tutuklandığında, ailen tehlikede olacak. Onları Kurt'tan koruyabiliriz."

Lipton'un yüzü ve boynu kızardı ve "Senin neyin var? Delirdin mi sen? Ben saygın bir iş adamıyım. Hayatım boyunca başka bir insanı kaçırmadım ya da ona zarar vermedim. Bu delilik."

"Emirleri sen verdin. Para sana geldi. Bay Potter size yüz yirmi beş bin dolar gönderdi. Daha doğrusu FBI gönderdi."

"Avukatımı arıyorum," diye bağırdı Lipton. "Bu çok saçma ve aşağılayıcı. Kimseden bunu duymak zorunda değilim."

Omuz silktim. "O zaman olabilecek en kötü şekilde batacaksın. Bu ofisler derhal aranacak. Sonra da Highland Park'taki eviniz. Ailenin Kessler Park'taki evi aranacak. Babanızın ofisi aranacak. Eşinizin Sanat Müzesi'ndeki ofisi aranacak."

Telefonunu eline aldı. Elinin titrediğini görebiliyordum. Sonra fısıldadı, "Git kendini becer."

İki yönlü bir telefon çıkardım ve onunla konuştum. "Ofisleri ve evleri vurun," dedim. Lipton'a döndüm. "Tutuklusun. Şimdi avukatını arayabilirsin. Ona FBI ofislerine götürüldüğünü söyle."

Dakikalar sonra bir düzine ajan, muhteşem şehir manzaralı, şık ve pahalı mobilyalarla döşenmiş ofise hücum etti.

Sterling'i tutukladık.

Bölüm 96

PASHA SOROKIN YAKINDAYDI ve herkesi ve her şeyi büyük bir ilgiyle izliyordu. Belki de FBI'a Moskova'da bu işlerin nasıl yapıldığını göstermenin, onlara bunun polisin uydurduğu kurallarla oynanacak bir çocuk oyunu olmadığını göstermenin zamanı gelmişti.

FBI ekibi aceleyle içeri girdiğinde Sterling'in Dallas'taki ofis binasının dışındaydı. Bir düzineden fazla kişi gelmişti. Şüphesiz tuhaf bir topluluktu: Bazıları koyu renk takım elbiseler giymiş, diğerleri ise arkasında FBI yazan lacivert rüzgârlıklar giymişti. Burada gerçekten kimi bulmayı bekliyorlardı? Kurt'u mu? Kurt İni'nden başkalarını mı?

Neye bulaştıklarının farkında bile değillerdi. Koyu renkli sedanları ve minibüsleri sokakta göz önünde park edilmişti. Ofis binasına girmelerinin üzerinden on beş dakika bile geçmeden, Lawrence Lipton elleri kelepçeli bir halde, acınası bir şekilde yüzünü korumaya çalışırken dışarı çıktılar. Ne sahne ama. Bunu bir gösteri haline getirmek istiyorlardı, değil mi? Bunu neden yaptılar? diye merak etti. Ne kadar sert olduklarını kanıtlamak için mi? Ne kadar zeki olduklarını mı? Ama zeki değillerdi. *Size ne kadar sert ve zeki olmanız gerektiğini göstereceğim. Her yönden ne kadar eksik olduğunuzu göstereceğim.*

Şoförüne arabayı çalıştırmasını söyledi. Şoför arka koltukta oturan patronuna bakmadı. Hiçbir şey söylemedi. Emirleri sorgulamaması gerektiğini biliyordu. Kurt'un yöntemleri tuhaf ve alışılmışın dışındaydı ama işe yarıyordu.

"Yanlarından geç," diye emretti. "Merhaba demek istiyorum."

FBI ajanları Lawrence Lipton'ı bekleyen bir minibüse doğru götürürken sokakta gergin bakışlar atıyorlardı. Sterling'in yanında siyah bir adam yürüyordu. Uzun boylu ve garip bir şekilde kendinden emindi. Pasha Sorokin, Büro'daki muhbirinden bu adamın Alex Cross olduğunu ve ona büyük saygı duyulduğunu biliyordu.

Baskının komutasının bir zenciye verilmiş olması nasıl mümkün olabilirdi? Rusya'da Amerikalı zenciler hor görülürdü. Sorokin kendi önyargısını hiçbir zaman aşamamıştı; ABD'de de aşmak için bir neden yoktu.

Sürücüye "Beni yaklaştır!" dedi. Arka yolcu tarafını indirdi

Pencereden. Cross ve Lipton arabasının yanından geçer geçmez Sorokin otomatik silahını çıkardı ve Sterling'in kafasının arkasına doğrulttu. Sonra şaşırtıcı bir şey -beklemediği bir şey- oldu.

Alex Cross, Lipton'ı kaldırıma fırlattı ve ikisi de park halindeki bir arabanın arkasına yuvarlandı. *Cross nereden biliyordu? Onu uyaracak ne görmüştü?*

Sorokin yine de ateş etti ama net bir atış yapamadı. Yine de silah sesi yüksek sesle çınladı. Bir mesaj iletmişti. *Sterling güvende değildi. Sterling ölü bir adamdı.*

Bölüm 97

LAWRENCE LIPTON'ı Dallas saha ofisine naklettik ve orada tuttuk. Yerel polisin ve hatta basının herhangi bir müdahalesi olursa onu Washington'a nakletmekle tehdit ettim. Onlarla bir anlaşma yaptım. Dallas dedektiflerine Lipton'la ilgileneceklerine dair söz verdim. İşim biter bitmez.

O gece saat on birde penceresiz bir görüşme odasına yığıldım. Steril ve klostrofobikti ve sanki oraya daha önce birkaç yüz kez gelmişim gibi hissediyordum. Lawrence Lipton'a başımı salladım. Cevap vermedi; berbat görünüyordu. Muhtemelen ben de öyle görünüyordum.

"Sana, ailene yardım edebiliriz. Onları güvende tutacağız. Artık sana başka kimse yardım edemez," dedim. "Gerçek bu."

Lipton sonunda benimle konuştu. "Seninle bir daha konuşmak istemiyorum. Sana söyledim, söylediğin şeylerin hiçbirine karışmadım. Daha fazla konuşmayacağım. Avukatımı çağır." Bana el salladı.

Son yedi saattir diğer FBI ajanları tarafından sorgulanıyordu. Bu benim üçüncü seansımdı ve kolaylaşmıyordu. Avukatları binadaydı ama geri çekilmişlerdi. Adam kaçırma ve cinayet işlemek için komplo kurmakla resmen suçlanabileceği ve derhal Washington'a nakledilebileceği konusunda bilgilendirilmişlerdi. Babası da binadaydı ama oğluyla görüşmesine izin verilmemişti. Henry Lipton'la görüştüm, ağlıyor ve oğlunun tutuklanmasının bir hata olduğunda ısrar ediyordu.

Lawrence'ın karşısına oturdum. "Baban binada. Onu görmek ister misin?" diye sordum.

Güldü. "Elbette. Tek yapmam gereken bir adam kaçırma ve katil olduğumu itiraf etmek. Sonra babamı görebilir ve günahlarım için ondan af dileyebilirim."

İğnelemeyi görmezden geldim. Bu konuda pek iyi değildi. "Babanın şirketinin kayıtlarına el koyabileceğimizi, onu kapatabileceğimizi biliyorsun değil mi? Ayrıca baban Kurt için muhtemel bir hedef. Buraya aile üyelerine zarar vermek için gelmedik," diye ekledim. "Baban da bu işin içinde değilse tabii."

Başını salladı, gözlerini yere indirdi. "Babamın başı hiç belaya girmedi."

"Ben de sürekli bunu duyuyorum," dedim. "Son günlerde sen ve ailen hakkında çok şey okudum. Teksas'taki okul günlerine kadar geri gittim. Austin'de birkaç kavgaya karışmışsın. İki tecavüz vakası. İki dava da mahkemeye gitmemiş. O zaman baban seni kurtarmıştı. Bu sefer olmayacak."

Lawrence Lipton cevap vermedi. Gözleri ölüydü ve sanki günlerdir uyumamış gibi görünüyordu. Mavi gömleği kullanılmış bir mendil gibi kırıışmış, koltuk altları terden sıırsıklam olmuştu. Saçları ıslaktı, gömleğinin yakasına ve favorilerine kadar küçük nem nehirleri damlıyordu. Gözlerinin altındaki deri sarkmış ve sert sorgu odası ışığında morumsu bir renk almıştı.

Sonunda dedi ki, "Ailemin zarar görmesini istemiyorum. Babamı bu işe karıştıрма.

Ona koruma sağlayın."

Başımı salladım. "Tamam Lawrence. Nereden başlıyoruz? Onu yakalayana kadar aileni koruyucu gözetim altına almaya hazırım."

"Peki ya sonrası?" diye sordu. "Bu onunla bitmeyecek."

"Aileni koruyacağız."

Lipton yüksek sesle içini çekti, sonra da, "Pekala, ben para babasıyım. Ben Sterling. Seni Kurt'a götürebilirim. Ama yazılı sözlere ihtiyacım var. Bir sürü söz."

Bölüm 98

Yine en derin karanlığa doğru gidiyordum, çoğu insanın güneş ışığından etkilendiği gibi ben de ondan etkileniyordum. Hâlâ kayıp olan ve öldüğünden korkulan Elizabeth Connolly'yi düşünüp duruyordum.

Lipton'un babası onu birkaç kez ziyaret etti ve iki adam birlikte ağladı.

Bayan Lipton'un kocasını görmesine izin verildi. Aile üyeleri arasında fazla ağlama vardı ve duyguların çoğu gerçek görünüyordu. Sabah üçü biraz geçene kadar Sterling'le birlikte sorgu odasıydım. Daha sonra da kalmaya hazırdım, bilgi almak için ne kadar gerekirse

İhtiyacım vardı. Gece boyunca avukatlarıyla birkaç anlaşma yapıldı.

Saat iki sularında, avukatlık işlerinin çoğu bittikten sonra, Lipton ve ben tekrar konuşmak için oturduk. Dallas saha ofisinden iki kıdemli ajan da bizimle birlikte odadaydı. Sadece not almak ve kayıt yapmak için oradaydılar.

Bu benim yapmam gereken röportajdı.

"Kurt'a nasıl bulaştınız?" Lawrence Lipton'a, ailesi için duyduğum endişeyi vurguladığım birkaç dakikanın ardından sordum. Birkaç saat öncesine göre kafası daha net ve daha odaklanmış . Üzerinden bir yükün kalktığını hissettim. Suçluluk mu, ailesine, özellikle de babasına ihanet mi? Okul kayıtları onun parlak ama sorunlu bir öğrenci olduğunu ortaya koyuyordu. Sorunları hep seks takıntısına odaklanmıştı ama bir gün bile tedavi görmemişti. Lawrence Lipton bir ucubeydi.

"Ben bu işe nasıl bulaştım?" diye tekrarladı, sanki bu soruyu kendisine soruyormuş gibi. "Genç kızlara karşı bir ilgim var. Gençler, küçükler. Bugünlerde çok fazla var. İnternet yeni kaynaklar açtı."

"Ne için? Olabildiğince somut ol Lawrence."

Omuz silkti. "Benim gibi ucubeler için. Bugünlerde istediğimizi istediğimiz zaman alabiliyoruz. Ve en iğrenç siteleri nasıl arayacağımı biliyorum. İlk başlarda fotoğraf ve filmlerle yetiniyordum. Özellikle gerçek zamanlı filmleri seviyordum."

"Biraz bulduk. Evdeki ofisinizde."

"Bir gün bir adam beni görmeye geldi. Tıpkı gibi ofise geldi."

"Sana şantaj yapmak için mi?" Ben sordum.

Lipton başını salladı. "Hayır, şantaj değil. *Gerçekten* ne istediğimi bilmek istediğini söyledi. *Cinsel olarak*. Ve bunu elde etmeme yardım edeceğini söyledi. Onu dışarı attım. Ertesi gün geri geldi. Elinde internetten satın aldığım her şeyin kaydı vardı. "Peki *gerçekten* ne istiyorsun?" diye tekrar sordu. Genç kızlar istiyordum. Güzel olanları, şartsız, kuralsız. Bana ayda iki ya da üç tane sağlıyordu. *Tam olarak* hayal ettiğim gibi. Saç rengi, göğüs şekli, ayakkabı numarası, çiller, istediğim her şey."

"Kızlara ne oldu? Onları öldürdünüz mü? Bana anlatmak zorundasın." "Ben katil değilim. Kızların görmek hoşuma gitti. Bazıları kurtuldu. Parti yapardık, sonra serbest bırakılırlardı. Her zaman. Kim olduğumu ya da nerede olduğumu bilmiyorlardı.

"dan."

"Yani anlaşılmadan memnun kaldınız mı?"

Lipton başını salladı ve gözleri parladı. "Hem de çok. Tüm hayatım boyunca bunun hayalini kurmuştum. Gerçekliği de hayali kadar güzeldi. Tabii ki bir bedeli vardı."

"Bir faturanın ödenmesi mi gerekiyordu?"

"Ah, evet. Kurt'la tanıştım, en azından onun olduğunu düşünüyorum. İlk günlerde ofisime bir elçi göndermişti. Ama sonra beni görmeye geldi. Şahsen çok korkutucuydu. Kızıl Mafya, dedi. KGB'den de bahsetti ama onlarla bağlantısının ne olduğunu bilmiyorum."

"Senden ne istedi?"

"Onunla iş yapmak, ortak olmak için. Şirketimin bilgisayar ve internet konusundaki uzmanlığına ihtiyacı vardı. Seks kulübü onun için ikinci plandaydı. Gasp, kara para aklama, sahtecilik gibi işlerle çok ilgiliydi. Kulüp benim işimdi. Anlaşmamızı yaptıktan sonra, hayallerinin gerçekleşmesini isteyen zengin ucubeleri aramaya başladım. Bir köle için altı haneli rakamlar harcamaya hazır ucubeler, erkek, kadın, fark etmezdi. Bazen belirli bir hedef, bazen de fiziksel bir tip."

"Öldürmek için mi?" Lipton'a sordum.

"Ne isterlerse. Size kulüple nereye gittiğini düşündüğümü söyleyeyim. Çok zengin, güçlü adamları dahil etmek istiyordu. Zaten bir tane vardı, Batı Virginia'dan bir senatör. Büyük planları vardı."

"Kurt Dallas'ta mı yaşıyor?" Sonunda sordum. "Eğer yardımımı istiyorsan bana yardım etmelisin."

Lipton başını salladı. "O buralı değil. Dallas'ta yaşamıyor. Teksas'ta da değil. O gizemli bir adam."

"Ama nerede olduğunu biliyorsun?"

Tereddüt etti ama sonunda devam etti. "Benim bildiğimi bilmiyor. Zeki biri ama bilgisayarlardan anlamıyor. Bir keresinde onu takip etmiştim. Mesajlarından emindi.

ama onları kırmıştım. Üzerinde bir şeyler olması gerekiyordu." Sonra Sterling bana Kurt'u nerede bulabileceğimi söyledi. Ve ayrıca, Kim olduğunu. Eğer söylediklerine inanabilseydim, Sterling, Pasha Sorokin'in Amerika Birleşik Devletleri'nde kullandığı ismi biliyordu. Ari Manning'di.

Bölüm 99

Fort Lauderdale, Florida'da Millionaires Row yakınlarındaki Intercoastal Su Yolu'nda lüks bir kabinli kruvazörün kokpitinde YÜKSEKTE OTURUYORDUM. Kurt'a mıydık? Öyle olduğumuza inanmam gerekiyordu. Sterling yemin ve bize yalan söylemek için hiçbir nedeni yoktu, değil mi? Doğruyu söylemek için her türlü sebebi vardı.

Görgü tanıkları buraya motorlu tekne turlarıyla geliyordu, bu yüzden hemen fark edilmeyeceğimizi düşündüm. Ayrıca karanlık çökmeye başlamıştı. Çoğunlukla Akdeniz ya da Portekiz tarzı olan malikânelerin yanından geçtik, ancak arada bir Georgian Colonial'ın "kuzeyli parası "na işaret ettiği düşünülüyordu. Bu zengin mahallede tüyleri diken diken etmemek için dikkatli davranmamız konusunda uyarılmıştık ki açıkçası bu mümkün değildi. Birkaç dakika içinde pek çok kişinin tüylerini diken diken edecektik.

Kruvazörde benimle birlikte Ned Mahoney ve yedi kişilik saldırı ekibinden ikisi vardı. Mahoney normalde görevlere kendisi gitmezdi ama Baltimore'dan beri müdür bunu değiştiriyordu. FBI'ın sahada güçlenmesi gerekiyordu.

Teknemiz bir rıhtıma yaklaşırken dürbünle büyük bir sahil evini izledim. Yakınlarda birkaç pahalı yat ve sürat teknesi suda sallanıyordu. Evin kat planını almıştık ve iki yıl önce yirmi dört milyona satın alındığını öğrenmiştik. *Kimseyi kızdırmayın.*

Ari Manning'e ait olan malikânede büyük bir parti veriliyordu. Sterling'e göre, o Kurt Pasha Sorokin'di.

"Görünüşe göre herkes iyi vakit geçiriyor," dedi Mahoney güverteden. "Dostum, iyi bir partiye bayılırım. Yemek, müzik, dans, şampanya."

"Evet, zıplıyor. Ve sürpriz konuklar daha gelmedi bile," dedim.

Ari Manning, Fort Lauderdale ve Miami çevresinde bazen haftada birkaç kez verdiği partilerle tanınırdı. Partileri sürprizleriyle ünlüydü - Miami Dolphins koçları gibi sürpriz konuklar

ve Miami Heat; Las Vegas'tan sıcak m z k ve komedi gösterileri; politikacılar, diplomatlar ve büyükelçiler, hatta Beyaz Saray'a kadar.

Mahoney, "Sanırım bu gecenin sürpriz özel konukları biziz," dedi ve bana sırtıttı.

"Ta Dallas'tan uçakla geldik," dedim. "On dört kişilik maiyetimizle birlikte."

Konuklar ve gösterişli partinin doğası operasyonu gerginle tirmi ti, muhtemelen bu yüzden Mahoney ve ben birkaç  aka yapmak zorunda hissettik. Beklemekten bahsetmiştik ama HRT, Kurt'un orada olduğunu bildiğimiz halde hemen içeri girmek istedi. Yönetmen de aynı fikirdeydi ve aslında son kararı vermişti. Saçma sapan bir denizci kıyafeti giymiş bir adam bizi iskeleden şiddetle uzakla tırıyordu. Biz gelmeye devam ettik. " skeledeki bu pislik ne istiyor?" Mahoney

Bana sordu.

"Doluyuz! Çok geç kaldınız!" diye bağırdı rıhtımdaki adam bize. Sesi malik nenin arka kısmından gelen m z k sesinin üzerine çıkıyordu.

Ned Mahoney, "Parti biz olmadan ba lamaz," diye karşılık verdi. Sonra da kornaya bastı.

"Hayır, hayır! Buraya gelmeyin!" Sailor Suit bağırdı. "Uzak dur!" Mahoney tekrar kornaya bastı.

Kruvaz r bir Bertram speeder'a çarptı ve rıhtımdaki adam felç ge irecekmi  gibi baktı. "Tanrım, dikkatli ol. Bu  zel bir parti! Buraya öylece giremezsiniz. Bay Manning'in arkadaşları mısınız?"

Mahoney tekrar korna çaldı. "Kesinlikle.  şte davetiyem." Kimli ini ve silahını çıkardı.

 oktan tekneden inmiş ve eve doğru ko maya ba lamı tım.

Bölüm 100

Mum ışığıyla aydınlatılmış masalara doğru ilerleyen, son derece varlıklı parti müdavimlerinin oluşturduğu kalabalığın arasından YOLUMU İTTİM. Akşam yemeği servis . Biftek ve ıstakoz, bolca şampanya ve pahalı şarap. Herkes Dolce & Gabbana'sını, Versace'sini, Yves Saint Laurent couture'ünü giymiş görünüyordu. Benim üzerimde solmuş bir kot pantolon ve mavi bir FBI rüzgarlığı vardı.

Saçı sakalı birbirine karışmış kafalar döndü ve gözler sanki parti bozan biriymişim gibi bana dikildi. Öyleydim. *Cehennemden gelen parti bozan. Bu insanların hiçbir fikri yoktu.*

"FBI," diye seslendi Mahoney ağır silahlı ekiplerini kalabalığın içine doğru yönlendirirken arkasından.

Sterling'den Pasha Sorokin'in neye benzediğini biliyordum ve ona doğru yöneldim. *Tam oradaydı.* Kurt'un üzerinde pahalı gri bir takım elbise ve mavi kaşmir bir tişört vardı. Izgaraların çalıştığı mavi ve sarı çizgili bir tentenin yanında iki adamla konuşuyordu. Devasa et ve balık parçaları, hepsi siyah ya da Hispanik olan güler yüzlü, terli şefler tarafından hazırlanıyordu.

Glock'umu çıkardım ve Pasha Sorokin kılını bile kıpırdatmadan bana baktı. Sadece baktı. Hareket etmedi, kaçmaya çalışmadı. Sonra gülümsedi, sanki beni bekliyormuş ve sonunda geldiğime sevinmiş gibiydi. Bu adamın nesi vardı?

Kolunu yarı yaşından küçük kıvrımlı bir sarışına dolamış olan beyaz saçlı bir adama eliyle işaret ettiğini gördüm. "Atticus!" Sorokin seslendi ve adam mutfak yardımcısından daha hızlı koşarak geldi.

"Ben Atticus Stonestrom, Bay Manning'in avukatıyım," dedi. "Burada olmak, Bay Manning'in evine bu şekilde dalmak için hiçbir nedeniniz yok. Haddinizi tamamen aştınız ve sizden gitmenizi istiyorum."

"Böyle bir şey olmayacak. Bu özel partiyi içeri taşıyalım. Sadece üçümüz," dedim Stonestrom ve Sorokin'e. "Tabii tutuklamanın tüm bu konukların önünde gerçekleşmesini istemiyorsanız."

Kurt avukatına baktı, sonra da sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti.

Onu. Eve doğru yürümeye başladı. Sonra bir şey hatırlamış gibi yaparak döndü. "Küçük oğlunuzun adı," dedi. "Aynı zamanda *Alex*, değil mi?"

Bölüm 101

ÖLMEMİŞTİ! *Bu ne kadar iyiydi? Ne kadar şaşırtıcı?*

Elizabeth Connolly yine kendi dünyasında kaybolmuştu ve bu en iyi yeri. Oahu'nun kuzey kıyısında mükemmel bir kumsalda yürüyordu. En muhteşem deniz kabuklarını birbiri ardına topluyor, dokularını karşılaştırıyordu.

Sonra bağırışları duydu: *"FBI!"* Buna inanamadı.

FBI burada mıydı? Evde mi? Kalbi çarpmaya başladı, sonra neredeyse duracaktı, sonra daha da şiddetli çarpmaya başladı.

Sonunda onu kurtarmaya mı gelmişlerdi? Yoksa neden burada olsunlar ki? OhmygoodGod!

Lizzie'nin her yeri titremeye başladı. Gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyordu. Onu bulmalı ve hemen dışarı çıkarmalıydılar. Kurt'un kibri onu yakıp kül etmek üzereydi!

Buradayım. Buradayım! Tam !

Parti aniden korkunç bir sessizliğe büründü. Herkes fısıldaşıyordu ve duymak zordu. Ama kesinlikle "FBI" lafını ve neden burada olduklarına dair teorileri duymuştu. *"Uyuşturucu."* Herkes öyle düşünüyor gibiydi.

Lizzie bunun uyuşturucuyla ilgili olmaması için *dua etti*. Ya Kurt'u hapse atarlarsa?

Burada bırakılacaktı. Titremesini durduramıyordu.

FBI'a burada olduğunu bildirmek zorundaydı. Ama nasıl? Her zaman bağlı ve ağzı kapalıydı. Çok yakındılar. . . . Dolabın içindeyim! Lütfen dolaba bakın!

Düzinelerce kaçış planı hayal etmişti ama sadece Kurt kapıyı açtıktan ve onu tuvalete gitmesi ya da evin ana bölümünde yürümesi için tasmaladıktan sonra. Lizzie kilitli dolaptan çıkmanın hiçbir yolu olmadığını biliyordu. O şekilde bağlıyken olmazdı. FBI'a nasıl sinyal vereceğini bilmiyordu.

Sonra birinin yüksek sesle anons yaptığını duydu. Bir erkek. Kalın sesli. Sakin ve kontrollü.

"Ben FBI'dan Ajan Mahoney. Herkes ana evden çıksın.

Hemen. Lütfen arka bahçelerde toplanın. Herkes hemen evi terk etsin! Kimse araziden ayrılmayın."

Lizzie parke zemini tırmalayan ayakkabı sesleri duydu, hızlı ayak sesleri. İnsanlar gidiyordu. Sonra ne olacaktı? Yapayalnız kalacaktı. Kurt'u götürürlerse ona ne olacaktı? FBI'a burada olduğunu bildirmek için yapabileceği bir şey olmalıydı. Ne yapabilirdi?

Atticus Stonestrom adında biri yüksek sesle konuşuyordu.

Sonra Kurt'un konuştuğunu duydu ve bu onu ürpertti. Hâlâ evdeydi. Biriyle tartışıyordu. Kim olduğunu ya da tam olarak ne konuştuklarını anlayamadı.

Ne ki? Bir şeyler yap! Herhangi bir

şey! Ne, ne?

Daha önce düşünmediğim ne var?

Ve sonra Lizzie'nin aklına bir fikir geldi. Aslında daha önce de aklına gelmiş ama hep reddetmişti.

Çünkü bu onu çok korkutmuştu.

Bölüm 102

Kurt avukatına, "Bunu kendin gördüğün için BURADA OLMANA SEVİNDİM, Atticus," dedi. "Bu çok saçma bir taciz. Benim işlerime laf söylenemez. Bunu herkesten daha iyi biliyorsun. Bu son derece aşağılayıcı." Bana baktı. "Bu partide kaç iş ortağına hakaret ettiğini biliyor musun?"

Aileme ve Küçük Alex'e yönelik tehdidine karşılık vermekten hâlâ kendimi alıkoyuyordum. Onu alt etmek istemiyordum; onu ortadan kaldırmak istiyordum.

"İnanın bana, bu taciz değil," dedim avukata. "Müvekkilinizi adam kaçırma suçundan tutuklamak için buradayız."

Sorokin gözlerini devirdi. "Siz çıldırdınız mı? Benim kim olduğumu biliyor musunuz?" diye sordu. Tanrım, neredeyse aynı konuşmayı Dallas'ta da duymuştum.

"Aslına bakarsanız, biliyorum," dedim. "Gerçek adın Pasha Sorokin, Ari Manning değil. Bazı insanlar senin Rus vaftiz babası olduğunu söylüyor. Sen Kurt'sun."

Sorokin beni dinledi, sonra çılgınca bir kahkaha attı. "Ne kadar aptalsınız. Özellikle de *sen*." Beni işaret etti. "Anlamıyorsun işte."

Birden birinci kattaki diğer odalardan birinden bağırışlar duyuldu. "*Yangın!*" diye bağırıyordu biri.

"Hadi, Alex!" Mahoney söyledi. O ve ben diğer üç ajanla birlikte Sorokin'den ayrıldık ve neler olup bittiğine bakmak için koştuk. *Nasıl yangın çıkabilirdi? Şimdi mi?*

Bir yangın *vardı*. Ana oturma odasının dışındaki geniş çalışma odasında, bir dolapta başlamış gibi görünüyordu. Kapının altından duman girdapları geliyordu. Çok fazla duman.

Sıcak olan kapı kolunu tuttum. Dolap kilitliydi. Omzumu indirdim ve kapıya sertçe vurdum. Tekrar çarptım. Bu sefer tahta çatladı. Bir kez daha vurdum ve kapı yıkıldı. Yoğun siyah duman dışarı çıktı.

Yaklaştım ve içeri bakmaya çalıştım. Sonra bir şeyin hareket ettiğini gördüm.

biri vardı. Bir yüz görebiliyordum.
Elizabeth Connolly oradaydı ve yanıyordu!

Bölüm 103

BİR NEFES ALDIM, sonra duman ve ısı bulutuna doğru ilerledim. Yüzümdeki derinin yanmaya başladığını hissettim. Kendimi gömme dolabın içine zorladım. Eğildim. Elizabeth Connolly'yi kollarımın arasına aldım ve onunla birlikte dolaptan geriye doğru tökezleyerek çıktım. Gözlerim yaşıyordu ve yüzüm su toplamıştı. Ağzındaki tıkacı çıkardığımda Elizabeth'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Ned Mahoney kollarındaki iplerle uğraşıyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı dumandan boğuklaşmış bir sesle. "Oh, teşekkür ederim," diye nefes nefese kaldı.

Gözlerinden akan yaşlar yanaklarındaki isi lekeliyordu. Elini tutup sağlık görevlilerinin gelmesini beklerken kalbim deli gibi çarpıyordu. Hayatta olduğuna inanamıyordum ama bu her şeye değdi.

Bu duygunun tadını sadece birkaç saniye çıkarabildim. Silah sesleri duyuldu. Çalışma odasından koşarak çıktım, köşeyi döndüm ve iki ajanın yerde ama hayatta olduğunu gördüm.

"Korumaya ateş ederek geldi," dedi bana en yakın ajan. "O ve Manning yukarı kaçtı."

Ned Mahoney arkamdan gelirken merdivenleri hızla çıktım. Kurt neden yukarı çıksın ki? Bana hiç mantıklı gelmiyordu. Başka ajanlar da bize katıldı. Her odayı aradık. Hiçbir şey bulamadık! Ne Kurt'u ne de korumayı bulabildik. *Neden yukarı kaçmışlardı?*

Mahoney ve ben ikinci ve üçüncü katlardaki tüm odaları bir kez daha gözden geçirdik. Fort Lauderdale polisi gelmeye başlamış ve evin güvenliğini sağlamaya yardım etmişti.

Mahoney, "Buradan nasıl çıktığını anlamıyorum," dedi. İkinci kattaki koridorda şaşkınlık ve tiksintiyle birbirimize sokulmuştuk.

"Buralarda bir yerde bir çıkış yolu olmalı. Tekrar bakalım."

Adımlarımızı ikinci kattaki koridordan aşağıya doğru takip ederek birkaç misafir yatak odasını kontrol ettik. Koridorun en sonunda, muhtemelen yardımcının kullandığı bir merdiven daha vardı. Onu zaten aramıştık. Alttan mühürledik. Sonra aklıma geldi: gözden kaçırdığım küçük bir ayrıntı.

Aceleyle ilk sahanlığa indim. Orada bir pencere kanadı ve bir pencere koltuğu vardı. Tıpkı hatırladığım gibiydi. Yerde iki küçük minder vardı. Pencere kenarındaki koltuğun kapağını açtım.

Ned Mahoney yüksek sesle inledi. Ne bulduğumu gördü. Kaçış yolunu. Kurt kaçmıştı!

"Hâlâ burada olabilir. Bakalım bu iş nereye varacak," dedim. Sonra kendimi açıklığa doğru indirdim. Yarım düzine kadar dar ahşap merdiven vardı. Aşağı inerken Mahoney bana bir el feneri tuttu.

"İşte burada Ned," diye seslendim ona. Nasıl çıktıklarını gördüm. Bir pencere açıktı. Birkaç metre aşağıda su görebiliyordum.

"Intercoastal'a girdiler," diye seslendim Mahoney'e. "Suyun içindeler!"

Bölüm 104

Su yolundaki ve mahallenin geri kalanındaki FRANTİK aramaya katıldım ama hava çoktan kararmıştı. Mahoney'le birlikte dar ve emlakçılarla dolu sokaklarda bir aşağı bir yukarı koşturduk. Sonra birilerinin sırlıslık giysiler içindeki iki adamı görmüş olabileceğini umarak Las Olas Bulvarı boyunca ilerledik. Ama kimse Kurt'u ya da korumasını görmemişti.

Pes etmedim. Isla Bahia bölgesine geri döndüm. Bir terslik vardı. Neden kimse bu tanıma uyan iki adamı fark etmemişti? Mahzende dalış malzemeleri olup olmadığını merak ettim. Kurt kaçışını ne kadar iyi planlamıştı? Ne gibi önlemler almıştı?

Sonra zihnimin farklı bir yöne gitmesine izin verdim: *O kibirli ve korkusuz. Onu bulacağımıza ve buraya onu indirmeye geleceğimize inanmadı. Kaçış yolu yoktu! Belki de hâlâ Isla Bahia'da saklanıyordur.*

Fikirlerimi HRT'ye ilettim ama onlar çoktan kapı kapı dolaşmaya başlamışlardı. Artık Fort Lauderdale'in seçkin mahallelerini tarayan düzinelerce ajan ve yerel polis vardı. Pes etmeyecektim, diğerlerinin pes etmesine izin vermeyecektim. Beni yönlendiren her neyse -azim mi? İnatçılık mı?- daha önce işe yaramıştı. Ama Kurt'u ya da onu Isla Bahia'da gören birini bulamadık.

"Hiçbir şey yok mu? Hiçbir iz yok mu? Kimse bir şey görmedi mi?"

Mahoney'e sordum. "Hiçbir şey yok," dedi Mahoney. "Başboş dolaşan bir cocker spaniel bulduk.

Bu ."

"Köpeğin sahibini biliyor muyuz?" Ben sordum.

Mahoney gözlerini devirdi. Onu suçlamadım. "Kontrol edeceğim." Gitti ve birkaç dakika sonra geri geldi.

"Bay ve Bayan Steve Davis'e ait. Davis'ler sokağın sonunda oturuyor. Onlara köpeklerini getireceğiz. Memnun oldunuz mu?"

Başımı salladım. "Pek sayılmaz. İkimiz köpeği geri götürelim," dedim. "Gecenin bu saatinde bir köpeğin neden başboş olduğunu anlamıyorum. Aile evde mi?"

"Öyle görünmüyor. Evin ışıkları kapalı. Hadi, Alex. Tanrım.

Bu umutsuz bir durum. Boşuna çırpınıyorsun. Pasha Sorokin gitti."
"Gidelim. Köpeği al," dedim. "Davis'in evine gidiyoruz."

Bölüm 105

Kahverengi-beyaz cocker spaniel ile Davis'in evine doğru ilerlemeye başlamıştık ki, telsizden bir ihbar geldi: *"İki şüpheli erkek. Las Olas Bulvarı'na doğru gidiyorlar. Bizi fark ettiler! Takipteyiz."*

Alışveriş bölgesinden sadece birkaç blok ötedeydik ve birkaç dakika içinde oraya vardık. Cocker spaniel arka koltukta havlıyordu. Fort Lauderdale polis devriye arabaları ve FBI sedanları Gap giyim mağazasının etrafında sıkı bir halka oluşturmıştı bile. Daha fazla devriye arabası geliyordu, sirenleri gecenin içinde çılgılık atıyordu. Cadde kalabalıktı ve yerel polis yaya akışını durdurmakta zorlanıyordu.

Mahoney barikata doğru sürdü. Köpek için bir pencereyi aralık bıraktık. O ve ben dışarı atladık ve Gap'e doğru koştuk. Çelik yelek giyiyorduk ve tabanca taşıyorduk.

Dükkanın ışıkları yanıyordu. İçerideki insanları görebiliyordum. Ama Kurt'u değil.

Koruma da değil.

Mağazaya yaklaştığımızda bir ajan bize "O olduğunu düşünüyoruz" dedi. "İçeride kaç silahlı adam var?" Ben sordum.

"İki tane saydık. iki tane. Daha fazla da olabilir. Çok fazla karışıklık var."

"Evet, hiç de bile" dedi Mahoney. "Öyle bir izlenim edindim."

Sonraki birkaç dakika boyunca, daha fazla Lauderdale devriye arabasının olay yerine gelmesi dışında işe yarar bir şey olmadı. Ağır silahlı ve zırhlı bir SWAT birimi de geldi. Bir rehine arabulucusu geldi. Ardından bir çift haber helikopteri Gap ve çevresindeki mağazaların üzerinde gezinmeye başladı.

Arabulucu, "İçerideki lanet olası telefona kimse cevap vermiyor," diye bildirdi. "Sadece çalışıyor."

Mahoney soru sorarcasına bana baktı, ben de omuz silktim. "İçeridekilerin onlar olup olmadığını bile bilmiyoruz."

Arabulucu megafonu eline aldı. "Burası Fort Lauderdale polisi. Hemen dükkândan çıkın. Pazarlık yapmayacağız. Elinizdekilerle dışarı çıkın."

Eller yukarı. kim varsa, hemen dışarı çıksın!"

Yaklaşım bana yanlış geldi. Çok çatışmacı. Arabulucuya doğru yürüdüm. "Ben FBI'dan Ajan Cross. Onu köşeye sıkıştırmamız mı gerekiyor? Saldırgan biri. Son derece tehlikeli."

Arabulucu kalın bıyıklı, tıknaz bir ; çelik yelek giyyordu ama ceket . "Benden uzak dur!" diye bağırdı yüzüme doğru.

"Bu federal bir dava," diye bağırarak karşılık verdim. Elindeki megafonu kaptım. Arabulucu yumruklarıyla üzerime yürüdü ama Mahoney onu yere yatırdı. Basın izliyordu; canları cehenneme. Burada yapmamız gereken bir iş vardı.

"Burası FBI!" Megafona seslendim. "Pasha Sorokin'le konuşmak istiyorum."

Sonra aniden gecenin en tuhaf şeyi oldu ve çok tuhaf bir gece olmuştu. Neredeyse inanamıyordum.

Gap'in ön kapısından iki adam çıktı.

Ellerini yüzlerinin önünde tutarak onları kameralardan ya da belki de bizden koruyorlardı.

"Yere yatın!" Onlara bağırdım. İtaat etmediler. Ama sonra görebildim; Sorokin ve korumaydı.

Sorokin herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Biz silahlı değiliz," diye bağırdı. "Bizler masum vatandaşlarız. Silahımız yok."

Ona inanıp inanmayacağımı bilemedim. Hiçbirimiz bundan ne anlam çıkaracağımızı bilmiyorduk. Başımızın üzerindeki televizyon helikopteri çok yaklaşmıştı.

"O ne yapıyor?" Mahoney bana sordu.

"Bilmiyorum. *Yere yat!*" Tekrar bağırdım.

Kurt ve koruma bize doğru yürümeye devam etti. Yavaşça ve dikkatlice.

Mahoney ile ilerledim. Silahlarımızı çıkarmıştık. Bu bir numara mıydı?

Onlara doğrultulmuş düzinelerce tüfek ve tabanca varken ne deneyebilirler ki?

Kurt beni görünce gülümsedi. *Neden gülümsüyordu ki?*

"Demek bizi yakaladınız," diye . "Aman önemli! Önemli değil, biliyorsun. Senin için bir sürprizim var, FBI. Hazır mısınız? Benim adım Pasha Sorokin. Ama ben Kurt değilim." Güldü. "Ben sadece Gap'te alışveriş yapan bir adamım. Kıyafetlerim ıslandı. Ben Kurt *değilim*, Bay FBI. Komik mi ne? Gününü güzelleştirdi mi? Benimkini. Ve Kurt'un da gününü güzelleştirecek."

Bölüm 106

PASHA SOROKIN Kurt *değildi*. Bu mümkün müydü? Kesin olarak bilmenin bir yolu yoktu. Sonraki kırk sekiz saat içinde Florida'da yakaladığımız adamların Paşa Sorokin ve Ruslan Federov *olduğu* doğrulandı. Kızıl Mafya'dan geliyorlardı ama ikisi de gerçek Kurt'la hiç tanışmadıklarını iddia ediyorlardı. Kendilerine verilen "rolleri" oynadıklarını söylediler - onlara başroldeydiler. Şimdi yapabilecekleri en iyi anlaşmaları yapmak istiyorlardı.

Neler olup bittiğinden emin olmamızın bir yolu yoktu ama anlaşma yapma süreci iki gün boyunca devam etti. Büro anlaşma yapmayı severdi. Ben sevmezdim. Mafya içinde temaslar kuruldu; Pasha Sorokin'in Kurt olduğuna dair şüpheler arttı. Sonunda, Kurt'u Rusya'dan çıkaran CIA ajanları bulundu ve Paşa'nın hücresine getirildi. Sovyetler Birliği'nden çıkmasına yardım ettikleri adamın o olmadığını söylediler.

Sonra bize istediğimiz ismi veren Sorokin oldu; benim aklımı başımdan alan, herkesin aklını başından alan bir isim. Bu onun "anlaşmasının" bir parçasıydı.

Bize Sphinx'i verdi.

Ertesi sabah, dört FBI ajanı ekibi Sphinx işe gidene kadar evinin önünde bekledi. Onu evin içine götürmemeye karar vermiştik. Bu şekilde gitmesine izin veremezdim. Bunu yapamazdım.

Hepimiz Lizzie Connolly ve kızlarının zaten yeterince acı çektiğini düşündük. Brendan Connolly-Sphinx'i görmelerine gerek yoktu.

-Buckhead'deki aile evinde tutuklandı. Onun hakkındaki korkunç gerçeği bu şekilde öğrenmelerine gerek yoktu.

Sokağın iki blok yukarısına park edilmiş ama Georgian tarzı büyük evi gören lacivert bir sedanda oturuyordum. Kendimi uyuşmuş hissediyordum. Oraya ilk gittiğim zamanı hatırladım. Kızlarla ve sonra da Brendan Connolly ile çalışma odasında yaptığım konuşmayı hatırladım. Kederi genç kızları kadar içten ve samimi görünüyordu.

Elbette kimse onun karısına ihanet ettiğinden, *onu başka bir adama sattığından* şüphelenmemişti. Sorokin Paşa, Elizabeth'le Connolly'deki bir partide tanışmıştı.

ev. Onu o istemişti; Brendan Connolly . Yargıcın yıllardır ilişkileri . Elizabeth, Sorokin'e gangsterlik günlerinde Moskova'nın dört bir yanındaki reklam panolarında boy gösteren model Claudia Schiffer'i hatırlatıyordu. Böylece korkunç takas yapıldı. *Bir koca kendi karısını esarete satmıştı*; ondan hayal edilebilecek en kötü şekilde kurtulmuştu. Elizabeth'ten nasıl bu kadar nefret edebilmişti? Ve Elizabeth onu nasıl sevebilmişti?

Ned Mahoney de benimle arabadaydı ve harekete geçilmesini bekliyordu: Sfenks'in alt edilmesini. Eğer Kurt'a henüz sahip olamadıysak, o bizim ikinci tercihimizdi, teselli ödülümüzdü.

"Acaba Elizabeth kocasının gizli hayatını biliyor muydu?" Mahoney mırıldandı.

"Belki bir şeylerden şüphelenmiştir. Düzenli olarak birlikte yatmıyorlardı. Evi ziyaret ettiğimde Connolly bana çalışma odasını gösterdi. Orada bir yatak vardı. Yapılmamış."

"Sence bugün işe gidecek mi?" Mahoney sordu. Sakin bir şekilde elmasını kemiriyordu. Çalışmak için çok soğukkanlı bir kafa.

"Sorokin ve Federov'u indirdiğimizi biliyor. Tedbirli olacağını düşünüyorum.

Muhtemelen düz oynayacak. Bunu söylemek zor."

"Belki de onu eve götürmeliyiz. Ne dersin?" Elmasını tekrar ısırdı. "Alex mi?"

Başımı salladım. "Bunu yapamam Ned. Ailesine olmaz."

"Tamam. Sadece soruyorum, dostum."

Bekledik. Dokuzu biraz geçte Brendan Connolly nihayet evin ön kapısından çıktı. Dairesel araba yoluna park edilmiş gümüş renkli Porsche Boxster'a doğru yürüdü. Mavi bir takım elbise giymiş, siyah bir spor çantası taşıyordu. Isık çalışıyordu.

"Pislik herif!" Mahoney fısıldadı. Sonra telsizinden konuştu: "Burası Alfa Bir... Sfenks evden ayrılıyor. Bir Porsche'ye biniyor. Yakınlaşmaya hazırlanın. Aracın plakası V6T-81K."

Hemen cevap geldi. "Burası Braves One. Sfenks de görüş alanımızda. Onu koruyoruz. O bizim."

Sonra, "Braves 3 ikinci kavşakta. Onu bekliyoruz." "Yaklaşık on-on beş saniye sürer. Caddeden aşağı doğru gidiyor.

Doğru olanı yapmak."

Mahoney ile çok sakın bir şekilde konuştum. "Onu indirmek istiyorum Ned."

Ön camdan dosdoğru karşıya baktı. Bana cevap vermedi. Ama hayır da demedi.

Porsche'nin normal bir hızla bir sonraki caddeye doğru ilerleyişini izledim. Boxster viraja rahatça girdi. *Ve sonra Brendan Connolly kaçtı!*

"Ah, evlat," dedi Mahoney ve elmasını fırlatıp attı.

Bölüm 107

Kısa dalgadan bir mesaj geldi. "Şüpheli güneydoğuya gidiyor. Bizi görmüş olmalı!"

Arabamızı Porsche'nin kaybolduğu yöne doğru sürdüm. Kapılı McMansion'ların sıralandığı dar ve dolambaçlı sokakta sedanı altmış beşe çıkarmayı başardım. İlerideki gümüş Porsche'yi hâlâ göremiyordum.

"Doğuya gidiyorum," dedim çift yönlü yola doğru. "Otoyola çıkmaya çalışıyor olma ihtimalini göze alıyorum." Başka ne yapacağımı bilmiyordum. Sessiz caddede diğer yönden gelen birkaç arabanın yanından geçtim. Birkaç sürücü kornalarına bastı. Ben de olsam öyle yapardım. Meskûn mahalde saatte yetmiş beş mil hızla gidiyordum.

"Onu görüyorum!" Mahoney bağırdı.

Gaza sertçe bastım. Sonunda biraz mesafe kazanıyordum. Porsche'ye doğudan yaklaşan mavi bir sedan gördüm. Bu Braves 2'ydi. Brendan Connolly'yi iki taraftan yakalamıştık. Şimdi asıl soru pes edip etmeyeceğiydi.

Porsche aniden yoldan çıktı ve arabanın tavanından daha yüksek olan çalılıkların arasına daldı. Porsche öne doğru eğildi, ardından dik bir yamaçta gözden kayboldu.

Son saniyeye kadar yavaşlamadım, sonra sert fren yaptım ve kontrollü bir titreme ve dönüş girdim.

"Aman Tanrım!" Mahoney yolcu bağırdı. "Senin HRT olduğunu sanıyordum," dedim.

Mahoney güldü. "Tamam o zaman, ortak! Gidip kötü adamı yakalayalım!"

Arabayı çalıların arasından geçirdim ve kendimi büyük kayalar ve ağaçlarla dolu dik bir tepede buldum. İlk dallar temizlendiğinde, diğer tüm ağaçlar nedeniyle görüşüm hala sınırlıydı. Sonra Porsche'nin orta boy bir meşeye çarptığını ve bir tarafa savrulduğunu gördüm. Araba sonunda durmadan önce elli metre daha yana kaydı.

Sphinx düştü.

Gidip kötü adamı yakalayalım!

Bölüm 108

MAHONEY VE BEN Sfenks'i İSTİYORDUK ve bu benim için kişiseldi, belki de ikimiz için. Sedanımızın elli ya da altmış metre daha gitmesine izin verdim. Sonra fren yaptım ve araba durdu. Mahoney ve ben dışarı atladık. Çamurla kayganlaşmış dik tepeden aşağı neredeyse kayıyorduk.

"Çılgın orospu çocuğu!" Biz tökezleyerek ilerlerken Ned Mahoney bağırdı. "Başka ne seçeneği vardı ki? Kaçmak zorundaydı."

"*Seni kastediyorum. Sen delisin! Ne yolculuktu ama.*"

Brendan Connolly'nin hasarlı Porsche'den dışarı fırladığını gördük. Elinde bize doğru doğrultulmuş bir tabanca vardı. Connolly iki el ateş etti. Silah kullanmakta iyi değildi ama gerçek mermi atıyordu.

"Orospu çocuğu!" Mahoney bir el ateş etti ve Porsche'yi vurdu -sırf Connolly'ye istersek onu vurabileceğimizi göstermek için.

"*Silahını indir,*" diye bağırdı Mahoney. "*Silahını indir!*"

Brendan Connolly tepeden aşağı koşmaya başladı ama çok tökezliyordu. Mahoney ve ben sadece otuz metre kadar geride kalana kadar ona yetişmeye devam ettik.

"İzin " dedim.

Brendan Connolly tam o sırada omzunun üzerinden geriye baktı. Yorgun, korkmuş ya da her ikisi birden olduğunu söyleyebilirdim. Bacakları ve kolları birbirinden kopuk bir ritimle pompalanıyordu. Bir spor salonunda çalışıyor olabilirdi ama buna hazır değildi.

"Geri çekilin! Ateş edeceğim!" diye bağırdı -neredeyse yüzüme doğru.

Ona çarptım ve bu, hızla giden bir traktör römorkunun zar zor hareket eden bir kompakt araca arkadan çarpması gibiydi. Connolly yere düştü, çılgınca yuvarlandı. Ben dik durdum. Dengemi bile kaybetmedim. Bu iyi kısmıydı. Neredeyse bazı hatalarımızı ve başarısızlıklarımızı telafi ediyordu.

Connolly'nin utanç verici yuvarlanması yirmi metre sonra nihayet durdu, ama sonra en büyük hatasını yaptı - geri kalktı.

Bir saniye içinde onun peşindeydim. Sphinx'in her yerindeydim ve olmak istediğim yer orasıydı. Bu piçle erkek erkeğe. *Kendi karısını satmıştı.*

çocuklarının annesi.

Sağ elimle Connolly'nin burnuna sert bir şut attım. Mükemmel bir atıştı ya da ona yakındı. Duyduğum çıtırtıya bakılırsa muhtemelen kırılmıştı. Tek dizinin üzerine çöktü ama tekrar ayağa kalktı. Eski üniversite sporcusu. Eski sert çocuk. Şimdiki pislik.

Burnu bir tarafa doğru sarkıyordu. İyi anlaşma. Connolly'nin karnına bir aparkat attım ve bu his o kadar hoşuma ki bir tane daha attım. Dokunulduğunda yumuşayan bağırsağına bir sağ yumruk daha attım. Sonra yanağına hızlı, sert bir kroşe. Gittikçe güçleniyordum.

Kırık burnuna batırdım ve Connolly inledi. Tekrar sapladım. Çenesine yuvarlak bir yumruk attım, tam isabet. Brendan Connolly'nin mavi gözleri alnına döndü. Işıklar söndü ve çamurun içine düştü ve orada, ait olduğu yerde kaldı.

Arkamdan bir ses duydum. "D.C.'de işler böyle mi yürüyor?" Mahoney tepenin birkaç metre yukarısından sordu.

Başımı kaldırıp ona baktım. "İşte böyle yapılır, Natty Bumppo. Umarım not almışsındır."

Bölüm 109

Sonraki birkaç hafta sessiz geçti - rahatsız edici, çıldırtıcı bir şekilde. Müdür Burns'ün altında Soruşturma Müdür Yardımcısı olarak Washington'daki merkeze atandığımı öğrendim. Herkes bana "koca bir erik" demişti. Bana masa başı bir iş gibi gelmişti ve ben bunu istemiyordum. Kurdu istedim. Sokakları istedim. Aksiyon istiyordum. Büro'ya Hoover Binası'nda masa başı işi yapmak için gelmemiştim.

Bana bir hafta izin verildi ve Nana, çocuklar ve ben her yere birlikte gittik. Yine de evde çok fazla gerginlik vardı. Christine Johnson'ın ne yapacağını duymayı bekliyorduk.

Alex'e her baktığımda kalbim acıyordu; onu her kucağıma aldığımda ya da günün sonunda yatağına yatırdığımda, evden temelli ayrılacağını düşünüyordum. Bunun olmasına izin veremezdim ama avukatım bana bunun olabileceğini söylemişti.

İzinli olduğum bir hafta boyunca bir sabah müdürün beni ofisinde görmesi gerekti. Çok büyük bir sorun değildi. Çocukları okula bıraktıktan sonra uğradım. Burns'ün asistanı Tony Woods beni gördüğüne özellikle sevinmiş görünüyordu.

"Şu an için kahraman sayılırsın. Tadını ," dedi kulağa hoş gelen bir sesle, Her zamanki gibi, bir Ivy League profesörü gibi.

"Uzun sürmeyecek." "Her zaman iyimsersin Tony," dedim.

"Bu benim iş tanımım, genç adam."

Ron Burns'ün asistanıyla ne kadar şey paylaştığını ve yönetmenin bu sabah aklında ne olduğunu merak ediyordum. Tony'ye bana biçilen bu güzel işi sormak istedim. Ama sormadım. Nasıl olsa bana söylemez diye düşündüm.

Burns'ün ofisinde kahve ve tatlı ekmekler bekliyordu ama müdür orada değildi. Saat sekizi biraz geçiyordu. Henüz işe gidip gitmediğini merak ettim. Ron Burns'ün ofis dışında bir hayatı olduğunu hayal etmek zordu, gerçi bir karısı ve dört çocuğu olduğunu ve Virginia'da, Washington'a yaklaşık bir saat uzaklıkta yaşadığını biliyordum.

Burns sonunda mavi gömleği ve kravatıyla kapıda belirdi, gömleğinin kollarını sıvamıştı. Artık bundan önce en az bir toplantı yaptığını biliyordum. Aslında bu toplantının, içine dalmamı istediği başka bir davayla ilgili olmamasını umuyordum. Kurt'la ilgili değilse tabii.

Burns beni orada otururken görünce sırtıttı. Bakışımı anında okudu. "Aslında üzerinde çalışman gereken *birkaç* kötü dava var. Ama seni görmek istememin nedeni bu değil Alex. Biraz kahve iç. Rahatla. Tatildesin, değil mi?"

Odaya girdi ve karşıma oturdu. "Şimdiye kadar nasıl gittiğini duymak istiyorum. Cinayet masası dedektifi olmayı özleyiyor musun? Hâlâ Büro'da kalmak istiyor musun? İstersen ayrılabilirsin. Washington Polisi seni geri istiyor. Hem de çok."

"İstendiğimi duymak güzel. Büro'ya gelince, ne diyebilirim ki? Kaynaklar inanılmaz. Burada bir sürü iyi insan var, harika insanlar. Umarım bunu biliyorsunuzdur."

"Seviyorum. Personelimizin hayranıyım, en azından çoğunun. Peki ya karanlık tarafta?" diye sordu. "Sorunlu alanlar? Üzerinde çalışılması gereken şeyler? Ne düşündüğünüzü duymak istiyorum. Duymam gerek. Bana gerçeği söyle, nasıl görüyorsan."

"*Bürokrasi*. Bu bir yaşam biçimi. Neredeyse FBI'ın kültürü. Ve *korku*. Doğası gereği çoğunlukla politiktir ve ajanların hayal gücünü engeller. *Bürokrasiden* bahsetmiş miydim? Kötü, korkunç, sakatlayıcı. Sadece ajanlarınızı dinleyin."

"Dinliyorum," dedi Burns. "et."

"Temsilcilerin olabildiğince iyi olmalarına izin verilmiyor. Tabii bu çoğu iş için geçerli bir şikayet, değil mi?"

"Washington Polisi'ndeki eski işin bile mi?"

"Buradaki kadar değil. Çünkü önüme çıkan pek çok bürokrasi ve diğer saçmalıkları atlattım."

"Güzel. Saçmalıklardan uzak durmaya devam et, Alex," dedi Burns. "Benim olsa bile."

Gülümsedim. "Bu bir emir mi?"

Burns ciddiyetle başını salladı. Aklında başka bir şey olduğunu hissettim. "Siz buraya gelmeden önce zor bir toplantı yaptım. Gordon Nooney Büro'dan ayrılıyor."

Başımı salladım. "Umarım bununla bir ilgim yoktur. Nooney'i yargılayacak kadar iyi tanıyorum. Ciddiyim. Tanıyorum."

"Üzgünüm, ama senin bununla bir ilgin var. Ama bu benim kararımdı. Para buradan saatte yüz mil hızla geçiyor ve ben böyle olmasını seviyorum. Nooney'i yargılayacak kadar iyi tanıyorum. *Washington Post*'a bilgi sızdıran Nooney'di. O orospu çocuğu bunu yıllardır yapıyor. Alex, seni Nooney'nin yerine koymayı düşündüm."

Bunu duyunca şok oldum. "İnsanları hiç eğitmedim. Oryantasyonu kendim bitirmedim."

"Ama halkımızı eğitebilirsiniz."

Bundan emin değildim. "Belki mücadele edebilirim. Ama ben sokakları seviyorum. Bu benim kanımda var. Bu özelliğimi kabullenmeyi öğrendim."

"Biliyorum. Anlıyorum, Alex. Yine de burada, Hoover Binası'nda çalışmanı istiyorum. Bir şeyleri değiştireceğiz. Kaybettiğimizden daha fazlasını kazanacağız. Büyük davalarda Stacy Pollack ile çalış. O en iyilerden biri. Sert, zeki, bir gün burayı yönetebilir."

"Stacy ile çalışabilirim," dedim ve bıraktım. Ron

Burns elini uzattı ve ben de tuttum.

"Bu iyi olacak. Heyecan verici şeyler," dedi. "Bu da bana verdiğim bir sözü hatırlattı. Burada Dedektif John Sampson için bir yer var ve D.C. sokak polisi gibi. Kazanmak isteyen herkes. Biz kazanacağız, Alex."

Ron Burns'ün elini sıkımsıtm. Mesele şu ki, ben de kazanmak istiyordum.

Bölüm 110

PAZARTESİ SABAHİ D.C.'deki genel merkezin beşinci katındaki yeni ofisimdeydim. Tony Woods o sabah bana yürüyüş turu yaptırmıştı ve aklımdan çıkaramadığım garip, komik ayrıntılar dikkatimi çekmişti. Mesela ... ofis kapıları tüm bina boyunca metaldi, yönetici katı hariç, onlar ahşaptı. Garip olan şey ise ahşap kapıların tıpkı metal kapılara benzemesiydi. FBI'a hoş geldiniz.

Her neyse, okumam gereken çok şey vardı ve on bire on beş metrelik çıplak sayılabilecek bir ofiste olmaya alışacağımı umuyordum. Mobilyalar sanki Devlet Muhasebe Ofisi'nden ödünç alınmış gibiydi; bir masa ve sandalye, büyük kadranlı kilidi olan bir dosya dolabı ve siyah Kevlar yeleğimle mavi naylon baskın ceketimin durduğu bir portmanto vardı. Ofis Pennsylvania Caddesi'ne bakıyordu, bu da bir avantajdı.

O öğleden sonra ikiyi biraz geçte bir telefon aldım, aslında yeni ofisime gelen ilk telefondur. Arayan Tony Woods'tu. "Yerleştin mi?" diye sordu. "İhtiyacın olan bir şey var mı?"

"Oraya geliyorum, Tony. İyi olacağım. Sorduğun için teşekkürler."

"Güzel. Alex, bir saat içinde şehir dışına çıkıyorsun. Brooklyn'deki Kurt'la ilgili bir ipucu var. Stacy Pollack da seninle gelecek, yani bu büyük bir . Bin beş yüz gibi Quantico'dan uçacaksın. Bu iş daha bitmedi."

Evi aradım, sonra Wolf'la ilgili bazı evrakları topladım, ofisimde tutmam söylenen gece çantasını aldım ve otoparka doğru yola çıktım. Stacy Pollack birkaç dakika sonra aşağı indi.

Arabayı o kullandı ve Quantico'daki küçük özel havaalanına varmamız yarım saatten az sürdü. Yolda bana Brooklyn'deki ipucundan bahsetti. Sözde, gerçek Kurt Brighton Sahili'nde görülmüştü. En azından ondan vazgeçmiyorduk.

Siyah Bells'lerden biri eyerlenmiş ve bizi bekliyordu. Stacy ve ben arabadan indik ve yan yana helikoptere doğru yürüdük. Gökyüzü

parlak mavi ve uzaklarda parçalanıyor gibi görünen bulutlarla akıyordu.

"Tren kazası için güzel bir gün," dedi Stacy ve sırtıttı.

Tam arkamızdaki ormandan bir el silah sesi duyuldu. Stacy'nin küçük şakasına gülerek başımı arkaya atmıştım. Vurulduğunu ve kan sıçradığını gördüm. Yere yattım ve vücudunu sardım.

Ajanlar piste koştu. İçlerinden biri keskin nişancının ateş ettiği yöne doğru etti. İki kişi koşarak bize doğru geldi: diğerleri de ateş edilen yöndeki ormana doğru koştu. Stacy'nin üzerine uzandım, onu korumaya çalıştım, ölmediğini umdum ve kurşunun benim için olup olmadığını merak ettim.

Kurdu asla yakalayamazsınız, demişti Pasha Sorokin Florida'da. *O seni yakalayacak*. Şimdi uyarı gerçekleşmişti.

O gece Hoover Binası'ndaki brifing, Büro'da o güne kadar gördüğüm en duygusal brifingdi. Stacy Pollack hayattaydı ama Walter Reed'de durumu kritikti. Ajanların çoğu Stacy Pollack'a büyük saygı duyuyordu ve onun hedef alındığına inanamıyorlardı. Hala kurşunun onun için olup olmadığını merak ediyordum. O ve ben Wolfu görmek için New York'a gidiyorduk; Wolf vurulma olayının baş şüphelisiydi. Ama yardım almış mıydı? Büro'nun içinde biri mi vardı?

"Diğer kötü haber," dedi Ron Burns o gece gruba, "Brighton Beach'teki ipucumuzun sahte olduğu ortaya çıktı. Kurt New York'ta değil ve görünüşe göre yakın zamanda da orada değilmiş. Cevaplamamız gereken sorular şunlar: *olduğumuzu biliyor muydu? , nasıl öğrendi? İçimizden biri ona söyledi mi?* Bu soruların yanıtlarını almak için hiçbir şeyden kaçınmayacağımıza söz veriyorum."

Toplantıdan sonra, müdürün konferans salonunda düzenlenen daha küçük bir brifinge davet edilen ajanlardan biriydim. Ortam kasvetli, ciddi ve kızgın olmaya devam ediyordu. Burns tekrar söz aldı ve Stacy Pollack'ın vurulmasına herkesten daha fazla üzölmüş görünüyordu.

"O Rus piçini alaşağı edeceğimizi söylediğimde, etki yaratmak için mübalağa yapmıyordum. Onun peşinden gidecek bir BAM ekibi kuruyorum. Sorokin, Kurt'un peşimizden geleceğini söyledi ve geldi de. Şimdi sahip olduğumuz her şeyle, tüm kaynaklarımızla onun peşinden gideceğiz."

Odadakiler başlarıyla onayladılar. FBI'da BAM ekiplerinin varlığını duymuştım ama gerçek olup olmadıklarını bilmiyordum. Kısaltmanın ne anlama geldiğini biliyordum: *Herhangi Bir Yolla*. Şu anda duymaya ihtiyacımız olan şey buydu. *Benim* de duymaya ihtiyacım vardı.

BAM.

Bölüm 111

HER ŞEY ÇOK HIZLI GİDİYOR, KONTROLDEN ÇIKIYOR GİBİ HİSSETTİRİYORDU. Belki de bu doğrudu. Dava *bizim* kontrolümüzden çıkmıştı, Kurt yönetiyordu.

İki gece sonra evime bir telefon geldi. Saat sabahın üçünü çeyrek geçiyordu. "Bu iyi olsa iyi olur."

"Öyle değil. Kıyamet koptu, Alex. Bu bir savaş." Arayan Tony Woods'tu ve sesi sersemlemiş gibiydi.

Konuşurken alnıma masaj yaptım. "Ne savaşı? Bana ne anlat." "Birkaç dakika önce Teksas'tan haber aldık. Lawrence Lipton ölmüş, öldürüldü. Onu hücrelerinde yakalamışlar." Aceleyle uyanmaya başlamıştım.

"Nasıl? bizim gözetimimizdeydi, değil mi?"

"Lipton'la birlikte iki ajan öldürüldü. Bunu tahmin etmişti, değil mi?" Başımı salladım, sonra da "Evet." dedim.

"Alex, Lipton ailesine de ulaşıldı. Hepsini öldürmüş. HRT senin evine, müdürün evine ve hatta Mahoney'nin evine doğru yola çıktı. Dava üzerinde çalışan herkes savunmasız ve risk altında sayılıyor."

Bu beni yataktan kaldırdı. Yatağımın yanındaki kilitli dolaptan Glock'umu çıkardım.

Woods'a "HRT'yi bekleyeceğim," dedim ve elimde silahımla aceleyle aşağı indim.

Kurt zaten burada mıydı? Merak ettim.

Savaş birkaç dakika sonra evimize geldi ve HRT olmasına rağmen bundan daha korkutucu olamazdı. Anneannem ayaktaydı ve ağır silahlı FBI ajanlarını kızgın bakışlarla karşıladı ama aynı zamanda kahve ikram etti. Sonra o ve ben elimizden geldiğince nazik bir şekilde çocukları uyandırmaya gittik.

"Bu doğru değil Alex. Bizim evimizde olmaz," diye fısıldadı Nana, Jannie ve Damon'ı almak için yukarı çıkarken. "Çizginin bir yerde çekilmesi gerekiyor, değil mi? Bu çok kötü."

"Öyle olduğunu biliyorum. Her şey kontrolden çıktı. Dünya artık bu şekilde."

"Peki bu konuda ne yapacaksınız? Ne yapmayı planlıyorsun?" "Hemen şimdi, çocukları uyandır. Sarıl onlara, öp onları. Onları buradan çıkar. bir süreliğine ev."

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?" Damon'ın yatak odasının kapısına geldiğimizde Nana sordu. O çoktan yatağında doğrulup oturmuştu. "Baba?" dedi.

Ned Mahoney arkamdan geldi. "Alex, bir saniyeni alabilir miyim?" Onun burada ne işi vardı? Başka ne olmuştu?

"Onları uyandırıp giydireceğim," dedi Nana. "Arkadaşınla konuş."

Ben Mahoney ile geride kaldım. "Ne oldu Ned? Birkaç dakika bekleyemez mi? Tanrım."

"Piçler Burns'ün evine saldırdı. Herkes iyi. Oraya zamanında vardık."

Mahoney'nin gözlerinin içine baktım. "Ailen mi?"

"Evden çıktılar. Şimdilik güvendeler. Onu bulmalı ve yakmalıyız."

Başımı salladım. "Çocuklarımı ."

Yirmi dakika sonra ailem dışarıda bekleyen bir minibüse götürüldü. Savaş bölgesindeki korkmuş mülteciler gibi içeri tırmandılar. Dünya böyle bir yer haline geliyordu, değil mi? Her şehir ve kasaba potansiyel bir savaş alanıydı. Hiçbir yer güvenli değildi.

Minibüse binmeden hemen önce, Beşinci Cadde'deki evimizin karşısındaki sokağa yerleştirilmiş bir fotoğrafçı gördüm. Evimizin tahliyesini fotoğraflıyor gibi görünüyordu. *Neden çekiyordu ki?*

Kim olduğunu nasıl anladım bilmiyorum ama bir şekilde anladım. *Herhangi bir gazeteden değil,* diye düşündüm. İçimin öfke ve tiksintiyle dolduğunu hissettim. *Christine'in avukatları için çalışıyor.*

Bölüm 112

CHAOS.

Ertesi gün ve ondan sonraki iki gün boyunca kendimi, Lawrence Lipton'un Federal Büro'nun gözetimi altındayken öldürüldüğü federal hapishanenin bulunduğu Huntsville, Teksas'ta buldum. Orada kimsenin Lipton ve iki ajanın nasıl öldürüldüğüne dair bir açıklaması yoktu.

Gece olmuştu. Hücresinde. Aslında, gözetim altında tutulduğu küçük süitte. Video kameraların hiçbirinde ziyaretçi kaydı yoktu. Yapılan sorgulamaların hiçbirinde bir şüpheliye rastlanmamıştı. Lipton'ın vücudundaki kemiklerin çoğu kırılmıştı. *Zamochit*. Kızıl Mafya markası.

Aynı yöntem geçtiğimiz yaz Augustino Palumbo adlı bir İtalyan mafya üyesi için de kullanılmıştı. Anlatılanlara göre Palumbo'nun katili bir Rus mafyasıydı, muhtemelen Kurt. Cinayet Florence, Colorado'daki süper maksimum hapishanede .

Ertesi sabah Colorado'ya vardım. Bir zamanlar FBI ajanı olan ve benim de arkadaşım olan Kyle Craig adlı bir katili ziyaret etmek için oradaydım. Kyle düzinelerce cinayetten sorumluydu; tarihteki en kötü psikopat katillerden biriydi. Onu yakalamıştım. Arkadaşımı.

Ölüm hücresinde, tecrit ünitesindeki bir görüşme odasında buluştuk. Kyle şaşırtıcı derecede formda görünüyordu. Onu son gördüğümde zayıf ve çok solgundu, gözlerinin altında derin, koyu çukurlar vardı. En az otuz kilo almış görünüyordu, hepsi de kaslıydı. Nedenini merak ettim - Kyle'a umut veren neydi? Her ne ise beni biraz korkutmuştu.

"Bütün yollar Floransa'ya mı çıkıyor?" diye espri yaptı ve ben görüşme odasına girerken sıırttı. "Büro'dan bazı ortaklarınız daha dün buradaydı. Yoksa bir gün önce miydi? Son görüşmemizde Alex, ne düşündüğümü umursamadığını söylemiştin. Bu acıttı."

Kyle'ı kızdıracağını bildiğim için onu düzelttim. "Tam olarak öyle demedim. Sen beni küçümsemekle suçladın ve beni sevmediğini söyledin.

onu. Dedim ki, "Artık neyi sevdiğin kimin umurunda? Ne düşündüğünüzü önemsiyorum. Bu yüzden buradayım."

Kyle tekrar güldü ve çıkardığı anıran ses, dişlerini göstermesi beni ürpertti. "Sen her zaman benim favorim oldun," dedi.

"Beni mi bekliyordun?" diye sordum.

"Hmm. Söylemesi zor. Pek sayılmaz. Belki gelecekte bir zamanda."

"Büyük planların varmış gibi görünüyorsun. Her tarafın parlamış."

"Ne planım olabilir?"

"Her zamanki şeyler. Büyük sanrılar, cinayet fantezileri, tecavüz, masumların katledilmesi."

"Psikologculuk oynamandan *nefret* ediyorum Alex. O dünyada iyi bir nedenden dolayı bulunmadın."

Omuz silktim. "Bunu biliyorum, Kyle. Güneydoğu'daki hastalarımın hiçbirinin bana ödeme yapacak parası yoktu. Georgetown'da bir muayenehane açmam gerekiyordu. Belki bir gün yaparım."

Tekrar güldü. "Hayallerden bahsediyorsun. Peki neden buradasın? Hayır, nedenini söyleyeyim. Korkunç bir adalet hatası oldu ve ben serbest bırakılıyorum. Sen de bu müjdenin habercisisin."

"Düşük olan tek şey senin idam edilmemiş olman, Kyle."

Kyle'ın gözleri parladı. Onun favorilerinden biriydim. "Pekâlâ, beni büyülediğine göre, istediğin nedir?"

"Ne istediğimi biliyorsun, Kyle," dedim. "Neden burada olduğumu çok iyi biliyorsun." Ellerini yüksek sesle çırttı. "*Zamochit!* Deli Rus!"

Sonraki yarım saat boyunca Kyle'a Kurt hakkında bildiğim her şeyi anlattım; yani neredeyse her şeyi. Sonra ona en can alıcı noktayı söyledim. "Küçük Gus Palumbo'yu öldürmek için buraya geldiği gece seninle buluştu. Onun için cinayeti sen mi ayarladın? Biri yaptı."

Kyle arkasına yaslandı ve seçeneklerini değerlendiriyor gibiydi ama ne yapacağına çoktan karar verdiğini biliyordum. O her zaman bir ya da iki adım öndeydi.

Sonunda öne doğru eğildi ve beni yanına çağırdı. Kyle'dan korkmuyordum, en azından fiziksel olarak, fazladan kaslarıyla bile korkmuyordum. Neredeyse bir hamle yapmasını umuyordum.

Kyle, "Bunu sana olan sevgi ve saygımdan dolayı yapıyorum," dedi. "Geçen yaz Rus'la görüştim. Acımasız bir adamdı, vicdanı yoktu. Ondan hoşlanmıştım. Satranç oynadık. *Onun kim olduğunu biliyorum, dostum.* Sana yardım edebilirim."

Bölüm 113

Floransa'da bir günümü daha aldı ama sonunda Kyle'dan bir isim kopardım. *Şimdi ona inanabilir miydik?* İsim Washington'a tekrar tekrar kontrol edildi ve Büro bize Kızıl Mafya liderini verdiğiinden emin olmaya başlamıştı. Benim şüphelerim vardı, çünkü Kyle'dan gelmişti. Ama elimizde başka ipucu yoktu.

Belki Kyle beni havaya uçurmaya ya da Büro'yu utandırmaya çalışıyordu. Ya da belki de ne kadar zeki olduğunu, ne kadar iyi bağlantıları olduğunu, hepimizden ne kadar üstün olduğunu göstermek istiyordu. İsim, kişinin konumu, tutuklamayı tartışmalı ve riskli hale getiriyordu. Eğer bu adamın peşine düşer ve yanılırsak, bu utanç Büro'nun üzerine yapışacaktı.

Bu yüzden yaklaşık bir hafta bekledik. Tüm bilgilerimizi tekrar kontrol ettik ve sahada birkaç görüşme yaptık. Şüpheli gözetim altına alındı.

Durum tespiti tamamladıktan sonra Ron Burns ve CIA direktörü ile Burns'ün ofisinde araya geldik. Ron konuya girdi. "Onun Kurt olduğuna inanıyoruz Alex. Craig muhtemelen doğruyu söylüyor."

CIA'den Thomas Weir başıyla bana doğru işaret etti. "Bu şüpheliyi bir süredir New York'ta izliyorduk. Rusya'da KGB'den olduğunu düşünüyorduk ama kesin bir kanıt yoktu. Kızıl Mafya'dan, Kurt'tan hiç şüphelenmedik. Bu adamdan da. Rus hükümetindeki konumu göz önüne alındığında."

Weir'ın bakışı yoğundu. "Şüphelinin Manhattan'da yaşadığı daireyi de kapsayacak şekilde sesli izleme seviyelerini artırdık. Müdür Burns'ün peşinden tekrar gitmek için hazırlık yapıyor."

Burns bana baktı. "O affetmez ve unutmaz, Alex. Ben de öyle." "Hepsi bu mu? New York'a gidip onu tutuklayacak mıyız?"

Burns ve Weir ciddiyetle başlarını salladılar. "Bu iş burada bitmeli," dedi Burns. "Git ve Kurt'u indir. Bana kellesini getirin."

Bölüm 114

Bu iş burada bitmeli. Yönetmen Burns'ün ağzından Tanrı'nın kulağına. Century, Central Park'ta ünlü bir art deco apartmanıdır.

West, Columbus Circle'ın kuzeyinde, New York City'de. Onlarca yıldır varlıklı aktörlerin, sanatçıların ve iş adamlarının, özellikle de dairelerini onlarca yıldır devreden işçi sınıfı ailelerle paylaşacak kadar alçakgönüllü olanların tercih ettiği bir konut olmuştur.

Sabah dört sularında binaya vardık. HRT hemen Central Park, Altmış İkinci ve Altmış Üçüncü Caddelerdeki üç ana girişi ele geçirdi. Bu, parçası olduğum en büyük kesinlikle en karmaşık baskındı: New York Polisi, FBI, CIA ve Gizli Servis operasyona dahil olmuştu. Önemli bir Rus'u alaşağı etmek üzereydik. New York'a gelen ticaret heyetinin başkanı. Kendisi de bir işadamı, sözüm ona şüphelerden uzak. Yanılırsak sonuçları çok ağır olurdu. Ama nasıl yanılabilirdik ki? Bu sefer değil.

Geçtiğimiz hafta ortağımla birlikte Century'deydim. Ned Mahoney çalışkan, dürüst ve başaran biriydi. HRT'nin başı evime gelmişti ve Nana'nın teftişinden bile geçmişti, çünkü çoğunlukla D.C. sokaklarında büyümüştü.

Ned, ben ve bir düzine kişi merdivenlerden iki çatı katına çıkıyorduk, çünkü şüphelinin dairesi yirmi bir ve yirmi ikideydi. Güçlü ve zengindi. Wall Street ve bankalar arasında iyi bir ünü vardı. Kurt o muydu? Eğer öyleyse, neden adı daha önce hiç geçmemişti? Kurt çok iyi, çok dikkatli olduğu için mi?

Mahoney merdivenleri çıkarken , "Bu iş bittiğinde çok sevineceksin," dedi.

"Nasıl böyle kontrolden çıktı?" diye sordum. "Burada çok fazla insan var."

"Her zaman çok fazla politika. Buna alışsak iyi olur. İçinde yaşadığımız dünya. Çok fazla takım elbise var, yeterince işçi yok."

Sonunda 21'e ulaştık. Ned, ben ve diğer dört ajan orada durduk. Ekibin geri kalanı yirmi ikiye kadar devam etti. Pozisyon almalarını bekledik. Buraya kadarmış. *Umarım* budur. Gerçek Kurt bu iki kattan birinde miydi?

Kulaklığımda acil bir ses duydum. "*Şüpheli pencereden çıkıyor! İç çamaşırılı bir adam kuleden atladı! Aman Tanrım! Kulelerin arasındaki sahanlıkta. Çatıda. Koşuyor.*"

Mahoney ve ben ne olduğunu anlamıştık. Hemen yirminci kata indik. Century'nin yirmiden yukarı doğru yükselen iki kulesi vardı. Geniş bir çatı onları birbirine bağlıyordu.

Çatıya fırladık ve hemen iç çamaşırlarıyla çıplak ayaklı bir adam gördük. İri yarı, kel ve sakallıydı. Döndü ve tabancasıyla bize ateş etti. Kurt mu? Kel mi? İri yarı mı? Bu o olabilir mi?

Mahoney'e vurdu!

Bana vurdu!

Sert düştük. Göğsümüzden vurulduk! Cehennem gibi acıttı! Nefesimi . Neyse ki çelik yelek giyyorduk.

İç çamaşırılı adam değildi.

Mahoney'nin karşı ateşi bir diz kapağını kopardı; benim ilk atışım kalın karnına isabet etti. Yere yığıldı, kan fışkırıyor ve uluyordu.

Andrei Prokopen'in yanına koştuk. Mahoney silahını tekmeledi. "Tutuklusun!" Ned yaralı Rus'un yüzüne doğru bağırdı. "Kim olduğunu biliyoruz."

Century'nin kuleleri arasında bir helikopter belirdi. Birkaç kat yukarımızdaki pencerelerden birinden bir kadın çığlık atıyordu. Şimdi de helikopter iniyordu! *Bu da neydi böyle?*

Kulenin penceresinden bir adam çıktı ve çatıya düştü. Sonra başka bir adam. Profesyonel silahlı adamlar görünüyordu. *Korumalar mı?*

Hızlı davranmışlar ve çatıya çıkar çıkmaz ateş etmeye başlamışlar. HRT ateşe karşılık verdi. Karşılıklı birkaç el ateş edildi. İki silahlı adam da vuruldu ve yere düştü. İkisi de tekrar ayağa kalkamadı. HRT o kadar iyiydi.

Helikopter çatıya iniyordu. Medya ya da polis değildi. Kurt'u alıp götürmek için oradaydı, değil mi? Helikopterden ateş edildi. Mahoney ve ben kokpite doğru ateş ettik. Karşılıklı ateş açıldı. Sonra helikopterden ateş kesildi.

Birkaç saniye boyunca çatıdaki tek ses helikopterin pervanelerinin yüksek ve ürkütücü . "Temiz!" diye bağırdı sonunda ajanlarımızdan biri. "Helikopterin içindeler!"

"Tutuklusun!" Mahoney iç çamaşırılı Rus'a bağırdı. "Sen Kurt'sun. Yönetmenin evine, ailesine saldırdın!"

Aklımda başka bir şey vardı, başka tür bir mesaj. Yakınına eğildim ve "*Bunu sana Kyle Craig yaptı.*" dedim. Bunu bilmesini ve belki bir gün Kyle'a borcunu ödemesini istiyordum.

Belki *zamochit* ile.

Bölüm 115

Artık bittiğini umuyordum. Hepimiz öyle umduk. Ned Mahoney o sabah Quantico'ya uçtu ama ben günün geri kalanını Manhattan'daki FBI merkezinde geçirdim. Rus hükümeti elinden geldiğince her yerde protesto gösterileri düzenlemişti ama Andrei Prokopev hâlâ gözaltındaydı ve Dışişleri Bakanlığı çalışanları FBI ofislerinin her yerindeydi. Birkaç Wall Street şirketi bile tutuklamayı sorgulamıştı.

Şimdiye kadar Rus'la bir daha konuşmama izin verilmemişti. Ameliyat olacaktı ama hayatı tehlikede değildi. Birisi tarafından sorguya çekiliyordu, ama benim tarafımdan değil.

Burns nihayet saat dört sularında FBI New York'ta kullandığım ofiste bana ulaştı. "Alex, Washington'a geri dönmeni istiyorum," dedi. "Uçuş ayarlamaları yapıldı. Seni burada bekliyor olacağız." Bana söylediği tek şey buydu.

Burns imzaladı, bu yüzden soru sorma şansım olmadı. Benden bunu istemediği çok açıktı. Yedi buçuk civarında Hoover Binası'na vardım ve beşinci kattaki SIOC konferans alanına gitmem söylendi. Beni orada bekliyorlardı. Tam olarak beklemek sayılmazdı, çünkü gömlek kollu bir toplantı zaten devam ediyordu. Ron Burns masadaydı ve bu iyiye işaret değildi. Herkes gergin ve bitkin görünüyordu.

Odaya girdiğimde Burns, "Alex'i bilgilendireyim," dedi. "Biraz dinlen, arkana yaslan. Yeni bir pürüz çıktı. Hiçbirimiz bundan pek memnun değiliz. Sen de mutlu olmayacaksın."

Başımı salladım ve otururken biraz midemin bulandığını hissettim. Yeni kırıksıklıklara ihtiyacım yoktu; zaten yeterince kırıksıklığım vardı.

Burns, "Ruslar değişiklik olsun diye gerçekten işbirliği yapıyorlar," dedi. "Görünüşe göre Andrei Prokopev'in Kızıl Mafya bağlantıları olduğunu inkar etmiyorlar. Var. Kendileri de bir süredir onu izliyorlardı. Onu Moskova'dan çıkan devasa karaborsaya nüfuz etmek için kullanmayı umuyorlardı."

Boğazımı temizledim. *"Ama."*

Burns başını salladı. "Doğru. Ruslar bize -şimdi- Prokopev'in aradığımız adam olmadığını söylüyorlar. Bundan eminler."

Kendimi tamamen tükenmiş hissettim. "Çünkü mü?"

Başını sallama sırası Burns'teydi. "Kurt'un neye benzediğini biliyorlar. Ne de olsa KGB'den. Gerçek Kurt bizi Prokopev olduğuna inandırdı. Andrei Prokopev onun Kızıl Mafya'daki rakiplerinden biriydi."

"Rus vaftiz babası olmak için mi?"

"Vaftiz babası olmak için-Rus ya da başka türlü."

Dudaklarımı büzdüm, nefes aldım. "Ruslar Kurt'un gerçekte kim olduğunu biliyor mu?"

Burns'ün gözleri kısıldı. "Biliyorlarsa bile bize söylemezler. En azından şimdilik.

Belki onlar da ondan korkuyorlardır."

Bölüm 116

O GECE GEÇ SAATLERDE, Billy Collins'in şiirlerinden biri kafamda dolaşırken güneşlenme terasındaki piyanonun başına oturdum. Adı "Blues" idi. Bana o kadar ilham verdi ki piyanonun başına oturdum ve şiire uygun bir melodi uydurdum. *Kurt'a yenilmiştik*. Kimse kabul etmek istemese de polislikte çok sık yaşanırdı. Yine de hayatlar kurtarılmıştı. Elizabeth Connolly ve birkaç kişi daha bulunmuştu; Brendan Connolly hapisteydi. Andrei Prokopev yakalanmıştı. Ama büyük olanı kaybetmiş gibiydik -en azından şimdilik. Kurt hâlâ dışarıdaydı. Mafya babası istediğini yapmakta özgürdü ve bu hiç kimse için iyi değildi.

Ertesi sabah Jamilla Hughes'un Reagan National'a giden uçağını karşılamak için erkenden geldim. Uçağı inmeden önce her zamanki gibi heyecanlıydım. Ama en çok Jam'i görmek için sabırsızlanıyordum. Nana ve çocuklar benimle havaalanına gelmek için ısrar etmişlerdi. Jamilla'ya küçük bir destek gösterisi. Ve benim için. Aslında hepimiz için.

Havaalanı kalabalıktı ancak muhtemelen yüksek tavanlar nedeniyle nispeten sessiz ve huzurlu görünüyordu. Ailem ve ben Terminal A'nın çıkışında, güvenlik kontrolüne yakın bir yerde durduk. Jam'i gördüm, sonra çocuklar da beni dürtmeye başladı. Tepeden tırnağa siyah giymişti; her zamankinden daha iyi görünüyordu ve Jamilla bana her zaman iyi görünmüştür.

"O *çok* güzel ve *çok* havalı," dedi Jannie ve elimin hafifçe dokundu. "Bunu biliyorsun, değil mi baba?"

"Öyle, değil mi?" diye onayladım, şimdi Jamilla'dan çok Jannie'ye bakıyordum. "Aynı zamanda zeki de. Görünüşe göre erkekler konusunda hariç."

"Ondan gerçekten hoşlanıyoruz," diye devam etti

Jannie. "Anlayabiliyor musunuz?" "Ben söyleyebilirim.

Ben de ondan hoşlanıyorum."

"Ama onu seviyor musun?" Jannie her zamanki saçma sapan, meselenin özüne inen üslubuyla sordu. "Seviyor musun?"

Ben bir şey söylemedim. Bu kısım Jam'le benim aramdaydı. "Peki ya *sen*?" Nana da katıldı.

Nana'ya da cevap vermedim, o da başını salladı, gözlerini devirdi.

"Çocuklar ne düşünüyor?" Damon ve Küçük Alex'e döndüm. Koca Oğlan ellerini çırpıyor ve gülümsüyordu, yani nerede durduğunu biliyordum.

"Kesinlikle öyle," dedi Damon ve sırtıttı. Jamilla'nın yanında her zaman biraz şapşal olurdu.

Ona doğru ilerledim ve yalnız gitmeme izin verdiler. Gizlice onlara baktım, Cheshire kedisi ailesi gibi sırtıyorlardı. Boğazımda bir yumru vardı. Neden bilmiyorum. Kendimi biraz boşlukta hissettim ve dizlerimin bağı çözöldü. Nedenini ben de bilmiyorum.

"Herkesin geldiğine inanamıyorum," dedi Jamilla kollarıma doğru kayarken. "Bu beni çok mutlu etti. Sana ne kadar mutlu olduğumu anlatamam Alex. Vay canına. Sanırım ağlayacağım. Çivi gibi sert bir cinayet masası dedektifi olmama rağmen. İyi misin? İyi *değilsin*. Bunu söyleyebilirim."

"Oh, şimdi iyiyim." sıkıca sarıldım, sonra Reçel'i kucağıma aldım ve tekrar yere bıraktım.

Bir an sessiz kaldık. "Küçük Alex için savaşacağız," dedi.

"Elbette," dedim ona. Sonra Jamilla'ya daha önce hiç söylemediğim bir şey söyledim, oysa birçok kez dilimin ucuna gelmişti. "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

"Ben de seni seviyorum," dedi. "Hayal edebileceğinden çok daha fazla. Benim bile hayal edebileceğimden daha fazla."

Jamilla'nın yanağından tek bir damla gözyaşı süzöldü.

Onu öperek uzaklaştırdım. Sonra fotoğrafçının fotoğraflarımızı çektiğini gördüm.

Kişisel güvenliğimiz için tahliye edildiğimiz gün evde olan kişi.

Christine'in avukatının tuttuğı kişi.

Jamilla'nın gözyaşlarını filme çekmiş miydi?

Bölüm 117

Beşinci Cadde'deki eve geldiler; Jamilla Kaliforniya'ya döndükten yaklaşık bir hafta sonra geldiler.

Yine *onlar*.

Hayatımın en üzücü günlerinden biriydi. Tarif edilemez.

Akıl almaz.

Christine yanında avukatı, Alex Junior'ın vasisi ve Çocuk Koruma Hizmetleri'nden bir vaka yöneticisi ile oradaydı. Vaka yöneticisi boynuna plastik bir kimlik takmıştı ve muhtemelen beni en çok rahatsız eden onun varlığıydı. Çocuklarım çok fazla sevgi ve ilgiyle büyütülmüştü, asla istismar ya da ihmal edilmemişlerdi. Çocuk Hizmetleri'ne gerek yoktu. Gilda Haranzo mahkemeye gitmiş ve Christine'e Küçük Alex'in geçici vasiliğini veren bir karar almıştı. Benim "tehlike saçan bir paratoner" olduğum ve çocuğu tehlikeye attığımı iddiasına dayanarak velayeti kazanmıştı.

Olanların ironisi o kadar derindi ki neredeyse dayanamıyordum. Çoğu insanın istediği türden bir polis olmaya çalışıyordum ve elde ettiğim şey bu muydu? *Tehlike için bir paratoner mi? Şu an olduğum şey bu muydu?*

Yine de bu sabah Beşinci Cadde'de nasıl davranmam gerektiğini çok iyi biliyordum. Küçük Alex'in iyiliği için. Tüm öfkemi bir kenara bırakacak ve onun için en iyi olana odaklanacaktım. Devir teslim sırasında destekleyici olacaktım. Mümkünse hiçbir şeyin korkutmasına ya da üzmesine izin vermeyecektim. Hatta Christine için Alex'in sevdiği ve sevmediği şeylerin yazılı olduğu uzun bir liste bile hazırlamıştım.

Ne yazık ki Alex bunların hiçbirini yemedi. Bacaklarımın arkasına koştu ve Christine ile avukattan saklandı. Elimi uzattım ve başını hafifçe okşadım. Her tarafı titriyor, öfkeden tir tir titriyordu.

Gilda Haranzo, "Belki de Christine'in Küçük Alex'i arabaya yardım etmelisin. Lütfen bunu yapar mısın?"

Döndüm ve kollarımı şefkatle Koca Oğlan'a doladım. Sonra Nana,

Damon ve Jannie de onu takip ederek grup kucaklaşması için yanına diz çöktüler. "Seni seviyoruz Alex. Seni ziyaret edeceğiz, Alex. Sen de bizi görmeye geleceksin, Alex. Korkma."

Nana Alex'e en sevdiği kitabı, *Willie için Islık Çal*'ı verdi. Jannie ona sevgiyle giydiği peluş ineği Moo'yu verdi. Damon kardeşine sarıldı ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başladı.

"Bu gece seninle konuşacağım. Sen ve Moo," diye fısıldadım ve oğlumun sevgili küçük yüzünü öptüm. Kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyordum. "Her gece. Sonsuza dek ve bir gün, benim tatlı oğlum. Sonsuza dek ve bir gün."

Küçük Alex de "Sonsuza dek baba." dedi.

Sonra oğlumu .

Sonsöz

KURTLA

R

PASHA SOROKIN'Pazartesi sabahı saat dokuzda Miami'deki adliyede olması gerekiyordu. Bindığı minibüse federal hapishaneden yarım düzine araba eşlik ediyordu; güzergah, yola çıkmadan önce mümkün olan son ana kadar hiçbir sürücü tarafından bilinmiyordu.

Saldırı, araçların Florida Paralı Otoyoluna girmesinden hemen önce bir ışıktaki gerçekleşti. Otomatik silahlarla ve roketatarlarla saldırdılar ve eskort araçlarının çoğunu bir dakikadan kısa bir süre içinde imha ettiler. Her yerde cesetler ve dumanı tüten metaller vardı.

Pasha Sorokin'in içinde bulunduğu siyah minibüsün etrafı kısa sürede maskesiz, koyu renk giysili altı adam tarafından sarıldı. Arabanın kapıları çekilerek açıldı ve polis korumaları dövüldükten sonra vurularak öldürüldü.

Uzun boylu, güçlü görünümlü bir adam açık kapıya doğru yürüdü ve içeriye baktı. Sanki hapishane minibüsünde küçük bir çocuk varmış gibi şakacı bir şekilde gülümsedi.

"Paşam," dedi Kurt, "anladığım kadarıyla beni ihbar edecekmişsiniz. Kaynaklarım böyle söylüyor, çok iyi kaynaklarım, inanılmaz derecede iyi maaş alan kaynaklarım. Bu konuda konuş benimle."

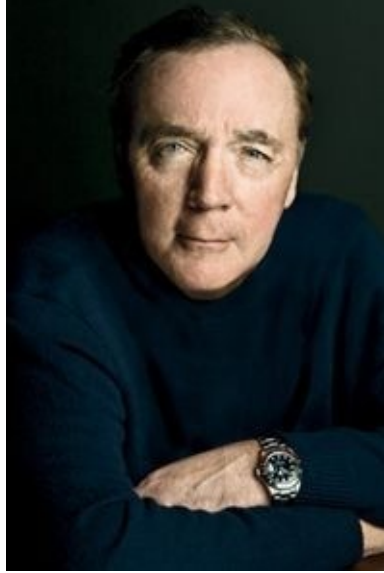
Bu sırada minibüsün orta koltuğuna sinmiş olan Paşa, "Bu doğru değil," dedi. Turuncu bir tulum giymişti ve el ve ayak bilekleri zincirlerle bağlıydı. Artık Florida bronzluğuna sahip değildi.

"Belki, belki de değil," dedi Kurt.

Sonra roketatarlardan birini Paşa'ya doğru ateşledi. Iskalamadı.

"*Zamochit*," dedi ve güldü. "Bugünlerde insan çok dikkatli olamıyor."

Yazar Hakkında

Guinness Dünya Rekorları'na göre James Patterson, *New York Times*'ın en çok satan yazarları arasında diğer tüm yazarlardan daha fazla almıştır. İlk romanının 1977 yılında Edgar Ödülü'nü kazanmasından bu yana James Patterson'ın kitapları 240 milyondan fazla satmıştır. *Kiss the Girls* ve *Along Came a Spider* gibi son yirmi beş yılın en popüler dedektiflik serisi olan Alex Cross romanlarının yazarıdır. Bay Patterson ayrıca San Francisco'da geçen ve çok satan Kadınlar Cinayet Kulübü romanlarını ve Dedektif Michael Bennett'in yer aldığı tüm zamanların en çok satan New York dedektiflik serisini yazmaktadır.

James Patterson ayrıca Maximum Ride, Daniel X, Witch & Wizard ve Middle School serileri de dahil olmak üzere genç okuyucular için kitaplar yazmaktadır. Bu kitaplar toplamda ulusal çok satanlar listelerinde 220 haftadan fazla yer almıştır.

Kitaplara ve okumaya olan tutkusu, James Patterson'ın yetişkinlere çocuklar için en iyi kitapları bulmanın kolay bir yolunu sunmak için ReadKiddoRead.com web sitesini kurmasına yol açtı. Tam zamanlı olarak yazıyor ve ailesiyle birlikte Florida'da yaşıyor.

jamespatterson.com

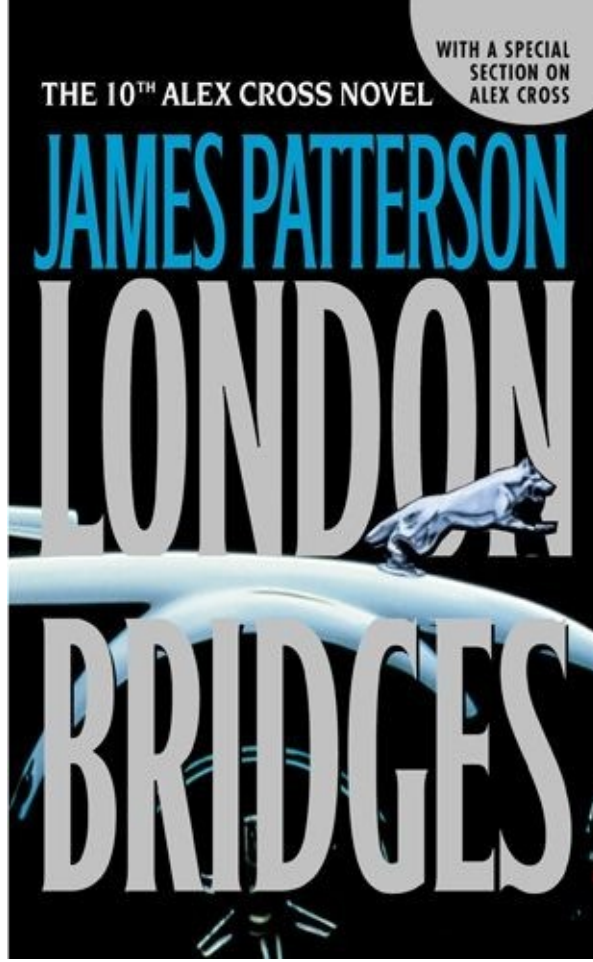

James Patterson'ı [Facebook](https://www.facebook.com/jamespatterson)'ta takip edin.

ÜCRETSİZ James Patterson uygulamasını indirin.

Alex Cross geri döndü. Kurt da öyle. Ve gelincik de. Şimdi korktun mu?

Bir sonraki Alex Cross romanından bir alıntı için
sayfayı çevirin.

ALBAY GEOFFREY SHAFER, Brezilya'nın üçüncü büyük şehri ve bazılarına göre en ilgi çekici şehri olan Salvador'daki yeni hayatını çok sevdi. Kesinlikle en eğlencelisiydi.

Guarajuba Plajı'nın tam karşısında altı yatak odalı lüks bir villa kiralamıştı ve günlerini tatlı caipirinhalar ve buz gibi Brahma biraları içerek ya da bazen kulüpte tenis oynayarak geçiriyordu. Geceleri ise Gelincik olarak bilinen psikopat katil Albay Shafer eski numaralarını yapıyor, Eski Şehir'in karanlık, dar ve dolambaçlı sokaklarında avlanıyordu. Brezilya'da işlediği cinayetlerin sayısını unutmuştu ve Salvador'da kimse umursamıyor, hatta saymıyor gibiydi. Genç fahişelerin ortadan kaybolmasıyla ilgili tek bir gazete haberi çıkmamıştı. Bir tane bile. Belki de buradaki insanlar hakkında söylenenler doğrudur; parti yapmadıkları zamanlarda bile bir sonraki partinin provasını yapıyorlardı.

Sabahın ikisini birkaç tık geçe Shafer, kendine Maria diyen genç ve güzel bir sokak fahişesiyle birlikte villaya döndü. Kızın muhteşem bir yüzü ve özellikle de bu kadar genç biri için çarpıcı kahverengi bir vücudu vardı. Maria sadece on üç yaşında olduğunu söyledi.

Gelincik bahçesindeki birkaç bitkiden birinden tombul bir muz kopardı. Yılın bu zamanında hindistan cevizi, guava, mango ve pinha, yani elma şekeri arasından seçim yapabiliyordu. Taze meyveleri koparıırken Salvador'da her zaman olgunlaşmış bir şeyler olduğunu düşündü. Burası bir cennetti. *Ya da belki de burası cehennemdir ve ben de şeytanımdır*, diye düşündü Shafer ve kendi kendine kıkırdadı.

"Senin için Maria," dedi ve muzunu ona uzattı. "Bunu iyi bir şekilde kullanacağız."

Kız bilerek gülümsedi ve Gelincik onun gözlerini fark etti - ne kadar mükemmel kahverengi gözler. *Ve şimdi hepsi benim. Gözler, dudaklar, göğüsler.*

Tam o sırada, mico adı verilen küçük bir Brezilya maymununun pencere camından evine girmeye çalıştığını gördü. "Defol buradan, seni hırsız küçük piç!" diye bağırdı. "G'wan! Defol!"

Çalıların arasından hızlı bir hareket geldi, sonra üç adam atladi. *Polis olduklarından emindi, muhtemelen Amerikalılardı. Alex Cross?*

Polisler her tarafındaydı, güçlü kollar ve bacaklar her yerdeydi. Bir sopa ya da kurşun boruyla yere serildi, saçlarından tutularak yukarı çekildi, sonra da bayıltana kadar dövüldü.

"Onu yakaladık. Gelincik'i ilk denemede yakaladık. Çok zor olmadı," dedi adamlardan biri. "Onu içeri getirin."

Sonra da haklı olarak korktuğu her halinden belli olan genç ve güzel kıza baktı. "İyi iş çıkardın Maria. Onu bize sen getirdin." Adamlarından birine döndü. "Öldürün onu."

Ön bahçedeki sessizliğı tek bir silah sesi bozdu. Salvador'da kimse fark etmemiş ya da umursamamış gibiydi.

Sansar artık ölmek istiyordu. Kendi ana yatak odasının tavanından baş aşağı sarkıyordu. Odanın her yerinde aynalar vardı ve yansımaların birçoğunda kendisini görebiliyordu.

Ölü gibi görünüyordu. Çıplaktı, her yeri yara bere içindeydi ve kanıyordu. Elleri arkadan sıkıca kelepçelenmiş, ayak bilekleri birbirine bağlanmış ve kan dolaşımı kesilmişti. Başına kan hücum ediyordu.

Yanında asılı duran genç kız Maria'ydı ama korkunç kokusuna bakılırsa birkaç saat, belki de bir gün önce ölmüştü. Kızın kahverengi gözleri ona doğru çevrilmişti ama tam da onun içine bakıyorlardı.

Onu esir alanların lideri, sakallı, bir elinde sürekli siyah bir top sıkıştıran adam, Shafer'ın yüzüne sadece bir ayak kadar yaklaşacak şekilde çömeldi. Yumuşak bir sesle, fısıltıyla konuştu.

"Ben aktif görevdeyken bazı mahkumlara ne yapardık - onları kibarca, barışçıl bir şekilde oturtur ve sonra lanet dillerini bir masaya çivilerdik. Bu kesinlikle doğru, çakal dostum. Başka ne var biliyor musun? Sadece burun deliklerinden ... göğüsten ... mideden ... cinsel organlardan ... kıl koparmak biraz rahatsız edici, değil mi? Ah," dedi Shafer'ın çıplak vücudundan tüyleri alırken.

"Ama sana en kötü işkenceyi söyleyeceğim, bana göre, her neyse. Zavallı Maria'ya yaptığınızdan daha kötüsünü. Mahkumu iki omzundan tutup kadar şiddetle sallıyorsunuz. Kelimenin tam anlamıyla beynini, hassas organını sarsıyorsunuz. Kafası uçacakmış gibi hissediyor. Vücudu yanıyor. Abartmıyorum.

"İşte, sana ne demek istediğimi göstereyim."

Geoffrey Shafer baş aşağı asılı dururken korkunç, hayal edilemeyecek kadar şiddetli sarsıntı yaklaşık bir saat sürdü.

Sonunda . "Kimsin sen? Benden ne istiyorsun?" diye bağırdı.

Baş tutsak omuz silkti. "Sen sert bir piçsin, ama her zaman hatırla, *Seni buldum*. Ve seni tekrar bulacağım. Anladın mı?"

Geoffrey Shafer gözlerini zar zor odaklayabiliyordu ama kaldırıp kendisini kaçıranın sesinin geldiğini düşündüğü yere baktı. Fısıldadı, "Ne yapıyorsun? . . ister misin? Lütfen?"

Sakallı adamın yüzü onunkine yaklaştı. Neredeyse gülümsüyor gibiydi. "I

bir işim var, senin için inanılmaz bir iş. İnan bana, sen bunun için doğmuşsun."

"Kimsin sen?" diye fısıldadı Gelincik, kötü çatlamış ve kanayan dudaklar. İşkence sırasında yüzlerce kez sorduğu bir soruydu "Ben Kurt'um," dedi sakallı adam. "Belki adımı duymuşsundur."

Frances ve Dougie Puslowski, içlerinden birinin beklenmedik bir şekilde, gereksiz yere öleceği o güneşli, mavi bulutlu öğleden sonra, çarşafları, yastık kılıflarını ve çocukların oyun kıyafetlerini öğle güneşinde kurumaları için asıyorlardı.

Birdenbire Nevada, Sunrise Valley'deki Azure Views adlı mobil ev parkına ABD Ordusu askerleri gelmeye başladı. *Bir* sürü asker. Tam bir konvoy ABD jipleri ve kamyonları, yaşadıkları toprak yoldan zıplayarak geldi ve aniden durdu. Araçlardan askerler döküldü. Askerler ağır silahlıydı. Kesinlikle iş yapmak istiyorlardı.

"İsa aşkına neler oluyor?" diye sordu Dougie, Wells'in dışındaki Cortey Madeni'nden malulen emekli olmuştu ve hâlâ ev ortamına alışmaya çalışıyordu. Ama Dougie oldukça başarısız olduğunu biliyordu. Neredeyse her zaman depresyondaydı, her zaman huysuz ve kötü ruhliydu ve zavallı Frances ve çocuklarla her zaman kısa konuşuyordu.

Dougie kamyonlarından inen asker kız ve erkeklerin savaş giydiklerini fark etti: deri botlar, kamuflaj pantolonlar, zeytin rengi ... Sanki burası Nevada'nın kı ucu değil de Irak'tı. Elllerinde M-16 tüfekleri vardı ve namlularını kaldırarak en yakın rmorklara doğru koşuyorlardı. Bazı askerler kendileri bile korkmuş görünüyordu.

l rzgrı oldukça sert esiyordu ve sesleri Puslowskilerin amaşır ipine kadar ulaşıyordu. Frances ve Dougie, "Kasabayı boşaltıyoruz! Bu acil bir durum. Herkes evini terk etmek zorunda! *Hemen*, millet!"

Frances Puslowski, tüm askerlerin sanki prova yapmışlar gibi hemen hemen aynı şeyi söylediklerini ve gergin, ciddi yüzlerinin hayır cevabını kabul etmeyeceklerini gösterdiğini fark edecek kadar akıllıydı. Puslowskilerin  yüz küsur komşusu -bazıları *ok* tuhaftı- çoktan mobil evlerini terk etmiş, bu durumdan şikayet ediyor ama kesinlikle kendilerine söyleneni yapıyorlardı.

Yan komşusu Delta Shore, Frances'in yanına koştu. "Neler oluyor, tatlım? Bütün bu askerler neden *burada*? Yüce Tanrım! Buna inanabiliyor musun? Nellis, Fallon ya da başka bir yerden gelmiş olmalılar. Biraz korkuyorum, Frances. Sen korktun mu tatlım?"

Delta'yla konuşurken Frances'in ağzındaki mandal nihayet yere düştü. "Bizi tahliye ettiklerini söylüyorlar. Kızları almam gerek."

Sonra Frances mobil evin içinde koştu ve 240 küsur koşu, hatta koşu günlerinin çok gerilerde kaldığını düşündü.

"Madison, Brett, siz ikiniz. bir şey yok. Sadece bir süreliğine ayrılmanız gerekiyor! Eğlenceli olacak. Film gibi. Acele edin, siz ikiniz!"

İki ve dört yaşlarındaki kızlar, Disney Channel'da *Rolie Polie Olie*'yi izledikleri küçük yatak odasından çıktılar. En büyükleri Madison her zamanki gibi "Neden? Neden yapmak zorundayız? Ben istemiyorum. İstemiyorum. Çok meşgulüz anne."

Frances mutfak tezgahından cep telefonunu aldı ve gerçekten garip bir şey oldu. Polisle bağlantı kurmaya çalıştı ama başka bir şey duyulmuyordu. Daha önce *hiç* böyle bir şey olmamıştı, duyduğu o sinir bozucu, vızıltılı ses değildi. Bir tür istila mı oluyordu? Nükleer bir şey belki?

"Lanet olsun!" diye bağırdı ve neredeyse ağlamaya başlayacaktı. "*Neler oluyor burada?*"

"Kötü bir kelime söyledin!" Brett ciyakladı ama annesine de güldü. Kötü sözlerden hoşlanıyordu. Sanki annesi bir hata yapmıştı ve yetişkinlerin hata yapmasına bayılırdı.

Frances kızlara, "Bayan Summerkin'le Oink'i getirin," dedi, "Mısır'ın cehennem vebasası kasabaya gelse bile, en sevdikleri iki sevgilileri olmadan evden çıkmayacaklardı. Frances gelmemesi için dua ediyordu ama ne gelmişti? ABD Ordusu neden her yere üşüşmüş, insanların yüzüne korkunç silahlar sallıyordu?

Dışarıdaki korkmuş komşularının, kafasının içinde dönüp duran düşünceleri dile getirdiklerini duyabiliyordu: "Ne oldu?" "Gitmemiz gerektiğini kim söyledi?" "Bize nedenini söyle!" "Çiğnemen gerek, asker! Beni duyuyor musun?"

Son ses Dougie'nindi! Şimdi peşindeydi?

"Dougie, eve geri dön!" Frances bağırdı. "Şu kızlar için bana yardım et! Dougie, sana burada ihtiyacım var."

Dışarıda bir silah sesi duyuldu! Tüfeklerden birinden gürültülü, şimşek gibi bir *çatırtı* patladı.

Frances paravan kapıya koştu -işte yine koşuyordu- ve Dougie'nin cesedinin başında duran iki ABD Ordusu askerini gördü.

Aman Tanrım, Dougie hareket etmiyor. Aman Tanrım, aman Tanrım! Askerler onu kuduz bir köpek gibi vurmuşlardı. Bir hiç uğruna! Frances titremeye ve sarsılmaya başladı, sonra ögle yemeğini kustu.

Kızları çığlık attı, "Yuk, anne! Anne, yuk! Mutfağın her kustun!"

Sonra aniden çenesinde birkaç günlük yüz büyümesi olan bir asker kapıyı tekmeleyerek açtı ve tam yüzüne geldi.

"Bu karavandan ıkın! Hemen! Tabii sen de ölmek istemiyorsan."

Askerin elindeki silahın ucu Frances'e doğrultulmuştı. "Şaka yapmıyorum hanımefendi," dedi. "Doğruyu söyleyin, sizinle konuşmaktansa sizi vurmayı tercih ederim."

İŞ -operasyon, görev- bütün bir Amerikan kasabasını yok etmektir. Güpegündüz.

Ürkütücü, psikopat bir . *Ölülerin Şafağı*, her iki versiyonu da bunun yanında hafif kalır. Sunrise Vadisi, Nevada; nüfus, 315 cesur ruh.

Yakında nüfus 0 olacak. Buna kim inanacaktı? Üç dakikadan kısa bir süre içinde herkes inanacaktı.

Küçük uçaktaki adamlardan hiçbiri kasabanın *neden* yok edilmek istendiğini ya da bu tuhaf görevle ilgili, son derece iyi bir ücret ödenmesi ve tüm paranın olarak kendilerine teslim edilmesi dışında başka bir şey bilmiyordu.

Birbirlerinin isimlerini bile bilmiyorlardı. Onlara söylenen tek şey görevdeki bireysel görevleriydi. Bulmacanın sadece küçük bir parçası.

Adı buydu, onların *parçası*.

Los Angeles'tan Michael Costa gemideki mühimmat uzmanıydı ve kendisine "gerçek ateş gücü olan kaçak bir yakıt-hava bombası" yapması talimatı verilmişti.

Tamam, bunu kolayca yapabiliirdi.

Çalışma modeli, nihai sonucu grafiksel olarak tanımlayan ve genellikle Daisy Cutter olarak adlandırılan BLU-96 idi. Costa bu bombanın başlangıçta mayın tarlalarının yanı sıra askeri iniş için orman ve ormanları temizlemek üzere tasarlandığını biliyordu. Sonra gerçekten çılgın, hasta bir adam Daisy Cutter'ın ağaçları ve kayaları olduğu kadar insanları da kolayca yok edebileceğini anlamıştı.

Şimdi burada, Tuscarora Sıradağları üzerinden Nevada'daki Sunrise Vadisi'ne doğru uçan eski, hurda bir kargo uçağının içindeydi ve hedef olarak T'ye çok yaklaşmışlardı.

O ve yeni en iyi arkadaşları bombayı uçakta monte ediyorlardı. Sanki aptallarmış gibi, nasıl gösteren bir şemaları bile vardı. *Aptallar için Yakıt-Hava Bombası Montajı*.

Costa, gerçek BLU-96'nın sıkı kontrol altında tutulan bir askeri silah olduğunu ve elde edilmesinin nispeten zor olduğunu biliyordu. Ne yazık ki Sunrise Vadisi'nde yaşayan, seven, yiyen, uyuyan ve sıçan herkes için Daisy Cutter'lar kolayca elde edilebilen malzemelerle evde de üretilebiliyordu. Costa bin galonluk bir ek yakıt kesesi satın almış, daha sonra bunu yüksek oktanlı gazla doldurmuş, bir dağıtıcı cihaz takmış ve başlatıcı olarak dinamit çubukları yerleştirmişti.

Ardından, parçalar için bir paraşütçünün irtifa indirme cihazını kullanarak bir hareket freni ve tetik tertibatı yaptı. Bunun gibi basit şeyler.

Sonra, kargo uçağındaki diğerlerine söylediğı gibi, "Hedefin üzerinden uçarsınız. Bombayı yük kapısından dışarı itiyorsun. Pantolonunuz yanıyormuş ve önünüzde bir okyanus varmış gibi koşun. Güven bana, Daisy Cutter aşağıda yanmış topraktan başka bir şey bırakmayacak. Sunrise Vadisi çölde bir yanık izi olacak. Bir anı. Sadece izle."

"Kolayca , beyler. Kimsenin canı yanmayacak. Bu sefer değil."

Yaklaşık sekiz yüz mil ötede, Kurt çölde olup bitenleri canlı olarak izliyordu. *Ne film ama!* Sunrise Vadisi'nde dört kamera vardı ve bunlar Los Angeles'ın Bel Air bölgesinde kaldığı evdeki dört monitöre video görüntüsü aktarıyordu. En azından şimdilik.

Mobil ev parkının sakinlerinin ordu personeli tarafından bekleyen nakliye kamyonlarına götürülüşünü yakından izledi. Görüntülerin netliği çok iyiydi. Askerlerin kollarındaki yamaları görebiliyordu:

NEVADA ORDU MUHAFAZ BİRİMİ 72.

Birden yüksek sesle konuştu, "Kahretsin! Yapma şunu!" Endişeli ya da kızgın olduğunda ya da her ikisinde de alışkanlık haline getirdiği siyah hentbol topunu avucunun içinde hızla sıkmaya başladı.

Erkek sivillerden biri silahını çekmiş ve bir askere doğrultmuştu. İnanılmaz aptalca bir hata!

"Seni *embesil!*" diye bağırdı Kurt ekrana.

Bir an sonra tabancalı adam çöl tozunun içinde yüzüstü yatarak ölmüştü, bu da Sunrise Vadisi'ndeki diğer gerizekalıları nakliye kamyonlarına bindirmeyi kolaylaştırmıştı. *En başta planın bir parçası olmalıydı*, diye düşündü Kurt. Ama olmamıştı, bu yüzden şimdi küçük bir sorundu.

Sonra el kameralarından biri, kasabaya yaklaşan ve tepesinde daireler çizen küçük bir kargo uçağına odaklandı. Bunu seyretmek muhteşemdi. El kamerası belli ki ordu kamyonlarından birindeydi ve umduğuna göre hızla menzile dışına çıkıyorlardı.

Siyah beyaz harika bir görüntüydü, bu da onu bir şekilde daha da güçlü kılıyordu. Siyah beyaz daha gerçekçiydi, değil mi? *Evet, kesinlikle.*

Kasabanın üzerinde süzülürken el cihazı uçakta sabit duruyordu. "Ölüm melekleri," diye fısıldadı. "Güzel görüntü. Ben tam bir sanatçıyım."

Gaz kesesini yük kapısından dışarı itmek için iki kişi gerekti. Sonra pilot sert bir sola yatış yaptı, motorları ateşledi ve oradan olabildiğince hızlı bir şekilde çıktı. Bu onun işiydi, bulmacanın kendi parçasıydı ve bunu çok iyi yapmıştı. "Yaşayacaksın," diye konuştu Kurt tekrar videoya.

Kamera şimdi geniş açıdaydı ve bombayı yavaşça kasabaya doğru düşerken yakaladı. Çarpıcı görüntüler. Cehennem kadar korkutucu, hatta

görmesini sağladı. Yerden yaklaşık yüz metre yükseklikte bomba patladı. Kurt "Ka-sık-boom!" dedi. Ağzından öylece çıkıvermişti. Genelde hiçbir konuda bu kadar duygusal olmazdı.

O izlerken -gözlerini ayıramıyordu- Daisy Cutter iniş alanının beş yüz metre çevresindeki her şeyi dümdüz etti. Aynı zamanda bu kadar geniş bir alandaki her şeyi öldürme kapasitesine sahipti ve öyle de yaptı. Bu tam bir yıkımdı. On mil kadar uzaktaki binaların camları patladı. Yaklaşık otuz beş mil ötedeki Elko, Nevada'da yer ve binalar sarsıldı. Patlama bir sonraki eyaletten de duyuldu.

Ve aslında, bundan çok daha uzakta. Mesela Los Angeles'ta. Çünkü Nevada'daki küçük Sunrise Vadisi sadece bir test çalışmasıydı.

"Bu sadece bir ısınma turu," dedi Kurt. "Sadece büyük bir şeyin başlangıcı. Benim şaheserim. İntikamım."

HER ŞEY , bir yıldan uzun bir süredir ilk kez Batı Yakası'na yaptığım dört günlük bir tatildeydim. İlk durak: Seattle, Washington.

Seattle güzel, canlı bir şehir ve bence eski ile yeni arasında güzel bir denge kurmuş, Microsoft' şapkasını da geleceğe doğru uzatmış. Normal şartlar altında oraya gitmeyi dört gözle beklerdim.

Yine de bunlar biraz sallantılı zamanlardı ve nedenini hatırlamak için Wallingford Avenue North'u geçerken elimi sıkıca tutan küçük çocuğa bakmam yeterliydi.

Tek yapmam gereken kalbimi dinlemektir.

Çocuk benim oğlum Alex'ti ve onu dört ay sonra ilk kez görüyordum. O ve annesi artık Seattle'da yaşıyorlardı. Ben ise FBI ajanı olarak görev yaptığım Washington, D.C.'de yaşıyordum. Alex'in annesi ve ben oğlumuz için "dostça" bir velayet mücadelesine girmiştik, en azından çok fırtınalı birkaç karşılaşmadan sonra bu şekilde geliyordu.

"Eğleniyor musun?" Washington'da benimle yaşarken en sevdiği oyuncakları olan benekli siyah-beyaz ineği Moo'yu hâlâ taşıyan küçük Alex'e sordum. Neredeyse üç yaşındaydı ama şimdiden düzgün konuşuyor ve daha da düzgün iş yapıyordu. Tanrım, bu küçük adamı çok seviyordum. Annesi onun üstün yetenekli bir çocuk olduğuna inanıyordu -yüksek zeka, yüksek yaratıcılık- ve Christine bir ilkokul öğretmeni ve mükemmel bir öğretmen olduğu için muhtemelen bunu biliyordu.

Christine'in evi Seattle'ın Wallingford ve hoş bir yürüyüş mahallesi olduğu için Alex ve ben eve yakın kalmaya karar vermiştik. Douglas köknarlarıyla çevrili ve Cascade Dağları'nın manzarasından bahsetmeye gerek bile yok, bolca alana sahip arka bahçede oynamaya başladık.

Nana Mama'dan aldığım talimatlar doğrultusunda Oğlan'ın birkaç fotoğrafını çektim.

Alex annesinin sebze bahçesini görmemi istedi ve beklediğim gibi, domates, marul ve kabakla dolu, çok iyi yapılmış bir bahçeydi. Çimler düzgünce biçilmişti. Biberiye ve nane saksıları mutfak pencerelerini kaplıyordu. Alex'in daha fazla fotoğrafını çektim.

Bahçeyi gezdikten sonra Wallingford Playfield'a yürüdük ve bir yakalama ve vuruş seansı yaptık, sonra hayvanat bahçesine gittik ve sonra başka bir

Yakındaki Green Lake boyunca el ele tutuşarak yürüdük. Alex yaklaşan Seafair Çocuk Geçit Töreni için çok heyecanlıydı ve benim neden kalamadığımı anlamıyordu. Sırada ne olduğunu biliyordum ve kendimi buna hazırlamaya çalıştım.

"Neden her zaman gitmek zorundasın?" diye sordu ve benim iyi bir cevabım yoktu. Sadece göğsümde çok tanıdık gelen ani, korkunç bir ağrı vardı. *Her gün, her dakika seninle olmak istiyorum dostum*, demek istedim.

"Öyle işte dostum," dedim. "Ama yakında döneceğim. Söz veriyorum. Sözlerimi tuttuğumu biliyorsun."

"Polis olduğun için mi?" diye sordu. "Neden gitmek zorundasın?"

"Evet. Kısmen. Bu benim işim. VCR ve Pop-Tart almak için para kazanmak zorundayım."

"Neden başka bir iş bulmuyorsun?" diye sordu Alex.

"Bunu düşüneceğim," dedim ona. Yalan değil. Düşüneceğim. Son zamanlarda polislik kariyerim hakkında çok düşünüyordum. Bu konuyu doktorumla bile konuşmuştum, *baş doktorumla*.

Sonunda, saat 2:30 civarında, restore edilmiş, koyu mavi boyalı ve beyaz süslemeli, mükemmel durumda bir Viktorya dönemi evi olan evine geri döndük. Rahat ve aydınlık ve itiraf etmeliyim ki büyümek için güzel bir yer, tıpkı Seattle gibi.

Küçük Alex'in odasından Cascades manzarası bile var. Bir çocuk daha ne isteyebilir ki?

Belki de birkaç ayda bir kereden fazla yanında olan bir baba? Buna ne dersin?

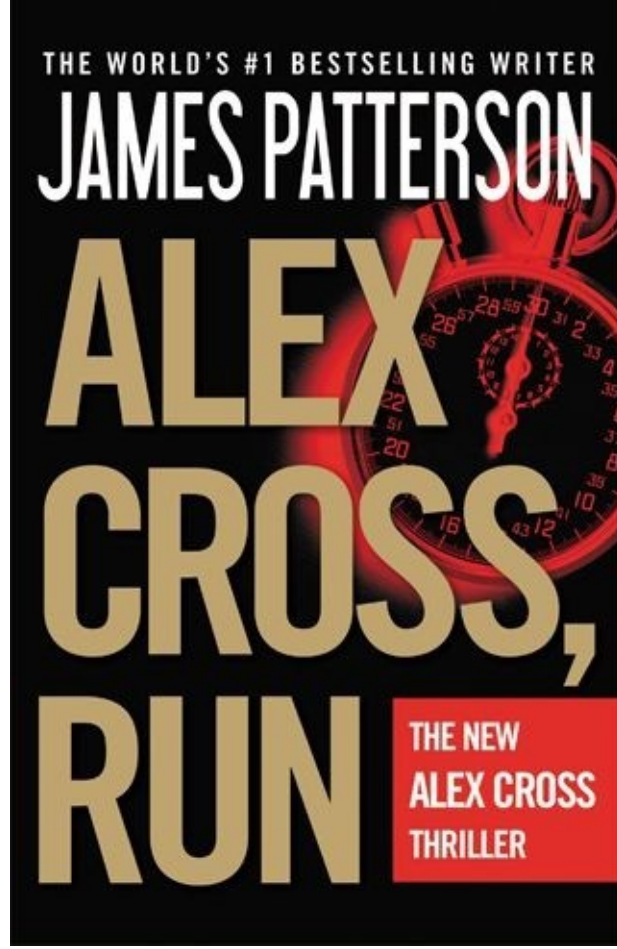
Christine verandada bekliyordu ve bizi sıcak bir şekilde karşıladı. Bu, Washington'daki son yüz yüze görüşmemizden çok farklıydı. Christine'e güvenebilir miydim? Sanırım güvenmek zorundaydım.

Alex ve ben kaldırımda son kez kucaklaştık. Nana ve çocuklar için birkaç fotoğraf daha çektim.

Sonra o ve Christine içeride kayboldular ve ben dışarıda yalnızdım, ellerim ceplerimde kiralık arabama doğru yürüyordum, tüm bunların ne anlama geldiğini merak ediyordum, küçük oğlumu şimdiden özlüyordum, onu çok özlüyordum, her zaman kadar yürek parçalayıcı olup olmayacağını merak ediyordum, öyle olacağını biliyordum.

[Genişletilmiş alıntıyı](#) bir okuyun ve *Londra Köprüleri* hakkında daha fazla bilgi edinin.

Dedektif Alex Cross üç seri katilin peşinde, ama onun peşinde başka biri mi var?

Yeni Alex Cross romanından bir alıntı için sayfayı çevirin.

HER GÜN ÇIPLAK BİR KIZIN TELEFONA CEVAP VERDİĞİNİ GÖRMÜYÖRÜM.

Kapıyı .

Beni yanlış anlamayın, yirmi yıllık kanun uygulayıcısıyım, geldi. Sadece o kadar sık değil.

"Garsonlar siz misiniz?" diye sordu bu kız. Gözlerinde parlak ama boş bir bakış vardı, bu da bana coşku veriyordu ve içeriden ot kokusu geliyordu. Müzik de gümbür gümbürdü, uzun süre dinlemek zorunda kalırsam bileklerimi kesmek istememe neden olacak türden acımasız bir tekno.

"Hayır, biz garson değiliz," dedim ve rozetimi gösterdim. "Metro polisiyiz. Ve hemen şimdi üzerine bir şeyler giymelisin."

Hiç etkilenmemişti bile. "Garsonların olması gerekiyordu," dedi özellikle kimseye söylemeden. Bu beni aynı anda hem üzdü hem de iğrendirdi. Bu kız henüz liseyi bile bitirmemiş gibi görünüyordu ve tutuklamak için burada olduğumuz adamlar onun babası olacak yaşıydı.

Giriş ekibindeki kadın memurlardan birine "Giysilerini giymeden önce kontrol et," dedim. Benim dışımda beş üniformalı polis, Gençlik ve Aile Hizmetleri'nden bir temsilci, Fuhuş Birimi'nden üç dedektif ve arkadaşım John Sampson da dahil olmak üzere İkinci Bölge'den üç polis daha vardı.

İkinci Bölge Georgetown'dır - Fuhuş Birimi'nin her zamanki uğrak yeri değildir. Vardığımız N Caddesi'ndeki beyaz tuğlalı ev mahalle için tipik bir evdi ve muhtemelen değeri beş milyonun üzerindeydi. Altı ay önceden vekâleten ödenen kiralık bir mülktü, ancak evraklar DC'nin en çok talep gören plastik cerrahlarından biri olan Dr. Elijah Creem'e kadar uzanıyordu. Anlayabildiğimiz kadarıyla Creem bu "endüstri partilerinin" masraflarını karşılıyordu ve ortağı Josh Bergman da göz boyamayı sağlıyordu.

Bergman, M Caddesi'ndeki bir ofiste faaliyet gösteren yasal bir mankenlik ajansı olan Cap City Dolls'un sahibiydi ve yeraltı ticaretinde de bir kolu olduğu söyleniyordu. Departmandaki dedektifler, Bergman'ın bir eliyle yasal ajansını yönetirken, diğer eliyle de egzotik dansçılar, gecelik eskortlar, masözler ve porno "yetenekleri" gönderdiğinden oldukça emindi. Anlayabildiğim kadarıyla, ev şu anda "yeteneklerle" doluydu ve hepsi aşağı yukarı on sekiz yaşlarında görünüyordu. Azın üzerinde duruyorum.

Bu iki pislği yakalamak için sabırsızlanıyordum.

Kamera kayıtları Creem ve Bergman'ın o gece saat yedi civarında Minibar'da, dokuz buçukta da parti evinde olduklarını gösteriyordu. Artık sadece onları dışarı çıkarma oyunuydu.

Kapalı fuayenin ötesinde parti tüm hızıyla devam ediyordu. Ön salon ve resmi oturma odası tıklım tıklımdı. Bir yanda Kraliçe Anne mobilyaları ve parke zemin, diğer yanda yarı giyinik, müzik eşliğinde tepinen ve plastik bardaklardan içen çocuklar.

"Herkesin bu ön odada tutulmasını istiyorum," diye bağırdı Sampson üniformalılardan birine. "Bu ev için her zaman arama iznimiz var, o yüzden aramaya başlayın. Uyuşturucu, nakit para, defterler, randevu defterleri, cep telefonları, her şeyi kontrol ediyoruz. Ve şu lanet müziği de kapatın!"

Ekibin yarısını evin önünü güvene almak için bıraktık ve geri kalanını daha fazla partinin olduğu arka tarafa götürdük.

Açık mutfakta, mermer kaplı büyük adada büyük bir strip poker oyunu gibiydi. Yarım düzine kaslı adam ve bunun iki katı kadar iç çamaşırılı kız etrafta durmuş kart tutuyor, içiyor ve birkaç sigara dağıtıyordu.

Biz içeri girerken birkaçı kaçışmaya başladı. Kızlardan birkaçı çılgılık dışarı kaçmaya çalıştı ama biz çoktan yolu kapatmıştık.

Sonunda biri müziği kesti.

"Elijah Creem ve Joshua Bergman nerede?" Sampson odadakilere sordu. "Bana doğru cevap veren ilk kişi buradan bedava çıkış bileti kazanacak."

Siyah dantel sütyen ve kısa pantolon giymiş sıska bir kız merdivenleri işaret etti. Göğsünün geri kalanına oranla büyüklüğüne bakılırsa, tahminimce Dr. Creem ile en az bir kez bıçak altına yatmıştı.

"Yukarıda," dedi.

"Kaltak," diye mırıldandı biri nefesinin altında.

Sampson onu takip etmem için parmağıyla işaret etti ve yukarı çıktık.

"Artık gidebilir miyim?" diye seslendi arkamızdan.

Sampson, "Önce sözünüzün ne kadar doğru olduğunu görelim," dedi.

İkinci kattaki salona vardığımızda boştu. Tek ışık, merdivenlerin yanındaki parlak antika bir masanın üzerindeki tek bir elektrikli kasırga lambasıydı. Duvarlarda binicilikle ilgili portreler ve evin arka tarafındaki kapalı çift kapının önünde son uzun bir Doğu yolluk vardı. Buradan bile diğer taraftan gelen müzik sesini duyabiliyordum. Bu sefer eski tarzdı. Talking Heads, "Burning Down the House."

Dikkat et, peşinde olduğun şeyi . Güzel bebekler, garip ama yabancı değiller.

Gülüşmeleri ve iki farklı erkek sesini de duyabiliyordum. " böyle, tatlım. Biraz daha yaklaş. Şimdi külotunu indir." "Evet, işte bankadaki para diye buna denir."

Sampson bana kusacakmış ya da birini öldürecekmiş gibi bir bakış attı.

"Hadi yapalım şunu," dedi ve koridora çıkmaya başladık.

"POLİS! !"

Sampson'ın sesi her şeyin üzerinde gürledi. Maun panelli kapıya sert bir vuruş yaptı -kendi versiyonu olan vur ve duyur- ve sonra kapıyı fırlatıp açtı.

Elijah Creem hemen içeride duruyordu, resimlerinde gördüğüm kadar derli toplu görünüyordu; arkaya yatırılmış sarı saçlar, kare şeklinde çene yarığı, mükemmel kaplamalar.

O ve Bergman tamamen giyinikti. Diğer üçü o kadar değil. Bergman'ın önünde bir iPhone vardı ve kral boy kızak yatağın üzerinde sahneledikleri tuhaf küçük ménage à trois'in videosunu çekiyordu.

Kızlardan biri dümdüz uzanmıştı. Sütyenin önü açıktı ve parlak pembe tangası ayak bileklerine kadar inmişti. Ayrıca yatağın kenarındaki uzun gri metal bir tanka bağlı bir tür şeffaf solunum maskesi takıyordu. Kızın üstündeki çocuk, gözlerinin etrafındaki siyah göz bağı dışında çırılçıplaktı, diğer kız ise elinde küçük bir dijital kamerayla onun üzerinde duruyor ve başka bir açıdan daha fazla video çekiyordu.

"Bu da ne böyle?" Creem dedi ki.

"Benim sorum da tam olarak buydu," dedim. "Kimse kımıldamasın."

Maskeli kız hariç hepsi gözlerini kocaman açmış bize bakıyorlardı. Kendinde değil gibiydi.

"Tankın içinde ne var?" Sampson ona doğru giderken ben de "Tankta ne var?" diye sordum.

"Bu nitröz oksit," dedi Creem. "Sadece sakın . O iyi." John ona

"Canın cehenneme," dedi ve maskeyi kızın üzerinden indirdi.

Azotun yarattığı vızıltı oldukça kısa sürüyor ama bu çocukların kullandığı tek şeyin bu olduğunu bir an bile düşünmedim. Komodinin üzerinde daha fazla XTC olduğunu tahmin ettiğim birkaç mavi tablet vardı. Ayrıca birkaç küçük kahverengi cam şişe, muhtemelen amil nitrat yarısı boş bir beşlik Cuervo Reserva.

Creem gözlerimin içine bakarak, "Beni dinle" dedi. Anladığım kadarıyla buradaki elebaşı oydu. "Köşedeki evrak çantasını görüyor musun?"

"Elijah? Ne yapıyorsun?" Bergman sordu ama Creem cevap vermedi. Sanki odada sadece ikimiz varmışız gibi hâlâ beni izliyordu.

"O çantada içinde otuz bin dolar olan bir zarf var," dedi.

Sonra antika dolabın üzerindeki kahverengi deri çantadan yatak odasının arka tarafındaki üç pencereden birine doğru dikkatle baktı. Püsküllü perdelerin hepsi çekilmişti ama ne yapmak istediği çok açıktı.

"Sence otuz bin dolar ne kadar zaman eder?" dedi.

Her şey hakkında inanılmaz derecede soğukkanlıydı. Ve kibirli. Sanırım tamamen benim yapmamı bekliyordu.

"Pencereden tırmanacak bir tipe benzemiyorsun Creem," dedim. "Normalde hayır," dedi. "Ama eğer kim olduğumu biliyorsan, o zaman Burada tehlikede olan çok şey var - bir aile, bir tıbbi uygulama -"

"Sadece geçen yıl altı buçuk milyon gelir elde ettik," dedim. "Kayıtlarımıza göre."

"Bir de tabii ki bu şehirde paha biçilemez olan itibarım var. Ne diyorsunuz dedektif? Anlaştık mı?"

Kafasında pencerenin yarısını çoktan aşmış olduğunu söyleyebilirdim. Bu, istediğini elde etmeye alışkın bir adamdı.

Ama yine de ben on yedi yaşında, kendi imajıyla sorunu olan bir kız değildim.

"Sanırım en iyi ortağım ifade etti," dedim ona. "Ne demiştin John?" "Canın cehenneme gibi bir şey," dedi Sampson. "Bu çocuklar kaç yaşında, Creem?"

Dr. Creem'in üstün etkisi ilk kez tam ortadan çatlamış gibiydi. Aptalca sırtışı kayboldu ve gözleri daha hızlı hareket etmeye başladı.

"Lütfen," dedi. "Geldiği yerde daha çok para var. Çok daha fazla. Eminim bir çözüm bulabiliriz."

Ama bu adamla işim çoktan bitmişti. "Sessiz kalma hakkına sahipsin -"

"Yalvarmak istemiyorum."

"O zaman yapma," dedim. "Söyleyeceğin her şey sana karşı kullanılabilir ve kullanılacaktır -"

"Tanrı aşkına, beni mahvedeceksin! Bunu anlıyor musun?"

Yalnızca narsisizm bile şaşırtıcı sayılırdı. Burada ne yaptığına dair bilgisizliği daha da fazlaydı.

"Hayır, Dr. Creem," dedim onu çevirip kelepçeleri takarken. "Bunu zaten kendinize yaptınız."

ELIJAH CREEM'İN ÖLÜMÜNDEN İKİ AY SONRA

TALİHSİZ SKANDAL manşetlere çıktığında, bir değişiklik yapmaya hazırды. Büyük bir değişiklik. Biraz zaman, iyi bir avukat ve bolca paranın neler yapabileceği inanılmazdı.

Tabii ki, henüz ormandan çıkmamıştı. Ve nakit sonsuza kadar sürmeyecekti. Miranda'nın bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa tabii. Bugünlerde onunla sadece kendi avukatı aracılığıyla konuşuyordu ve müstakbel eski Bayan Creem onları Newport'taki ailesinin evine gönderdiğinden beri Chloe ya da Justine'i görmesine izin verilmiyordu. Avukatın söylediğine göre okul yılını orada tamamlayacaklardı.

Kızların sessizliği de sağır ediciydi. Sarışın güzellerinin üçü de -Miranda, Justine, Chloe- tıpkı bir kapıyı kapatır gibi hızla ona sırtlarını .

geline, Dr. Creem'in (ya da Dr. Creep'in, daha az tuzlu birkaç paçavranın ona taktığı isimle) Joshua Bergman'ın ne yazık ki reşit olmayan birden fazla çırağıyla seks karşılığında cerrahi prosedürleri takas ettiği basında yer aldığından beri, bırakın kayıt yaptırmayı, konsültasyon bile yapılmamıştı. Bu ve Creem'in evindeki bilgisayarında biriktirdiği küçük video koleksiyonu arasında, mahkemeye çıkmaları halinde hapis cezası alma olasılığı hâlâ çok yüksekti.

İşte bu yüzden Elijah Creem'in bunun olmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu. Eski klişe neydi? *Bugün hayatınızın geri kalanının ilk günü mü?*

Evet, gerçekten. Ve bunu değerlendirecekti.

Joshua telefonda ona "Hapse giremem Elijah," dedi. *"İstemediğimi söylemiyorum. Yani, yapamam.* Gerçekten orada başarılı olabileceğimi sanmıyorum."

Creem daha iyi duyabilmek ve M Caddesi'nden geçenler tarafından duyulmamak için elini kulağındaki Bluetooth'un üzerine koydu.

"Sen benden daha iyisin, Joshua. En azından sık seviyorsun." "Ben ciddiym, Elijah."

"Şaka yapıyorum, Josh. Ve inan bana, ben de senden daha istekli . Bu yüzden işin noktaya gelmesine izin vermeyeceğiz."

"sen?" Bergman sordu. "Sesin bir tuhaf geliyor." "Maske yüzünden," dedi Creem ona.

"Maske mi?"

"Evet. Ben de sana bunu söylemeye çalışıyordum. Planlarda bir değişiklik oldu."

Maske, insan vücudundan kalıplanmış ustaca bir lateks bileşimiydi.

Formlar. En yeni şey. Creem skandal patlak verdiğinden beri bunu deniyordu ve kendi ünlü yüzü sosyal bir sorumluluk haline gelmişti. Şimdi, Design Within Reach'in önündeki cam vitrinin önünden geçerken, kendi yansımalarını zar zor tanıyordu. Tek gördüğü çirkin, yaşlı bir adamdı; solgun bir cilt, çökmüş yanaklar ve karaciğer lekeli bir kafa derisi üzerinde kuru, gümüş rengi saçlardan geriye kalan acınası bir kalıntı. Aslında muhteşemdi. Hatta şiirseldi. Yansımadaki yaşlı adam da en az Dr. Creem'in bugünlerde hissettiği kadar harap görünüyordu.

Koyu çerçeveli gözlükler gözlerinin etrafındaki açıklıkları maskeliyordu. Dudakları sıkı ve rahatsız edici olsa da, maske takılıyken konuşabileceği, içebileceği, yemek yiyebileceği -herhangi bir şey- kadar da biçime uygundu.

"Bunun işe yarayacağından emin olana kadar sana haber vermek istemedim," dedi Creem Bergman'a, "ama sana bir sürprizim var."

"Ne demek istiyorsun? Ne tür bir sürpriz?" Bergman sordu.

"Joshua, Fort Lauderdale'i hatırlıyor musun?"

Cevap vermeden önce hatta uzun bir duraklama oldu.

"Elbette," dedi sessizce.

"Bahar tatili, 1988."

"Hatırladığımı söyledim," diye tersledi Bergman ama sonra tekrar yumuşadı. "O zamanlar sadece bir çift fetüsdük."

"Uzun zaman geçtiğini biliyorum," dedi Creem. "Ama bunu çok düşündüm ve sessizce gecenin karanlığına karışmaya hazır değilim. Siz hazır mısınız?"

"Tanrım hayır," dedi Bergman. "Ama sen-"

"Ne dediğimi biliyorum. O uzun zaman önceydi. Bu ise şimdi."

Creem arkadaşının uzun, yavaş bir nefes aldığını duydu.

"Tanrım, Elijah," dedi. "*Gerçekten mi?*"

Sesi korkmuş gibiydi ama daha çok heyecanlanmış gibiydi. Mousy eğilimlerine rağmen, Bergman'ın harika bir şekilde çarpık bir çizgisi de vardı. Cinayetler onu her zaman Creem'den daha çok heyecanlandırmıştı.

Creem için bunlar şey kadar katartıktı. Sona giden bir yol. Ve bu sefer, tamamen yeni bir gündemi vardı.

"Yani... bu gerçekten oluyor mu?" dedi Bergman.

"Benim için öyle," dedi Creem ona.

"Ne zaman?"

"Şu anda. Konuştuğumuz gibi dışarı çıkmasını bekliyorum."

"Peki, dinleyebilir miyim?"

"Elbette," dedi Creem. "Neden aradığımı sanıyorsun? Ama daha fazla konuşmak yok.

İşte geliyor."

CREEM KENDİNİ AŞAĞI SOKAĞIN KARŞISINDA KONUMLANDIRDI. KÖPEK YOGASI Akşam yedi kırk beşteki ders . Potomac Caddesi'ne ilk çıkanlar arasında uzun boylu, orantılı bir sarışın olan Darcy Vickers da vardı.

Uzun ya da sarışın kısmını üstlenemezdi ama orantılı unsurların hepsi onun sayesinde. Darcy'nin geniş göğsü, kaşlarının ve dudaklarının mükemmel simetrik kavisi ve güzelce inceltilmiş kalçaları Dr. Creem'in en iyi çalışmalarından bazılarını temsil ediyordu.

Darcy Vickers şimdiye kadar minnettarlığının ilk damlasını bile ifade etmemişti. Ona göre dünya onun uşaklarıyla doluydu. Gerçekten de tipik bir örnekti; steroida bir hak duygusuna ve mümkün olduğunca uzun süre güzel kalmak için umutsuz bir ihtiyaca sahip bir K Street lobicisi.

Hepsi çok tanıdık. Eve çok yakın, gerçekten.

Dean & Deluca'nın dışında beklerken, kadın bugünlerde onun gibi kadınlar ne yemeye tenezzül ediyorsa onu almak için içeri koştu. Kasadaki sırayı beklerken, cep telefonu ile umursamaz bir şekilde konuşmasını izledi. Sonra tekrar caddenin karşısına geçti ve Darcy'nin Bimmer'ının park edildiği garaja doğru arnavut kaldırımını onu takip etti.

Çok fazla mesafe koymaya gerek yoktu. O sadece rüzgârlık ve ortopedik ayakkabılar giymiş bir moruktu ve dünyanın Darcy Vickers'ları için görünmezdi. Garajın ıssız üçüncü katına ulaştıklarında aralarındaki mesafeyi yirmi metreden daha aza indirmişti.

Darcy elindeki kumandaya bastı ve Bimmer'ın bagajı yumuşak bir klik sesiyle açıldı. İşte o zaman hamlesini yaptı.

"Affedersiniz, Miranda?" dedi yarı ürkek bir sesle.

"Üzgünüm, hayır," dedi Darcymarket çantasını ve mor yoga matını bir bakış bile atmadan bagaja bırakarak.

"Komik," dedi. "Ona çok benziyorsun." Kadın cevap ver, aralarındaki o görünmez kişisel alan çizgisini aşarak daha da yaklaştı. "Aslında neredeyse tıpatıp ona benziyorsunuz."

Şimdi arkasını döndüğünde, yüzündeki sıkıntı botokstan bile belli oluyordu.

"Dinle," dedi, "kabalık etmek istemem-" "Asla yapmazsın, Miranda."

Adam tam üzerine geldiğinde, kadın onu savuşturmak için elini uzattı. Ama Dr. Creem görüldüğü yaşlı adamdan daha güçlüydü. Darcy Vickers'dan da güçlüydü. Darcy seslenmeye çalışırken sol eli ağzını kapattı.

"Benim, tatlım," diye fısıldadı. "Kocan. Ve endişelenme. Her şey affedildi."

Biftek bıçağını karnının derinliklerine saplamadan önce, kadının gözlerindeki şaşkınlığı görece kadar uzun bir süre durakladı. Bir neşter iyi olurdu ama şimdilik kendi mesleğinin aletlerinden uzak durmak en iyisi gibi görünüyordu.

Darcy Vickers'ın ciğerlerindeki tüm hava bir anda boşalır gibi oldu ve öne doğru yığılıp orta yerinden büküldü. Bıçağı çıkarmak için biraz uğraştı ama sonra bıçak bir anda serbest kaldı.

Creem hızlı bir bacak hareketiyle kadının ayak bileklerini yerden kesti ve onu bagaja doğru kaldırdı. Kadın hiç debelenmedi bile. Sadece birkaç guruldama sesi duyuldu, ardından yarım yamalak alınan birkaç nefesin gırtlaktan kesilmesi geldi.

Her şeyin telefondan Bergman'ın kulaklarına ulaştığından emin olmak için iyice yaklaştı. Sonra tekrar bıçakladı, bu sefer göğsüne. Ve bir kez daha aşağıya, femoral arteri hızlı, L şeklinde bir hareketle açtı, böylece iyileşme şansı olamazdı.

Hızla çalışarak kadının uzun sarı saçlarından bir tutamı eline aldı ve bıçağın tırtıklı kenarıyla kesti. Sonra bir tane daha kesti, bir tane daha kesti, bir tane daha kesti, neredeyse bitene kadar, kafa derisinin yırtık yamalar halinde görüldüğü yere kadar kesti. Sadece bir avuç dolusu saçı kendine ayırdı, Ziploc poşetine koydu ve geri kalanını kızın vücudunun etrafında tutamlar halinde bıraktı.

Yaşadığı kadar çirkin bir şekilde öldü. Ve Dr. Creem şimdiden kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı.

İşi bittiğinde Creem bagajı kapattı ve M Sokağı'na inen en yakın merdivenleri kullanarak uzaklaştı. Garajdan çıkıp kaldırıma çıkana kadar konuşmadı.

"Joshua?" dedi. "Hala orada mısın?"

Bergman'ın cevap vermesi birkaç saniye sürdü. "Ben... buradayım," dedi. Nefesi hırıltılıydı, sesi fısıltıyı ancak aşırıyordu.

"Sen..." Creem sırttı ama biraz da iğrenmişti. "Joshua, mastürbasyon mu yapıyordun?"

"Hayır," dedi arkadaşı çok hızlı bir şekilde. Bergman'ın her şeye rağmen ironik bir anlayışı vardı. "Bitti mi?" diye sordu sonra.

Creem, "İmzalandı, mühürlendi, teslim edildi," dedi. "Ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun." "Evet," dedi Bergman.

"Sıra sende, eski dostum. Ne pişirdiğini görmek için

sabırsızlanıyorum." [Genişletilmiş bir alıntıyı](#) okuyun ve *Alex*

Cross, Run hakkında daha fazla bilgi edinin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.